

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\K\Kessler Leo\Kessler Leo-Dlouhy skok.PDB

PDB Name: Kessler Leo-Dlouhy skok
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.7.2007
Modification Date: 27.7.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Leu Kessler
DLOUHÝ SKOK
OPERACE PRAHA 2004

OPERACE DLOUHÝ SKOK

„Winston už slyšel, že je jeho život v ohrožení. Velice ho to vzrušilo, dokonce potěšilo. Každému se teď do tváře díval trochu pozorněji... Napětí ho neopouštělo." Inspektor Thompson, osobní strážce Winstona Churchilla, 1943.

„Kolem bezpečnostních opatření byly všeobecné rozpaky, ještě zhoršované fámami o vražedných spiknutích proti tomu či onomu ze tří vedoucích představitelů."

Joan Astleyová, sekretářka generála Ismaye, Churchillova náčelníka štábu, 1943.

„Není na nás, abychom potvrdzovali či popírali, zda ve skutečnosti existovalo nějaké německé spiknutí pod názvem ‚Dlouhý skok‘ s cílem zavraždit ‚Velkou trojku‘, jak prohlašuje Sovětský svaz."

Mluvčí ministerstva zahraničních věcí USA, 1977.

ÚNIKOVÁ TRASA listopad prosinec 1943

SOVĚTSKÝ SVAZ
KURDISTAN

PŘEDEHRA K VRAZDE

„Kdo chce jíst s čertem, potřebuje hodně dlouhou lžící."

STARÉ NĚMECKÉ PRISLOVÍ.

„Přived'te toho francouzského Žida," nařídil reichsführer SS Heinrich Himmler a vzhledl od svého masivního psacího stolu.

Urostlý pobočník v černé uniformě ve dveřích bryskně srazil paty. Otevřel dveře a houkl do chodby jako na kasárenském dvoře v Berlíně-Lichterfelde: „Přived'te toho francouzského Žida!"

Jako by na ten povel čekali, objevili se okamžitě dva strážní z koncentračního tábora s puškami na ramenou. Mezi nimi se vlekl vězeň, tak překvapivě vytržený do tohoto přepychového a hypermoderního berlínského velitelství ze špíny koncentráku.

Byl to pomešší hubený člověk. Pruhovaný koncentračnický mundúr na něm doslova visel. Muž měl vpadlé tváře a ve vychrtlém obličejí ostražitý výraz. V temných očích mu ale nepochybně cosi svítilo. Vyzařovaly jakousi tajemnou vnitřní energii, s níž se pojila mimořádná inteligence. Od té doby, co ho v Paříži zatkl a odvezli do koncentráku, se však tenhle drobný muž naučil svůj pohled mučitelům neukazovat. Neustále proto klopil zraky — jako pravé ztělesnění vězně, tedy zlomené a nešťastné oběti.

Himmler si ho chvíli zkoumavě prohlížel přes skřípec. Potom řekl:

„Slyšel jsem, že mluvíš německy. Můžeš se tady posadit."

Vězeň slyšitelně polkl naprázdno. V prvním okamžiku se ani nepohnul. Pak se váhavě spustil do černé kůže, skoro jako by se bál, že snad bude rozžhavená.

Čekalo ho však ještě jedno překvapení. Ve tváři nezdravě bílého vůdce SS, druhý nejdůležitější muž nacistické říše, přímo proti němu otevřel velkou stříbrnou kazetu na doutníky, která ležela na stole, a úsečně řekl: „Vezmi si doutník!"

Luskl prsty a jakmile si vězeň nesměle doutník vzal, vylovil jeden ze strážných zapalovač a nabídl drobnému človíčkovi oheň.

Himmler ho nejdřív nechal, aby si jednou opatrně potáhl z drahého doutníku a rozkašlal se a pak řekl:

„Jsi JeanJacques Beguin. Francouz a Žid. Nemůžeme tedy čekat, že bys byl zrovna bojovníkem za naši posvátnou věc nacionálního socialismu."

Vězeň stále klopil zrak a neřikal nic, ale mozek mu pracoval na plné obrátky: Co to má všechno znamenat?

„Takže, vím že jsi kdysi vystupoval jako slavný hypnotizér a uměl jsi číst myšlenky, než tě naše úřady ve Francii ehm zajistily," zamručel Himmler a čekal, jak Beguin zareaguje.

„Jawohl, Reichsführer," odpověděl vězeň německy s výrazným cizím přízvukem. „Býval jsem ve Francii i v Německu.

Vystupoval jsem ve třicátých letech tady v Berlíně ve Wintergarten a u Krolla, než..." Větu ale nedokončil.

Himmler přikývl. „Ano, chápu. Mám tady před sebou na stole celý tvůj spis. Víme o tobě všechno, Beguine. Teď budu chtít, abys vystupoval pro mě. Ne pro peníze. Ani pro slávu. Ale přímo proto, aby sis zachránil život. Chápeš, co ti říkám?"

Beguín kývl, ale oči přitom zase nezvedl. Nechtěl, aby tenhle nezdravě bledý vůdce SS zahlédl jakýkoliv náznak elektrizující energie nebo světlo hořící hluboko v jeho očích.

„Když nám pomůžeš," pokračoval Himmler, „propustíme tě a pošleme do neutrální země, kterou si vybereš. Řekněme do Švýcarska. Chápeš, že je v mé moci to zařídit?"

„Jawohl, Reichsführer," odpověděl přičinlivě Beguín. Takže je nějaká šance, kmitlo mu hlavou. Samozřejmě ale Himmlerovi nevěřil ani jemu, ani nikomu jinému z těch nacistických sviní... Čím déle ovšem zůstane naživu, tím větší bude šance uniknout. Druhá možnost, to byl nejspíš návrat do Sachsenhausenu a rychlý „výlet nahoru komínem", jak o pecích krematoria cynicky mluvili spoluvězňové.

Himmler bledou rukou pokynul strážným. Ti se vypjali, srazili podpatky a odpochovali ven. Himmler přikývl. Čím méně lidí o téhle podivné záležitosti bude vědět, tím lépe. Potom chvíli čekal, než pronesl tak tichým hlasem, že se Beguín musel namáhat, aby dobře rozuměl:

„Poslouchej, ty Frantíku! V dohledné době se má někde sejít několik důležitých osob. Možná to bude během pár týdnů, možná taky měsíců. A ty mi řekneš, kde a kdy se ta schůzka má konat." Vyčkávavě se ve svém velikém křesle opřel a lehce sepal konečky prstů s pěstěnými nehty. Vypadal jako nějaký středoškolský profesor, který čeká, až začne odpovídat jeho oblíbený žák.

Beguínovy myšlenky se rozběhly na plné obrátky. Tohle se podobalo staré zkoušce, jakou před zaplněnými sály podstoupil už mnohokrát. Zkoušce, jak dokáže svou vůli ovládnout vůli obecnosti, které přišlo s pochybnostmi a s očekáváním. Zvolna tedy řekl:

„Abych o té schůzce něco věděl, pane reichsführere, potřeboval bych nejdřív znát některé podrobnosti." A protože věděl, že Himmler věří v okultní nauky a astrologii, chytře dodal: „Koneckonců ani astrolog nedokáže klientovi sestavit přesný horoskop, pokud nezná jeho přesné datum narození."

Himmler chápavě přikývl:

„Ano, vím, co máš na mysli." Neměl se ale k tomu, aby nějaké další informace podal.

Beguín věděl, že mu jde o život. Teď poprvé zvedl hlavu a Němci před sebou plně dopřál pohled na své temné elektrizující oči. Zdálo se, že v té chvíli Himmler ještě víc zbledl. Musel si dokonce jazykem přejít po náhle vyschlých rtech.

Beguín se snažil udržet jeho pozornost, když pomalu a rozvážně pronášel:

„Samozřejmě, že za jistých okolností dokážu zjistit, kdo ty důležité osoby jsou jestliže mi ovšem dovolíte, abych četl vaše myšlenky."

U dveří si obrovitý pobočník v černé uniformě odkašlal, jako by ho pobouřilo, že si tenhle cizák a Žid dovoluje něco po reichsführerovi chtít. Sám Himmler dál mlčel, zřejmě vážně rozvažoval, co odpovědět.

Beguín vyčkával, ale mozek mu horečně pracoval. Musí ten problém rozlousknout! Zacházejí tady s ním královsky.

Takže ty osoby, o něž jde, budou skutečně moc a moc důležité. Že by to byli Němci? Kdyby ano, co by to mohlo být za Němce? Určitě ne Himmlerovi přátelé, to by se takhle neptal. Jsou to tedy třeba spiklenci, kteří něco připravují proti Himmlerovi, nebo proti jeho šéfovi Hitlerovi? Možná ale, že to Němci vůbec ani nejsou...

„Dobře," přerušil Himmler jeho horečné úvahy. „Můžeš se pokusit číst mé myšlenky."

Beguín pocítil, jak se v jeho ubohém zmučeném tělíčku znovu usazuje dřívější jistota, a proto řekl:

„Vyžadují absolutní ticho."

Pobočník u dveří otevřel ústa, jako by chtěl něco namítnout, ale Himmler po něm šlehl významným pohledem, takže pobočník ani nehlesl, jen se nasupeně zatvářil.

„Teď bych, pane reichsführere, chtěl, abyste se co nejusilovněji soustředil. Pokusím se číst vaše myšlenky."

Rozlehlou místnost, které vévodil veliký Hitlerův portrét nad krbovou římsou, zahalovalo těžké mlčení. Jediný zvuk, který sem zvenčí doléhal, byl tlumený bzukot berlínské dopravy. Za oknem se nehlučně pohupoval nahoru a dolů balon protivzdušné obrany. Vypadal jako veliký, na laně upoutaný slon. Beguín

cítil, že mu po drobných kostnatých zádech a po bedrech stékají krůpěje potu. Náhle si s hrůzou uvědomil, že tohle může být nejdůležitější minuta v jeho životě. Hned první slovo klidně může rozhodnout o jeho osudu...

A najednou ho to jméno napadlo: De Gaulle! Určitě to bude ten vzpurný francouzský generál v londýnském exilu! Toho přece Němčouři tak vášnivě nenávidí. ... A spěšně to jméno vyslovil nahlas.

Himmler se napřímil.

Beguín usoudil, že trefil do černého, protože Himmler skutečně zpozorněl. Drobný muž cítil, že se po něm pot začíná lít proudem. Vtom však urostlý pobočník u dveří pohrdavě zamručel:

„No jo, je to žabožrout! Kdo jiný ho mohl napadnout, než de Gaulle?"

Beguín zareagoval instinktivně a stejně rychle, jako když vystupoval na jevišti. De Gaulle to tedy asi nebude... Ano, skutečně to jméno vyslovil, protože uvažoval jako Francouz. Ale de Gaulle je nepřítelem Říše! Jsou tedy ty osoby také nepřátelé Říše, ale nejedná se o Francouze?

„Churchill," vypálil, už zase plně soustředěný. Tenhle pocit znal. Přicházel vždycky ve chvíli, kdy se sám sebe ptal, zda opravdu má či nemá parapsychologické schopnosti. A tentokrát viděl, že opravdu uhodil hřebík na hlavičku. Himmler sice nic neřekl, ale bylo na něm úplně jasně vidět, že ho to zaujalo, a obr u dveří zadržel dech.

Beguín se na okamžik odmlčel. Zvenčí sem dolétl slabounký zvuk automobilového klaksonu, na který kdosi dlouze troubil. Možná někde na magistrále došlo k nějaké autonehodě na téhle silniční tepně, protínající Berlín od severu k

jihu, byly nehody na denním pořádku. Toho zvuku, ani Himmlerova sípavého dechu, si však Beguin nevšímal. Musel se soustředit tak, jako nikdy předtím. S kým by se mohl Churchill případně setkat? S kým, kdo by tohohle nacistického hlavouna mohl zajímat?

Stalin? Ne, sovětský diktátor to být nemohl. Každý věděl, že zarytý pravičák Churchill Stalina a jeho „rudý mor“ nesnáší.

Roosevelt, prezident Spojených států? Roosevelt byl mrzák. Byl by schopen někam odcestovat na schůzku s Churchillem? A nebo že by se Churchill vydal do Ameriky za ním? Kdysi v jedenačtyřicátém, než Pétain nařídil razii na francouzské Židy a jejich transport do Německa, Churchill právě tohle udělal vyplul na moře, aby se s prezidentem Spojených států setkal u pobřeží Severní Ameriky.

Beguin se po zralé úvaze rozhodl riskovat. „Roosevelt,“ řekl. „Ta druhá osoba je prezident Roosevelt.“

Himmler zamumlal něco, čemu Beguin neporozuměl. Sakra, zaklel v duchu vyděšený jasnovidec, od té námahy teď už úplně zbrocený potem. Proč ten hajzl něco neřekne? Co od něj ten Němčour ještě čeká? Odvážil se posledního zoufalého riskantního kroku: „Churchill se taky setká se Stalinem.“

Himmler zareagoval nečekaně spontánně. Vyskočil a zaječel: „Bravo! Výtečně...! Úplně přesnější je všechny tři vyjmenovat. Blahopřeju.“ Náhle srazil paty, pravou rukou prudce švihl k nacistickému pozdravu a k údivu drobného francouzského Žida zařval: „Heil Hitler!“ A obrátil se přitom k portrétu člověka připraveného vyhladit celou židovskou rasu.

Beguin honem taky vstal a zaváhal, zda se od něj nečeká, aby nacistický pozdrav opětoval podobně, jako to udělal urostlý pobočník u dveří. Okamžitě však moudře usoudil, že by to pro Žida rozhodně nebylo vhodné — a neudělal to. Himmler, v nezdravě bledém obličejí teď zrudlý vzrušením, řekl:

„Odvedl jsi dobrou práci, Žide. Musím říct, že teď máš mou plnou důvěru a že jsem připraven používat tvých služeb i nadále.“

„Danke, Reichsführer!“

Himmler ho však neposlouchal:

„Dostaneš byt tady v Berlíně. Odnynějška sem budeš docházet na další seance, dokud nezjistíme všechno, co o té slavné schůzce potřebujeme vědět. Po celou tu dobu budeš pod velením tady hauptsturmführera Dietze.“ A ukázal na obra v černém.

Beguin přikývl.

„Dietz ti zajistí všechno, co budeš potřebovat — oblečení, jídlo, pití i ženské, pokud budeš mít zájem. Samozřejmě to nesmějí být německé ženy. To je věc rasové čistoty.“

„Přirozeně,“ špitl Beguin, ale reichsführer jeho jemnou ironii jistě nezaznamenal.

„Samozřejmě se o těchhle věcech nikomu ani slovem nezmíníš... pod trestem smrti. Verstanden?“

„Verstanden, Reichsführer,“ opakoval okamžitě Beguin a uvědomoval si, že si zachránil život. Prozatím.

Himmler kývl na Dietze a nařídil:

„Odved' toho Žida!“ A pak se sklonil nad papíry na stole.

Jako ve snách se Beguin nechal odvést z kanceláře do paternosteru a dolů na ulici, kde už na ně čekal veliký černý horch, na jehož kapotě se skvěla plechová vlaječka vysokého generála SS. Ulicí proudili lidé, ale Beguin jim nevěnoval pozornost, třebaže po drsných, krutých zážitcích z koncentráku to bylo jako zázrak: Vidět obyčejné lidi, jak si prostě jen tak jdou za svými záležitostmi... Jeho mysl byla příliš zaměstnaná. Co se to vlastně děje? Co je na té schůzce tří vůdčích představitelů Spojenců tak důležitého? Jaké další informace se Himmler bude chtít dovědět — a proč?

Dietz ho surově nabral do žeber:

„Dělej, Žide! Vlez si na přední sedadlo. Nebo ti sakra mám poslat písemnou žádost?“

„Ne, ne,“ vyhrkl honem Beguin a vklouzl dovnitř na sedadlo vedle řidiče v bezvadné uniformě. Ten při pohledu na koncentračníka v usmoleném pruhovaném mundúru jen protáhl obličej.

Dietz ze zadního sedadla vyštěkl rozkaz a horch vyrazil do večerního provozu. Beguin se krčil vedle řidiče a v hlavě měl pěkný zmatek. Říkal si, že ve všech těch záhadách je jedna věc jasná jako křišťál: Jakmile se ta svině Himmler doví všechno, co chce vědět, přestane JeanJacques Beguin existovat. Velice rychle...

KNIHA PRVNÍ

* *

VYSLANÍ DO AKCE

„Půjdeš s ním, chytanou tě s ním, pověsí tě s ním.“

STARÉ NĚMECKÉ PŘÍSLOVÍ.

Kapitola 1.

Štábní seržant Charley Kane, bývalý příslušník 1. praporu amerických rangers, zdvihl pravou ruku a vyštěkl: „Heil Hitler!“

Hauptsturmführer Klaasen se ušklíbl a zdravou levou rukou nadzvedl svou dřevěnou pravici, aby pozdrav opětoval. „Heil Hitler,“ řekl bez valného nadšení. „Pozdravujte ho, až ho uvidíte.“

Charley Kane se taky zašklebil. Klaasen, jeho „vedoucí důstojník“, jak tu funkci nazvali jeho vězňatelé, se mu zamlouval. Houževnatý mladý esesák, který v Rusku přišel o oko, ruku a „různé další nezajímavé anatomické detaily“,

jak tomu sám říkal, měl smysl pro humor, který u Němců nebyl zrovna obvyklý.

Klaasen pokývl ke skupince dřevěných chatek, nad nimiž vlál britský dvojité kříž, americké hvězdy a pruhy a standarta Legie sv. Jiří. „A jak se tohle hezké podzimní ráno mají naši skromní hrdinové?“ zeptal se s nepředstíraným zájmem. Kane povytáhl obočí.

„Jak se mají? Jako obvykle se léčí z kocoviny, nebo hádají, jestli dostanou další dávku.“

„Jste cynik, Charleyi! Takhle mluvit o těchhle skvělých a čestných mladých Angličanech a Američanech, kteří se dobrovolně rozhodli bojovat za naši posvátnou věc proti komunistickému rudému moru...“

Charley Kane se poškrábal na špičce svého velkého nosu.

„A co takhle pro dnešek té chvály nechat...“, ponamenal. „Aspoň pro dnešek.“ Klaasen si Američa na par okamžiků pátravě prohlížel, jako by ho viděl poprvé. Kane byl vysoký a podsaditý. Dalo by se říct, že má tu správnou figuru pro boxera polotěžké váhy. V obličeji byl ale spíš hubený a ne zrovna ošklivý. Jeho tváře byly stále bronzově opálené, jak už to bývá u těch, kdo většinu života tráví venku. Byl to chlapecký obličej... Nejnápadnější na Američanovi však byly jeho oči. Světle šedé, ostražitě. Oči člověka, který toho na světě už viděl hodně a dává si na ostatní lidi pořádný pozor. Říkaly: „Nelez mi moc do cesty, kámo, nebo něco zažiješ!“ Z nevelkého tábora bylo slyšet kovové údery. To jak kuchař před jídelnou tloukl do železného trianglu, aby oznámil, že je snídane hotová. „Nedáte si trochu humusu, Klausí?“

Důstojník SS zavrtěl hlavou:

„Nemám kdy, Charleyi.“ Ztišil trochu hlas a přes rameno vrhl rychlý pohled, aby se ujistil, že nikdo neposlouchá. To byl pohyb, který Kane za poslední rok v Německu už u mnoha lidí nejdou viděl. Přesto mu to ještě připadalo maličko legrační. „Chce s vámi mluvit ten Rakušák.“

„Obersturmbannführer Skorzeny?“

„Jo.“ Klaasen byl Prušák. Rakušany neměl rád ze zásady. A hlavně neměl rád Skorzenyho, toho „vídeňského povýšence“, jak pohrdavě svému šéfovi říkal. Skorzeny se minulý měsíc doslova přes noc proslavil, když z rukou Italů odvážně zachránil zajatého bývalého italského diktátora Mussoliniho a dopravil ho do bezpečí Říše.

Kane se zamračil. Dvojice neoholených příslušníků „legie“ se vlekla ke kuchyni a jakási opilá ženská se jich vši silou držela za ramena, jako by měla každou chvíli upadnout.

Klaasen ten zamračený pohled zachytil:

„Těžký frajeři, jeden jako druhý,“ prohlásil. „Ale počkejte, až se dostanou na východní frontu. Nadělají si plný gatě, jak jen Ivany zahlídnou.“

Kane si odfrkl:

„Děje se něco, Klausí?“

Teď se zase pro změnu zamračil Klaasen.

„Nevím přesně, Charleyi.“ Pohlédl vysokému Američanovi na levou ruku. Tam, kdy kdysi bývala, měl teď Charley dřevěnou protězu, ukrytou v hnědé kožené rukavici. Právě tahle chybějící končetina oba tak rozdílné muže spojovala. Oba dva v téhle válce utrpěli hodně nepříjemná zranění. Oba byli „frontovní psi“, jak tomu Klaasen říkal. To bylo to pouto mezi nimi. „Ale rozhodně vím, Charleyi, že by si člověk měl hlídat záda, když už se do něčeho zamotá, ať už to je cokoliv. Za celou tou věcí je sám velký reichsführer SS Himmler. A když už ten se někde objeví, je tam vždycky zaděláno na malér. A teď pojďte, Charleyi, na štábu u toho Rakušáka máme být v devět nula nula. Tak jdeme.“

Za několik okamžiků už oba seděli na zadním sedadle velkého otevřeného mercedesu a mířili ke Skorzenyho štábu, umístěnému na odlehlém místě na venkově. Mlčeli. Každý z nich byl teď sám, jen se svými myšlenkami...

Tenkrát ráno, posledního srpnového dne, nastoupilo v řad osm dobrovolníků z 1. praporu rangers spolu s Kanadany a s jednotkou komanda, která je vycvičila, aby si je prohlédl člověk, který celou operaci naplánoval. Mountbatten se objevil jako vždy šarmantní a elegantní a prošel kolem vyrovnané řady v khaki uniformách, následován svou svitou z Velitelství kombinovaných operací. Od Kanálu vál teplý srpnový vítr, který štábním důstojníkům tady na vrcholku útesu načechrával jejich parádní uniformy. Mountbatten si musel bílou čepici, furiantsky posazenou na stranu, každou chvíli rukou přidržet, aby mu ji vítr neodnesl.

V rovnoměrných, naplánovaných intervalech postupoval velitel vždy k dalšímu vojákově, stojícímu strnule v pozoru a zírajícímu někam přes admirálovo pravé rameno, a prohodil ke každému pár slov. Kane, který taky stál v pozoru, si dovedl představit, jak velitel říká pokaždé v podstatě totéž: „Odvedete parád ní výkon... Samozřejmě jim to nandáme šest nula... Zlomte vaz...“ To byly ty obvyklé řečičky, jakými štábní důstojníci, speciálně Britové, vyprovázeli budoucí hrdiny na smrt.

Pak Mountbatten se štábními důstojníky stanul před osmi dobrovolníky od rangers. Jejich urostlý plukovník s drsnou, zbrázděnou tvářičkou zasalutoval a Mountbatten, který už se chtěl vrátit, se náhle široce usmál. Poznal muže, který stál hned vedle Kana. Byl to Chester Winthrop III. Mountbatten k němu přistoupil a rozpráhl ruce:

„Ale Chestere,“ zahlaholil. „Nevěděl jsem, že do toho jdeš taky. Myslel jsem, že jsi doma ve Státech a chováš tam ty svoje skvělé koně. Pamatuješ, jak jsme spolu tehdy ve třicátých letech hráli pólo?“

Winthropův pěstěný obličej, na němž až dosud lpěl poněkud dekadentní výraz, zrudověl. Muž předpisově zasalutoval a vyhrkl:

„Myslel jsem, že už se na mne nepamatujete, Dickie totiž pane admirále.“

Pak si rychle vyměnili pár přátelských slov a Mountbatten se obrátil k ostatním ze skupiny rangers, aby přednesl něco jako projev, který ostatně měl předem připravený. Byla to slova jakoby přímo pro americké noviny: „Rád vidím, že se do toho Yankeeové dávají s námi!“ Od Kanálu mu jako doprovod hučel vítr a docela nízko nad vyskakujícími vlnami už směřem na Francii odlétaly první spitfiry. „Protože tohle je začátek. Jste první Yankeeové, kteří v téhle válce budou bojovat v Evropě. Všechny oči se budou upírat na vás a já velice dobře vím, že svou zemi ani Spojence nezklamete.“

Hodně zduř vám všem! Zdravím vás, pánové." Mountbatten se v celé své výšce napřímil, přiložil ruku v rukavičce ke štítku čepice lemované zlatými prýmkami a po námořnicku zasalutoval. Pak odešel a oni odpochovali zpátky do kasáren, vstříc tomu, co je už brzy mělo potkat.

Když se po úzké anglické ulici pěšky přesunovali

k čekajícím invazním člunům, poznamenal Ed Bain, který netušil, jak už jen krátce je mu souzeno žít:

„Hele, Charleyi, když tě takhle daj do pucu a ještě ti k tomu zasalutuje admirál, tak je jasný, že se to všechno pěkně posere — as celou parádou."

Chudák Ed Bain měl pravdu. Deset mil od francouzského pobřeží, když na nebi nesvítla ani jediná hvězdička, konvoj zastavil a pěšáci určení k vylodění, Kanadáné, komando a osm osamělých rangers předsedlo do vylodbovacích člunů, které na vlnách poskakovaly jako divé. Mluvit bylo přísně zakázáno, ale když rangers lezli po sítích dolů do člunu, vyklonil se jakýsi starý námořník přes brlení a dost hlasitě zašeptal:

„Nazdárek, Yankeeové, a držte se! Dejte těm parchantům Němčourům hezkej nářez i za mě." Jenomže „hezkej nářez" nakonec nedostali „parchanti Němčouři", ale rangers.

Malá plavidla se probíjela dál a dál, vířila bílou pěnu a nechávala za sebou světlé stopu, která vystupovala jako diamanty na černém sametu. Jejich oči už si zvykly na tmou a úzkostlivě vpředu pátraly po první známce toho, jestli je Němci zakopaní v Dieppe i po obou stranách od přístavu náhodou už nezpозorovali.

Jejich zkouška ohněm započala asi osm mil od pobřeží. Překvapivě náhle jim nad mořskou hladinou vylétly naproti červené a bílé svítící střely. Za nimi se donesl vztekly rachot automatických zbraní. Noční tmou prořízl šarlatový plamen. K obloze divoce vzlétly bílé sloupky vody.

„Bože všemohoucí," vykřikl vystrašeně Winthrop, „už nás objevili."

„Držte hubu," houkl zlostně velící důstojník. „Chcete, aby si Angličani mysleli, že jsme nějaký uřvaný poserové?"

Kane cítil, že se mu sevřel žaludek. Přikrčil se a přitiskl se k ocelové přepážce. Svítící střely mu se vzteklym sykotem přelétaly nad hlavou. Když na to později vzpomínal, dušoval se, že i přes přílbu cítil žár letících kulek.

„Německý rychlý člun," zaječel jeden z anglických námořníků. „Jsou mezi tím podělaným konvojem!"

Jako blesk se přihnál britský torpédoborec. Ostrou přídíl řezal vodu do dvou obrovských bílých křivek. Na přední palubě duněla palba z pětipalcových dvojčat. Jeden z nepřátelských člunů dostal zásah a vzplál. V následujícím okamžiku na něm vybuchly bedny se střelivem. Nad ním bláznivě křížovaly noční oblohu bludné střely... Vzápětí celý člun vyletěl do povětří, trosky pršely na všechny strany. Kane vydechl hrůzou. Na palubu hned vedle něj dopadla utržená hlava, ještě s navlečenou německou přílbou. Winthrop začal zvracet.

Razili si cestu vpřed. Pak to zaskřípalo, ocel drhla o kamení. Narazili na oblázkový břeh.

Motory se zastavily.

Velící důstojník vstal a celý se tak vystavil nepřátelské palbě z vrcholku útesu nad nimi. „Padáme, chlapi! Rangers, vpřed!" zaječel do vzteklyho štěkání a rachotu ručních zbraní. „Padáme! A držte se za mejma vyjebanejma novejma botama!"

Charley Kane se musel usmát. Velící důstojník byl na své hnědé kožené boty, které mu udělal na míru jakýsi londýnský módní obuvník, nezřízeně pyšný. Neustále je leštil a pořád o nich mluvil...

Přikrčení, jako by se drali proti divokému větru, postupovali rangers a Kanadáné k pobřeží a razili si cestu k oblázkovému svahu a k německým postavením nahoře. Vojáci kolem padali, Kane sotva popadal dech. Běžel kolem mladého Kanadana, který seděl na zemi a křičel: „Musíme to dokázat! Prostě musíme!" Kane se v běhu sehnul a právě včas. Vražedná kulometná dávka, která mu zřejmě byla určena, rozerval a hrud' raněnému Kanadanovi. Kane běžel dál. A potom velící důstojník padl.

„Moje noha! Moje vyjebaná noha," zasténal a klesl přímo před Kana. „A moje bota taky."

Kane se podíval dolů. V kamení zela kouřící díra. Za ní ležela noha, pořád ještě obutá do nové hnědé boty. Plukovník šlápl na min. Jeho bojová cesta skončila skoro dřív, než vůbec začala. Velící důstojník v afektu strhl botu ze zdravé levé nohy a mrštil jí od sebe. „Nový vyjebaný boty. Poprvé v boji. Frickové, vy parchanti, sežerte šije obě!"

Kane jenom polkl a utíkal dál. Před ním se na kamenitém břehu rychle vršila těla mrtvých a umírajících. Znovu a znovu do nich co chvíli nelítostně bušila palba z těžkého kulometu. Kdesi se ozýval plamenomet. Znělo to, jako když se nadechuje nějaká předpotopní obluda. Pak přišel těžký vzdech a zášleh strašlivého modrého plamene, který změnil v popel všechno, co mu stálo v cestě. Kane prudce zahnul doprava a v běhu od boku vypálil z pušky.

Ze tmy, osvětlované výbuchy, se vynořil podsaditý Němec a prudce zvedl samopal. Kane ho přes něj praštil. Němec s výkřikem upadl a jeho obličej vypadal, jako by na něj kdosi právě hodil hrst červené zavařeniny. Kane jeho umírající, bolestí zkroutené tělo přeskočil. Nad hlavou mu s hlubokým zavýtím přeletěly čtyři hurricany, hnaly se těsně nad korunami stromů. Proud vzduchu od vrtulí se opíral do uniformy a doslova ji rval. Kanóny letadel rozsevaly dvacetimilimetrové svítící střely. Jak se granáty jako roj vzteklych sršňů řítily vpřed ke svému cíli, zahlédl Kane v zářivém světle jejich stopovek první domy. Byly vysoké, úzké a obílené. Všemi okny z nich zuřivě pálily německé kulomety.

Pro rangers to nebyl plánovaný cíl útoku. Byl to však nepřítel. A ten se musí vyřídit... „Rangers, za mnou!" vykřikl Kane do pekelného rámu.

Nikdo mu však neodpověděl. Byl na té děsné pláži sám. Sám s mrtvými a umírajícími... Zmocnil se ho divoký živočišný strach. „Do prdele, do prdele, do prdele!" vyřval a hnál se dopředu. Pořád pálil od boku a uvědomoval si, že mu takhle asi brzy dojde střelivo, ale čert to vem!

Přehoupl se přes drátěnou překážku. Proti němu běžel nějaký Němec a taky z plna hrdla řval. Bodák se mu blýskal zlověstně rudým světlem. Kane nezaváhal. „Tu máš, parchante fricovská!" vyhekl a zvedl pažbu pušky. Okovaná patka

se překvapenému Němci zaryla do tváře. Zapotácel se a couvl. A vyplívl zuby, které se v přívalu sražené krve zablýskaly jako leštěná slonovina.

Ze zadního vchodu domu vyběhl další Němec. Byl jen v podvlékacích. Kane stiskl spoušť. Ozvalo se však prázdné cvaknutí. Němec se vítězně zasmál a zvedl pušku. Kane zaklel. Zásobník byl prázdný. Nahmátl pod opaskem granát. Prsty, které mu najednou připadaly absolutně necitlivé, vytáhl pojistku, hodil a současně šel k zemi. Granát vybuchl v divoký sloup žlutého plamene. Němec, s hrudníkem úplně rozervaným, žalostně zavyl a pušku upustil... Zasařtral rukama ve vzduchu, jako by hledal příčky neviditelného žebříku. Snažil se prostě zůstat na nohou — a naživu. Marně. Vydal ještě poslední žalostné záupění a padl rovnou na tvář, mrtev ještě dřív, než klesl na dlažbu.

Kane se přikrčil u zdi, potřeboval popadnout dech. Dýchal jen krátkými usilovnými nádechy, jako kdyby pumpoval vzduch prasklými koženými měchy. Všude kolem něj byla neuvěřitelná vřava, oheň a zmatek. Nepotřeboval ani hádat z křišťálové koule, aby věděl, že nájezd na Dieppe ztroskotat takřka dřív, než začal. Co teď má dělat? Má bojovat dál? Nebo ustoupit na pláž a doufat, že se tam pro něj někdo vrátí?

A právě v téhle chvíli dostal zásah... Vzduch náhle naplnilo odporně pronikavé vytí německého šestihlavňového minometu. K obloze se zvedlo šest tmavých proužků dýmu a v příštím okamžiku z nebe začaly padat miny a vybuchovaly všude kolem. Byl v pasti. Nemohl ani dopředu, ani nazpátek. Vyjekl

bolestí. Něco ho uhodilo do levé ruky, měl pocit, že to byl nějaký doruda rozžhavený pohrabáč. Zapotácel se a byl by upadl, nebýt mrtvých Kanadánů, naskládaných za ním jako klády do výšky skoro půldruhého metru. Podíval se na ruku a jeho šokovaný mozek nějak nedokázal pochopit, co se to vlastně stalo.

Zoufale zatřásl hlavou, jako by se snažil probrat se ze zlého snu. Znovu se zadíval na svou ruku nebo spíš na to, co mu z ní zůstalo. Všech pět prstů bylo pryč. Nezůstalo nic než zkrvavený pahýl, z něhož visely cáry živého masa a z něj kapala krev. Ještě víc jasně červené krve tryskalo ze zápěstí. Kane polkl a začal zvracet.

V tomhle stavu ho našli Němci, když za úsvitu s nasazenými bodáky a napjatými pohledy ostražitě postupovali vpřed od kouřících trosk. Uviděli urostlého vojáka, opřeného s nechápavým výrazem o hromadu mrtvol. „Válka,“ smáli se na něj, když vykřikovali zpotvořenou angličtinou, „válka... pro tebe... už konec!“ A navyklými pohyby ho šacovali a obírali o cigarety a peníze. „Válka už konec! Jasný?“

Jenže pro Charleye Kana, někdejšího příslušníka 1. praporu rangers, tehdy válka teprve začala.

A teď, když s ním veliký mercedes ujížděl po venkovských silničkách mezi vyprahlými hnědými loukami, kde bosé rolnické ženy v šátcích shrabovaly poslední zbytky otavy, si Charley Kane teprve uvědomil, že se konečně dozví, co od něj Němci chtějí. „Charleyi,“ řekl si v duchu tím tónem, kterým osamělí muži často mluví sami se sebou, „teď už to fricové zařídí, aby sis svoje peníze odpracoval.“

Kapitola 2.

Jakmile návštěvníci vešli a v pozoru klapli podpatky, zvedl se za velikým psacím stolem šéf zvláštních jednotek SS obersturmbannführer Skorzeny. „Heil Hitler,“ řekl bez valného nadšení a jako pravý Vídeňák dodal: „Griiss Sie. Servus.“ Charley Kane se upřeně zahleděl na člověka, který minulý měsíc dokázal husarský kousek. Se svými lidmi se dostal kluzákem do vysokohorského vězení k Mussolinimu, rozprášíl jeho strážu a v malém letadle ho vysvobodil. Skorzeny byl obrovitý člověk s bídlícově šedýma očima a nepoddajnými tmavými vlasy. Nejnápadnější věc na tomto urostlém Rakušanovi však byla tvář, zpřetínaná jizvami, které ve třicátých letech jako student Vídeňské univerzity utržil v soubojích. Jeho obličej Kanovi připadal jako dílo šíleného řezníka, který s tupým dranzírovacím nožem v ruce dostal záchvat amoku.

Přesto Skorzeny se svým poněkud pokřiveným úsměvem vypadal docela příjemně, když Klaaseni a Kanovi nabídli židle a ukázal, aby si ze stříbrné dózy na stole posloužili cigaretami.

„Od Vůdce,“ řekl. „Zvlášť mi ji poslal, s vyrytým osobním věnováním.“ Prsty si pohrával s lesklým rytířským Železným křížem na krku, jako by se ubezpečoval, že tam to vytoužené vyznamenání ještě visí. Klaasen se neuctivě zašklebil, ale Skorzeny jako by si toho nevšímal. Podíval se na Kana a prohodil: „Vy jste ten Kanadán, zajatý loni u Dieppe.“

„Američan,“ opravil ho Kane, poněkud nervózní z nejistoty, co po něm Skorzeny bude chtít. Bylo mu už jasné, že teď bude muset nějak zaplatit za ty měsíce svobody, které mu po propuštění z nemocnice na podzim 1942 Němci dopřáli.

„Jistě,“ reagoval spěšně Skorzeny. „To jsem řekl hloupost. Ve vašem spisu to přece všechno je.“ A vyloudil na zjizvené tváři shovívavý úsměv. „Ale já vlastně nejsem moc metodický člověk. Nenávídím šanony a úředničinu.“ Na okamžik se odmlčel, jako by očekával nějakou reakci — a když se nedostavila, pokračoval: „Je na vás jasné vidět, že jste dokonale v kondici..., až na tu ruku, samozřejmě.“

„Jawohl, Obersturmbannführer,“ skočil mu do řeči Klaasen. „Ti řezníci a mastičkáři mu vydali přesně to zdravotní vysvědčení, jaké jste chtěl.“

„Děkuju, Klaasene. To je v pořádku.“ Skorzeny se znovu podíval na Kana: „Mluvíte prý velice dobře německy, protože vaše matka, myslím, byla Němka.“

Kane přikývl.

„A v němčině také čtete?“

„Jawohl,“ vyštěkl hlasitě Kane, protože už dávno věděl, že v německé armádě každý křičí. Zdálo se, že němečtí vojáci snad ani normálním konverzačním tónem mluvit nedovedou.

„Výborně. Tak přečtete tohle.“ Skorzeny mu přistrčil list luxusně vyhlížejícího dopisního papíru se sytě černě vytištěnou hlavičkou Říšský kancléř Adolf Hitler. „Nahlas, prosím.“

Tak trochu s pocitem, že se zase ocitl ve školní lavici a před hihňajícími se spolužáky ho ze čtení zkouší někdejší paní

učitelka, spustil Kane německy:

„Obersturmbannführer Skorzeny byl mnou osobně pověřen provedením přísně tajných rozkazů nejvyšší důležitosti. Veškerý personál vojenský i civilní bude obersturmbannführeru Skorzenymu všemi prostředky nápomocen a bude bezodkladně plnit veškerá jeho přání."

Kane dočetl a Skorzeny hrdě pronesl:

„Jistě jste si všiml, že to Vůdce vlastnoručně podepsal."

„Jawohl."

Kane mu dopis vrátil a Skorzeny řekl:

„Dal jsem vám to čist proto, abyste si plně uvědomil vrcholnou důležitost mého poslání. Ve své podstatě to znamená, že mám, když na to přijde, právo rozhodovat o životě a smrti jak vás, tak kohokoliv dalšího."

Klaasen se vedle Kana zamračil, ale nic neřekl.

„Takže, abychom si to řekli otevřeně, seržante," pokračoval Skorzeny do tichého zvuku kroků strážného na šterkované pěšince kolem štábu a Kane si už stačil všimnout, že v okolí tohoto odlehlého štábu byly ozbrojené stráže prostě všude, „vaši vlastní lidé vás teď budou mít za přeběhlíka. Chápete, že tady není cesty zpátky. Kdybyste padl do rukou vašich úřadů, budete pravděpodobně zastřelen."

Klaasen na Kana soucitně pohlédl a ten zamumlal:

„Toho jsem si vědom."

„Dobře." Skorzeny ho z důvodů, známých jen jemu samému, obdařil úsměvem. „Jsem rád, že si svou situaci uvědomujete. A teď je v naší moci vám nabídnout začít znovu."

Poprvé od chvíle, kdy padl — a snad i z vlastní vůle — do pasti, kterou mu nacisté po propuštění z nemocnice nastražili, pocítil Kane něco jako nejasný záchvěv naděje.

„Jak tomu mám rozumět?" zeptal se.

„Můžeme vám nabídnout větší obnos peněz — řekněme deset tisíc dolarů plus pravý pas některého neutrálního státu, plus dopravu do kterékoliv jihoamerické země, která se Spojenými státy nemá extradiční smlouvu. To by pro vás v praxi znamenalo, že byste pod cizím jménem, s novou totožností mohl začít znovu." Odmlčel se. „Co si o tom myslíte, seržante?"

Klaasen po Kanovi vrhl významný pohled, ale Kane tomu nevěnoval pozornost:

„To zní výborně, pane. Co bych ale musel udělat, abych si tohle všechno zasloužil? Takovouhle věc — s prominutím — jistě nenabízíte jen ze své vrozené dobroty."

Skorzeny po něm blýskl očima a po jeho zjizvené tváři se znovu rozlil úsměv:

„Samozřejmě, že ne, seržante. Jak se u nás lidově říká: Von nix kommt nix. Rozumíte tomu?"

Kane té lidové podobě úsloví rozuměl. Jeho nebohá stará matka to tehdy ve třicátých letech v bídných časech velké hospodářské krize — říkala hodně často. „Jó," souhlasil vždycky jeho otec propitým hlasem, když nasával pašovanou kořalku, koupenou za těch pár dolarů, které si matka jako uklízečka dokázala vydělat, „každý špás něco stojí, nic nejní zadarmo." A přitom se hloupě smál a utíral si rozbryndanou kořalku z neholené brady. „Rozumím tomu," řekl tedy Kane. „Takže — co to bude?"

Skorzeny neodpověděl hned, ale když konečně promluvil, byla jeho odpověď jednoduchá a brutálně přímá: „Vražda." Tehdy — v oněch hladových třicátých letech — všichni doma v Gold Forku v Nebrasce, v tom zapadlém, dřevěném a trouchnivém městečku, znali otce Charleye Kana jako „dezertéra". Byl to jediný muž ze slavné 1. pěší divize, který „za té Velké války", jak se tenkrát říkalo, přeběhl od své jednotky v zákopech ve Francii k Němcům. Když se pak roku 1921 konečně vrátil, přivezl si s sebou Charleyovu matku, které neřekli jinak než „ta Němkyně".

Ve skutečnosti Thomas Kane, Charleyův otec, zběhl z armády teprve, když už se nebojovalo. Byl s 1. pěší divizí na levém břehu Rýna jako voják americké okupační armády. Jednou se opil, přejel na druhý břeh a zbouchnul tam jednu Němku, Charleyovu matku, na kterou trefil někde ve Frankfurtu. Dva měsíce potom, co se Charley narodil, byl otec repatriován a vrátil se do Gold Forku, kde se zase dal na pití. Živila ho „Němkyně", která uklízela a vypomáhala v bohatších domácnostech za deset centů na hodinu.

Sotva se Charley dostal do osmé třídy, utekl z do

mova. Na svůj věk byl velký, vytáhlý a kostnatý. „To jediný, co mi Nebraska v životě dala, byla akorát podvýživa," říkal pak vždycky. „Nechtěl jsem se tam placatit, až to se mnou sekne." Jako hodně výrostků v letech hospodářské krize žil vlastně na silnicích. Do patnácti stihl celé Státy projet dvakrát. V létě se vždycky stěhoval do států studenějších a na zimu zase do teplejších.

Protloukal se tím, že „trošku žebrał, trošku kradl, a trošku ale jen trošinku makal," jak to sám formuloval. Vypěstoval si nenávisť k úředním osobám — šerifům, k železniční i federální policii, komunálním politikům, zkrátka ke všem těm panákům s odznaky, pistolemi, uniformami a obuškami, kteří jeho i ostatní „dekaře", jak si tihle tuláci sami říkali, udržovali v neustálém pohybu, „nebo to bude třicet dní za katrem, kámo".

V době, když mu bylo sedmnáct, už měl Charley Kane tuláckého života dost. Byl v jednom kuse bez peněz, zavšivený a otrávený věčným somrováním u zadních vchodů. Zdálo se mu, že před sebou nemá žádnou budoucnost — a že ji vlastně nemají ani Spojené státy. Měsíc od měsíce byl stále zatrpklejší vůči systému, který jak se zdálo prostě nefungoval, a právě tahle zatrpkllost ho přivedla do „vzpourey", jak tomu později vždycky v duchu říkal.

Ta „vzpoura" začala v létě 1937.

Celé houfy jich tehdy vyrazily až nahoru do Massachusetts a zamířily do jistého ošumělého městečka hned vedle letoviska New Bedford. Většinou to byli kluci jako Charley Kane. Mysleli si, že snad dostanou nějakou sezónní práci v rekreačních centrech na pobřeží třeba jako pomocníci v kuchyni, v půjčovně loděk nebo na stříhání trávníků, prostě něco takového, co je v těch místech v létě obvyčejně zapotřebí. Jenže v létě 1937 neměli bohatí Newyorčané, kteří na

pobřeží trávili prázdniny, zájem o to, aby jim tihle otrhaní a vyhublí mládenci kazili dovolenou jako připomínka, že se země pořád ještě nevymanila ze se-
vření hospodářské krize. Vyšlo i takové nařízení: Letos se sezónní práce nabídne jedině čistým a ostříhaným studentům... nebo tak podobně. Různí ti vandráci to ani nemusí zkoušet.
Celé dny polehávali a dřepěli ve svých narychlo vybudovaných kutloších z bedýnek a starých plechových barelů, v žaludku jim hlady kručelo, dokolečka ten zákaz probírali a jejich vztek den ode dne narůstal. „Dyt' jsme sakra taky Američani! O čem to ten chlápek Roosevelt v Bílém domě vůbec mluví, když řeční o tom podělaném Novém údělu? Co je tohleto prokristapána za nověj úděl?"

Vyvrcholilo to třetího dne, za sálajícího horka, jaké někdy v Nové Anglii bývá. Plechové přístřešky se jim nad hlavami rozpálily tak, že se na ně nedalo sáhnout. .. New York Times později psaly, že to všechno bylo dílo rudých agitátorů, ale Charley Kane vždycky trval na tom, že to byla spontánní záležitost. „Byli jsme kluci a měli jsme toho už po krk. Chtěli jsme se už na někom pomstít jedno na kom, hlavně když bude bohatěj."

Vyrazili pěšky po silnici, šlo jich tak šest sedm vedle sebe, takže zastavili dopravu. Vzali to kolem Oceánské kaple, jachtklubů, soukromých bazénů a pečlivě střížených trávníků, kde postřikovače běžely naplno a stály tak své majitele každý den na vodném víc peněz, než tihle našťvaní kluci viděli za měsíc. Pokusil se zastavit dopravní strážník. Dostal za svou snahu nakopáno. Pak na motocyklech dorazilo pár domobranců, ale když viděli, jak je odrbaná armáda těch vandráků veliká a v jaké je náladě, otočili se na místě a zčerstva odjeli. V patách jim zněl pokřik a bučení davu. Potom je zaujala velká vlajka s hvězdami a pruhy nad svažujícím se trávníkem Winthrop Manor. Zamířili k ní. Zahnuli na dlouhou příjezdovou cestu, vysypanou štěrkem, a tak dlouho kopali do železných vrat ozdobených erbem Winthropů, až brána povolila a vpustila je dovnitř. Přiběhl hlídač s hrozně vyhlížejícím černým psem. „Koukejte vypadnout, vy sebranko! No tak, vy holoto! Nevíte, že je to soukromý pozemek?" Hněvivá slova mu odumřela na rtech, když jeden z těch, co šli v první řadě, vytáhl z roztrhané bundy řeznický sekáček a jedním máchnutím zdvočetlému psu rozpoltil lebku. V příštím okamžiku hlídač zmizel pod přívalem ran a zuřivých kopanců.

I teď viděl Charley Kane ten veliký dům, který se před nimi tyčil, docela jasně. Připadal mu ohromný, jako nějaký palác. Z místností v horním poschodí vyděšeně zíralo služebnictvo a dva podkoní spěšně odváděli jakési už na pohled ušlechtilé koně, jako by se báli, že tahle tlupa pokřikujících otrhaných spratků cenná zvířata prostě sežere. Na verandě seděl v ratanovém křesle osamělý muž, nohu přes nohu, na stolku po pravici sklenici koktejlu s ledem. V koutku širokých úst svíral tlustý doutník.

Jeho velká, opálená, pohledná tvář nic nevyjadřovala. Byl to dobře živený a pěstěný obličej jen s několika vráskami, obličej člověka, který v životě nepoznal moc starostí a nevypadal na to, že by si nějaké starosti dělal právě v tomhle okamžiku.

Nechal je k sobě přijít asi na deset metrů a pak zavelel chraplavým hlasem, nepochybně zvyklým, že ho každý hned poslechne: „Zůstaňte stát, kde jste, vy šupáci!"

Překvapivě se skutečně zarazili a mlčky se na toho velkého opáleného muže dívali. Ten klidně upil ze sklenice, zatímco shora bylo slyšet, jak zřejmě jakási pokojská v záchvatu hysterie ze všech sil vřeští: „Oni ho zabijou! Panebože, určitě ho zabijou!"

„Víte, kdo já jsem?" Velký muž v bezvadném smetanově bílém obleku si na svou otázku odpověděl sám. „Jsem Chester Winthrop II., senátor státu Massachusetts. A musím vám se vši naléhavostí doporučit, abyste už ksakru zmizeli z mého trávníku." V jeho hlase zněl pořádný vztek. „Nebo celou tu vaši zatracenou bandu nechám zašít. No tak?!"

Na Kana vystoupení toho starého muže dost zapů

sobilo. Sedí si tady beze zbraně proti pár stovkám navztekaných vyhladovělých výrostků a nikde není vidět žádnou stráž! Zároveň s určitým obdivem se mu ale přihlásila obvyklá zlost na člověka, který zjevně představuje moc a je si sám sebou tak zatraceně jistý, až si opravdu myslí, že má od pánaboha právo všem rozkazovat.

„Máme hlad, šéfe," vypravil ze sebe kdosi.

„Tak jděte pracovat a vydělejte si nějaké peníze. Pak se můžete najíst."

„Ale my žádnou práci nemůžeme sehnat, pane senátore," postěžoval si další z houfu. „Oni nás pracovat nenechají."

Na senátora Chestera Winthropa II. to zřejmě neudělalo žádný dojem. „Především se musíme postarat o svou vlastní mládež," pronesl dogmaticky. „A vy, hoši, jste neměli odcházet ze svých domovských obcí..."

„Otče," přerušil jeho výlev jemný hlas, zjevně kultivovaný v Andoveru či Yale nebo v některé z jiných univerzit. Všechny oči se za tím hlasem obrátily. Stál tam vysoký, svalnatý a do bronzova opálený mladík. Měl košili s krátkým rukávem, bílé šortky a kolem krku bílý ručník, jako by se sportovec právě zapotil. „Od Závětrného přístavu jede domobrana. Ale myslím, otče, že to přeháníš. Tihle lidé prostě protestují."

„Nech toho, Chestere!" přerušil teď svého syna senátor. „Od té doby, co se ten mrzák Roosevelt dostal do Bílého domu, už v téhle naší zemi krvácelo srdce zatraceně moc lidem. Pro pána, tihle mladí povaleči přece neoprávněně vnikli na můj pozemek!"

„To máš pravdu," odpověděl poslušně mladík a zase zmizel.

Právě tehdy Charley Kane ucítil cosi kovového, co mu někdo vtiskl do dlaně, a poprvé v životě cítil i pach zbrojního oleje. „Nandej to tomu starému parchantovi," zašeptal čísi hlas. „Nikdo se nikdy nedoví, žeš to byl ty. Je nás tady moc."

Rychle se otočil, ale ten, kdo mu pistoli podstrčil, stačil zmizet v davu otrhaných výrostků. V té chvíli senátor vstal, v ruce dál svíral sklenici a v očích se mu blýskalo pohrdání. „Takže, vy šupáci," zasyčel, „slyšeli jste mého syna. Zákon už je na cestě. Radši se ztrat'te, než dostanete obuškem po hlavě. A buďte si jisti — ať začnete vyvádět jak chcete, vyženeme vás hezky odsud z okresu všechny." A pohrdavě usrl ze sklenice.

Zjevně si byl jist: Situaci má pevně v rukou. Jeden starý člověk proti víc jak dvěma stům mladíkům a ovládá je! Protože má v rukou politickou mašinerii i policii, protože má spoustu peněz.

Charley někde v hloubi duše znovu pocítil starou zášť vůči mocným, autoritě a penězům. Slyšel, jak se mu srdce divoce rozběhlo. Mozek mu horečně pracoval. Po tváři mu začal stékat pot. S cvaknutím tu malou pětidolarovou pistoli odjistil a pozvedl ji. Kluci nalevo i napravo od něj náhle začali couvat, křičeli a ječeli... Viděl teď toho starého muže úplně jasně, dokonce rozeznával i vystouplé uzlovité žíly a hnědé jatrné skvrny na ruce, která s tak pohrdavým gestem držela sklenici.

„Parchanti," vydechl, „starý bohatý parchanti všichni!" zprudka polkl a zacítil. Hledí přetálo obličej starého muže, na tuhle vzdálenost nebylo možné minout. Namířil mu na čelo. Teď vypálí a ten starý parchant to dostane a bude po něm. Teď...!

Najednou si uvědomil, že mu vztek a odhodlání odplývá z těla, jako by někdo otevřel vodovodní kohoutek. Co pro něj tenhle chlápek k sakru znamená? Proč ho chce zabít? Upustil pistoli, jako by byla do ruda rozpálená. Pravou nohou se ji pokusil zašlapat do pěstěného trávníku. Policajti ji možná nenajdou dřív, než se Charley dostane pryč. V dálce už začaly houkat policejní sirény a dav výrostků divoce pádil k vratům. Zmizet dřív, než bude pozdě! A ten starý muž si tam stál, v ruce sklenici jako by pozvednutou k posměšnému připitku. Porazil je — jeden muž proti pár stovkám zbabělých otrhanců.

„No?" připomněl se Skorzeny a Klaasen se jen napjatě díval. Šest let staré drama už se před duševním zrakem Charleye Kana s konečnou platností odvinulo. „Takže jak to bude, seržante?"

Charley potřásl hlavou, jako by se chtěl všech vzpomínek zbavit. Všechno se zase vrátilo na své místo. Zvenčí sem opět doléhal tichý krok strážných na šterkované cestičce. Oči náčelníka speciálních oddílů se do Kana doslova zavrtávaly.

Skorzeny se dožadoval odpovědi.

Charley Kane ztěžka polkl a pomalu kývl hlavou. Klaasen vedle něj se náhle zatvářil ustaraně, opravdu hodně ustaraně...

„Ano, obersturmbannführere," řekl Američan tiše. „Já to udělám."

Kapitola 3.

Čtyřicet osm hodin po schůzce se Skorzenym, konané v zapadlé lovecké chatě jižně od Berlína, se Klaasen znovu objevil v „domově", jak v žertu říkal táboru Legie sv. Jiří. Byl zase čas k snídani a kocovinou stížená sešlost bývalých britských, kanadských a amerických vojáků v uniformách wehrmachtu se probouzela do nového dlouhého dne. V podstatě nemysleli na nic jiného, než na další chlast, eventuálně na sex. Z posledního přídělu balíčků od Kanadského Červeného kříže z těch nejlepších složili dary a objednali si z nejbližšího města, z Dóberitzu, rovnou celý nevěstinec, aby jim ho na den poslali do tábora. Teď se unaveně courali k umývárnam, aby se dali do pořádku, než půjdou na ošetřovnu vyfasovat prezervativy.

„Ve wehrmachtu, jak se zdá," poznamenal Charley Kane, když se s Klaasem pozdravili, „se takovéhle fasování považuje za něco nepřístojného."

Klaasen se usmál:

„Vůdce přece potřebuje každou kusovku na východní frontu! Chlapi by radši jen tak šoustali. Vůdce si ovšem myslí něco jiného." Pak mu ze zbrzděné tváře zmizel úsměv. „Charleyi, dneska dopoledne jedeme zase na výlet."

Kane po něm sekl očima:

„Má to nějakou souvislost s tou věcí z předvčerejška?"

Klaasen přikývl a odtáhl urostlého Američana stranou, z doslechu postarších strážných.

„Charleyi," zašeptal, když se nejdřív jako obvykle

opatrně ohlédl přes rameno, „kamaráde, dávejte si pozor, do čeho jdete."

„Co tím myslíte, Klausí?"

„Nevím nic konkrétního, jsem na štábu jen malá ryba. Nic víc než obyčejnej škrabák, týlová krysa. Ale tohle bude velká operace. Já mám na tyhle věci čuch." A ještě víc ztišil hlas: „Hádal bych, že to bude svátek Nanebevzetí." Teprve později se Charley Kane dozvěděl, že „svátek Nanebevzetí" znamená misi bez návratu, ale to už bylo příliš pozdě. Teď jen prohodil:

„Sakra, Klausí, vy o mě pečujete jako kvočna o kuřata."

A pak spolu zamířili k otevřenému mercedesu.

„Charleyi, vy a já jsme poctiví frontoví blátošlapové," připomněl Klaasen pěchotu, která spojovala jejich minulost. „Do téhle sračky jsme se namočili kvůli okolnostem, které jsme nemohli ovlivnit." A v bezradném gestu nadzvedl svou dřevěnou paži. „Vy v tom ale ještě nejste tak hluboko, abyste se z toho nemohl dostat. Já býval před válkou jurista — studoval jsem práva. Teď studuju váš spis. Viděl bych jeden způsob, jak se z toho dostat."

Řidič od SS vystoupil z kabrioletu, a když jim otevíral dveře, srazil paty. Od té chvíle už Klaasen mlčel jako zařezaný. Projížděli pláněmi Braniborska zalitými sluncem — a německý důstojník po celý zbytek cesty neřekl nic, kromě toho, že to teď v třiačtyřicátém vypadá na velice dobrou úrodu. Zmatený Charley Kane si byl vědom, že právě tohle hauptsturmbannführera Klause Klaasena nezajímá ani za mák.

Už na první pohled Charley Kane viděl, že zajatecký lágr číslo 18 B a tábor, kde byla umístěna Legie sv. Jiří, jsou prostě nebe a dudy. Ostatný drát, kterým tady byla obklopena skupinka dřevěných baráků, byl neporušený a napnutý. Na strohých strážných věžích, které ten drátěný plot hlídaly, stáli u kulometů vojáci a neustále obhlíželi terén. Kolem plotu obcházeli tá

bor pátrači v modrých kombinézách. V pravidelných intervalech vráželi do země sondy z ocelového drátu, aby zjistili, zda tam nejsou únikové tunely. Uvnitř lágru hlídali strážní v přilbách a s ostrými vlčáky po boku. Vypadali, jako by je přímo svědily ruce: jenjen vypustit psy na ošuntělé zajatce, kteří se bez zájmu, s nahrbenými vyhublými rameny a s rukama hluboko zaborenými do kapes u kalhot, motali v prostředku tábora.

„Esesácká kázeň," poznamenal Klaasen a mrkl na Charleye. „Žádný flákání, co?"

Kane se ušklíbl. Klaasen se mu jevil jako naprostý cynik.

Za pár okamžiků už oba spolu s velitelem tábora stáli v samém centru lágru, odděleném od zbytku zajateckého areálu vysokou kamennou zdí s ostnatým drátem nahoře. Nedělo se nic neobvyklého: podali si ruce, otevřeli tabatěrky, škrtli zapalovači a kouřili. Zvenčí sem doléhaly hrubé hlasy německých poddůstojníků štěkajících povely, většinou směřující k náležitému popohánění a doprovázené výkřiky: „Los, los!"

Velitel tábora byl stejně jako Klaasen veterán SS. Chodil o holi a pohyboval se poněkud strnule. „Pánové, teď by měli přijít," prohodil, když se skřípavě otevřela kovová vrata vnitřního dvora. Vzápětí sem vpochodovalo dvanáct amerických vojáků, oblečených do otrhaných khaki uniform, jaké americká armáda nosila při nedávných bojích v Africe. Esesácký poddůstojník vyštěkl povel a vysoký blondatý desátník, který kráčel vpředu, zavelel způsobem, jaký znaly celé vojácké generace: „Odpočítat!"

Američtí váleční zajatci, všichni stejně vysocí a hubení jako desátník, začali okamžitě do kroku odpočítávat. Jejich pronikavé mladé hlasy se rozléhaly tak, až se s nespokojeným křikem z korun stromů za ostnatými dráty vznosili havrani.

Charley Kane pravou nohou zašlápl cigaretu a zamračil se. Váleční zajatci sice měli americké polní stejnokroje a vypadali přesně jako američtí blátošlapové, ale bylo na nich cosi podivně prkenného a neamerického. Američtí vojáci se při pochodu pohybovali především v kyčlích, ale u těchhle jako by pohyb vycházel z kolen. A výraz v jejich obličejích, tuhý a tvrdě soustředěný, nepůsobil vůbec přirozeně. Náhle desátník vykřikl drsnou němčinou: „Zpívat! Eins... zwei... drei..." a celá skupinka rázně a s gusem spustila oblíbenou pochodovou píseň wehrmachtu „Jak je krásný ten náš Westerwald".

Oba důstojníci SS se obrátili ke Kanovi a zašklebili se.

„Tak co, Charleyi, překvapilo vás to?" zeptal se Klaasen.

„To jistě, ale co to k čertu všechno má znamenat?" vykřikl Charley, když desátník vykřikl další povel a zpěv skončil. V následujícím okamžiku zavelel: „Zastavit — stát." Vojáci jako jeden muž přidupli a zastavili se. Desátník prkenně vykročil k oběma důstojníkům SS a v jasně modrých očích mu svítil pravý arogantní esesácký fanatismus, když řízně pozdravil a velice hlasitě, jak to bylo zvykem v německé armádě, předpisově německy spustil: „Fahnenjunker Krause, Tělesná standarta Adolf Hitler, s dvanácti muži se hlásí."

Oba důstojníci pozdrav upjatě opětovali a velitel tábora Krausemu nařídil, aby dal vojákům pohov.

Klaasen se obrátil k překvapenému Kanovi, který si na uniformách těch třinácti vojáků povšiml nášivek s velikou červenou jedničkou, jakou nosil na stejnokroji jeho otec kdysi za 1. světové války. Tyhle uniformy zjevně patřily vojákům 1. pěší divize, možná těm, kteří se dostali do zajetí, když jejich divizi v bitvě v Kasserinském průsmyku v severní Africe v únoru 1943 zaskočil Afrikakorps maršála Rommela.

„Ti jsou teď vaši, Charleyi," uslyšel. „Všechny je máte na povel."

„Já?" vyhrkl ohromený Kane. „Já a co s nimi proboha mám dělat?"

Klaasena jeho vzrušený hlas ponechal v klidu: „Na nic se neptejte! Všechno se dovíte v pravou chvíli. A teď pojďte, myslím, zeje čas něčeho se napít. Je už skoro deset hodin."

Na to, že Klaasen pije i brzy dopoledne, což nebývalo zrovna běžné, byl už Charley zvyklý. Zašli tedy spolu do velitelovy kanceláře a Němci v amerických uniformách si zatím dali na podzimním sluníčku pohov.

„Prosit!" vyštěkl Klaasen, když zvedl sklenku ledově studeného šnapsu do výše třetího knoflíku na blůze, jak to u SS bylo zavedeno. „Na ex!"

„Na ex!" odpověděl jako ozvěna velitel a taky zvedl skleničku.

Všichni tři do sebe naráz obrátili pálicí šnaps a okamžitě si přihnuli ze sklenice studeného piva, které měli každý před sebou.

Klaasen hlasitě vydechl a řekl:

„Takhle po ránu není nad trochu šnapsu se studeným pivem, to člověka nejlíp postaví na nohy." A spokojeně si říhl. Charley Kane si hřbetem ruky otřel rty a mlčky svařil obočí. „Krause a jeho maníci," pokračoval Klaasen, „ti všichni jsou zkušení frontovní mazáci. Sloužili na východní frontě u Tělesné standarty Adolfa Hitlera všichni do jednoho jako dobrovolníci. Kromě toho jsou to všechno chlapi, co umí anglicky. Někdo ze školy, někdo proto, že žil nějakou dobu ve Spojených státech a tak podobně."

„Ale co dělají převlečení za Američany tady, v tomhle esesáckém táboře pro válečné zajatce?" zeptal se Charley, který se pořád ještě tak docela nevzpamatoval.

Na to mu odpověděl velitel:

„Mají tady takový menší... řekněme... pokračovací kurz. Aby si ještě trochu vybrousili angličtinu, když tu jsou pohromadě s opravdovými Amí...," honem se opravil: „americkými válečnými zajatci. Taky se tady naučili, jak si Američan zapaluje cigaretu nebo jak zachází u stolu s příborem. Němec si napří

klad brambory nebo volské oko nikdy předem nerozkrájí. To se tady považuje za nevychovanost. Ale vy Američani si nejdřív všechno nakrájíte a jíte pak jenom vidličkou."

„Ano, to máte pravdu."

„No, a takovéhle maličkosti se tihle hoši musí naučit, jinak by vás potom mohli prozradit."

„Prozradit... komu?" zeptal se Charley.

Velitel bleskově pohlédl na Klaasena a ten prohodil:

„Co říkáte, Charleyi, nechtěl byste se seznámit s pár Američany, tentokrát pravými? Ne s takovými, jako jsou ti zpit'áci a děvkaři z Legie sv. Jiří, ale s opravdovými Yankeeey a vojáky."

Charley Kane bezradně pokrčil rameny, vlastně nevěděl, co odpovědět. „Dělejte, jak myslíte, Klausí," řekl konečně. „Já nevím. Já vážně nevím."

A tak se ozval velitel:

„Ziemanski!" zavolal do chodby. „Přiveďte sem Vinzenze Ziemanského!"

Kane napjatě vyčkával.

Hromotluk, který se nacpal do dveří, skoro drhnul svou nakrátko ostříhanou hlavou nahoře o zárubeň. Obličej měl tenhle válečný zajatec nehezky a bezvýrazný, s vysedlými slovanskými lícními kostmi a velkým nosem. Kývl přítomným na pozdrav, pak se postavil do pozoru, natáhl krk, který se mu dral z potrhaného límce uniformy a vyštěkl: „Starší seržant Vinzenz Ziemanski, námoňní pěchota USA." Mluvil se silným akcentem, rozhodně ne jako rodilý Američan. Zmatený výraz tohoto slovansky vyhlížejícího obra dával tušit, že svět je pro něj trochu moc složitý. Ale další dvě slova, která řekl, prozrazovala, že je hrdý na svou příslušnost k elitním jednotkám. „Semper fi," zamručel pyšně. Tak se obecně zkracovalo bojové heslo americké námoňní pěchoty „Semper fidelis Vždy věrný". Zaťal pěst velkou jako menší lopata a zadíval se na ty tři muže před sebou.

Velitel nahlédl do poznámek, které měl rozložené na dřevěné protěže:

„Seržant Ziemanski byl jako námoňní pěšák příslušníkem ochrany velvyslanectví USA v Paříži. Když Říše vyhlásila Spojeným státům válku, byl v prosinci 1941 interno ván..."

Požizek určitě rozuměl německy, protože zabručel:

„Jo, ty hovada mě jenom tak odlišovaly k Mekům a své vlastní lidi se ty buzeranti diplomati ani nepokusili dostat zpátky." A vztekle si odplívl.

„Ziemanski, teď můžete jít do vnitřního dvora," řekl Klaasen anglicky, a když požizek loudavě a s tichým klením vyšel ven, velitel podotkl:

„On si myslí, že ho ministerstvo zahraničí nechalo na holičkách, protože diplomati byli všichni repatriováni, kdežto námoňní pěšáci byli předáni nám jako váleční zajatci." A tiše se tomu zasmál. „Ziemanski umí pořádně nenávidět. Otce i matku mu zabili Rusové roku 1920 za ruskopolské války a jeho jediný bratr, který to přežil, zmizel beze stop, když Ivani roku 1939 obsadili tu část Polska, kde se narodil."

Charley Kane tyto informace vzal na vědomí, ale neřekl nic. Tímhle různá překvapení rozhodně zdaleka nekončila, tím si byl jistý. A skutečně se nemýlil...

„Přiveďte Lipshitze. Vojína Hymana Lipshitze."

Charley Kane si odkašlal. Neměl zatím ani sebemenší pojem o tom, co se tu odehrává, ale něco mu říkalo, že tohle asi bude vrchol. Zdálo se, že mu Klaasen čte myšlenky, protože se usklíbl a řekl:

„Teď uvidíte, že SS peče i s některými dost divnými individui."

Vojín Lipshitz, oblečený v ošumělé uniformě, která na jeho kostnaté figuře vypadala hodně velká, vešel frajersky, s nedbalým úšklebkem na nezdravě bledém obličejí, jemuž vévodil veliký nos jako zobák. „Nazdárek, páni důstojníci," zašvitořil a pokynul jim. Jeho chytré tmavé oči všechny přítomné bleskem přeletěly. Měl nehezky židovskou tvář, ale její

výraz byl nesporně inteligentní. Zahleděl se na Kana a bez váhání řekl: „Těší mě, že vás poznávám. Říkejte mi Chmaták. Tak mi říkávali v mé starý partě u proviant'áků, žejo, v týlovém zabezpečení." A vesele pokračoval a cosi dál vykládal tím svým nosovým brooklynským přízvukem, přičemž se jasně Kana snažil otestovat. A Kane to věděl.

Zdálo se, že velitel má pro Lipshitze docela slabost, protože řekl:

„Můj oblíbený Žid. Kdybyste někdy chtěl udělat účetnictví, nebo ho třeba nenápadně upravit, pak je vojín Lipshitz váš člověk. Ne snad, Hymane?"

Lipshitz se výmluvně uklonil:

„Pro přátele cokoliv, pane veliteli."

Klaasen je přerušil:

„Tady Chmaták, jak si dává říkat, bohužel hmátnul po něčem, po čem neměl. Ukradl žold pro celý svůj prapor, dezertoval a byl nejspíš na cestě do Palestiny, když loni v prosinci narazil na hlídku Afrikakorpsu. A od té doby se stravuje u nás, že, Chmatáku?"

Lipshitz, který viditelně trochu německy rozuměl, si rukou podepřel tvář a vrtěl hlavou ze strany na stranu jako nějaký komikochotník v tradičním venkovském židovském divadle. „O vej, vej," pitvořil se. „Jaký jsem byl dětina! Pokoušet se dostat do země zaslíbené přes ctěné bojové linie pánů Němců!"

Kane se musel pousmát, třebaže napětí ho neopouštělo. Tenhle Chmaták Lipshitz je určitě mazanější než všichni ostatní dohromady! Prostě jen hraje roli židovského prost'áčka, přesně tu roli, kterou od něj arogantní důstojníci SS očekávají. Ale jakou jinou roli má Žid v nacistickém Německu na vybranou? V jejich světě je to buď prost'áček, nebo zbabělec.

Lipshitz na Kana významně zamrkal:

„A co dělá hodný křesťanský hoch jako vy tady, mezi německými gentlemany?" zeptal se anglicky. Teď si rozhodně blázny nedělal.

Kane cítil, že se červená.

„Já...", zakoktal se, ale Klaasen ho nenechal pokračovat:

„To stačí, Chmatáku, nebo jak se ti říká. To už stačí. Tady se ptáme my." A pohlédl na velitele. Ten okamžitě zareagoval:

„Dobře, Lipshitz, jděte ven na dvůr k Ziemanskému!"

„Jawohl, Herr Kommandant," odpověděl bleskově Lipshitz. Už jako židovské dítě, které vyrůstalo na divokých newyorských ulicích, věděl, že svou štěstěnu nikdy nesmí dráždit. Vyšel ven.

Kanův mozek jel na plné obrátky. Snažil se dobrat nějakého smyslu v tom, co se tu odehrávalo. Nejdřív ten polský zupák od mariňáků a teď tenhle židovský úředníček, který se rovnou z bitevního pole pokusil dezertovat do Palestiny. O co tady sakra jde?

„Buďte trpělivý, Charleyi," prohodil Klaasen, jako by Kanovi četl myšlenky. „Dost brzy se dozvíte, o co tady jde. Máme tu ještě jednoho." A znovu kývl na velitele, který přikázal:

„Přiveďte toho posledního!"

Dveře se otevřely a vstoupil povědomý vysoký muž. Určitě to byl on, ten dekadentně vyhlížející, neduživý hezoun. Kane na něj zůstal civět s otevřenou pusou jako nějaký obecní blázen. Před ním stál kapitán Chester Winthrop III.!

Kapitola 4.

Den po „vzpouře" roku 1937 jel Charley Kane stopem celou cestu až do Albany ve státě New York. Rozumně usoudil, že Winthrop starší, senátor státu Massachusetts, to všechno rozhodně nenechá jenom tak. Pistole se najde a senátor jí využije k tomu, aby spustil obrovskou policejní akci proti tomu, co určitě označí za „dílo komunistických agitátorů, odborářů z IWW a další rudé pakáže". Takže čím dříve z toho státu bude pryč, tím líp.

Mladý Charley Kane už ale o tom, jak policie funguje, něco věděl. Bylo mu jasné, že ani ve státě New York nebude před senátorem Winthropem vůbec v bezpečí. Edgar Hoover, šéf FBI, je fanatický antikomunista. Všude vidí rudá spiknutí. Jeho fízlové budou strkat nosy do všech států Unie. Co tedy dělat?

Odpověď Charley našel v místní náborové kanceláři americké armády v Albany. V míru se do armády dokonce i za velké hospodářské krize hlásilo jen málo dobrovolníků. Vojenské úřady ho přijaly s otevřenou náručí a o měsíc později už byl na palubě lodi na cestě do Pacifiku a do Schofieldových kasáren na jednom z Havajských ostrovů.

Dosti překvapivě zapadl do armády jako ryba do vody. Líbil se mu ten pocit, že má na sobě čistou vyžehlenou uniformu a pořádné, dobře podražené boty. Líbil se mu řád, pravidelný denní rozvrh, dobrá vydatná strava, lívance a půllitr mléka navíc k nedělní snidani. Obvyklá šikana od mazáků mu nedělala starosti. Považoval ji za cosi normálního a vlastně ho ani tak moc nešikanovali... Velice si přál dokázat, že je dobrý voják a rozhodně nedělal nic, co by ho mohlo přivést do basy.

Koncem roku 1938 už z něj byl svobodník a plukovní přeborník v polotěžké váze a taky ten, koho si velitel roty mezi všemi svobodníky vybral jako prvního kandidáta na další postup, až se vyskytne nejbližší příležitost k novému povyšování. V předválečné americké armádě, která trpěla nedostatkem finančních i jiných prostředků a kde jediným vojákem, který měl nárok na vlastní služební auto, byl sám vrchní velitel, byl postup po hodnostním žebříčku pomalý. Zavedení povinné prezenční služby o dva roky později tohle všechno změnilo. Charley Kane postupoval v hodnostech rychle a velitel roty mu neoficiálně řekl, že kdyby se šlo do války — nebo spíš až se do ní půjde, doporučí ho do důstojnické hodnosti. Všichni si v té době totiž už říkali, že se USA určitě zapojí do válečného konfliktu, který v okolním světě zuří, ať si prezident Roosevelt říká co chce.

Té osudné neděle 7. prosince 1941 se seržant Charley Kane právě doloudal z ubikace své roty v Schofieldových kasárnách do jídelny, když se to stalo. Zrovna si hustým sirupem potíral kupu lívanců, kterou mu kuchaři navrhli na talíř (kuchaři mu jako mnohonásobnému přeborníkovi v boxu přáli), když dva kilometry odtud, na letišti Wheeler Field, zaburácely výbuchy.

„Něco tam odstřelujou," řekl si starý zkušený mazák s pusou plnou lívanců a javorového sirupu.

O vteřinku později nad Schofieldovými kasárnami přeletěla japonská stíhačka zero se zuřivě štěkajícími kulomety. Všichni jako jeden muž vyběhli z jídelny a viděli, jak se ve směru na Wheeler Field zvedají sloupky černého dýmu, zbarvené višňově rudými plameny. Rozrušený hlasatel ječel do vnitřního rozhlasu: „Nálet na Pearl Harbor! TOHLE NENÍ CVIČENÍ... Opakuju TOHLE NENÍ CVIČENÍ!"

Charley Kane, přikrčený před blížící se nízko letící stíhačkou a pořád ještě s drahocenným nedělním přidělem mléka v ruce, zíral nahoru, jak se další zero s červenými slunečními terčí na křídlech snáší nad střechy. Na asfaltu před ním se náhle objevily dvě řádky svítivě modrých dírek. „Jéžiši," řekl si, „to bylo vostrejma!"

Na okamžik zachytil pohled pilota žlutého obličeje za lesklým plexisklem kabiny. Koleni hlavy měl ten chlápek ovázaný bílý šátek, právě takový jak se Charley později dověděl — jaké ve středověku nosívali do bitev japonští samurajové. V tom okamžiku ovšem Charley na nějaké středověké japonské dějiny neměl myšlenky. Za hlavou mu do zdiva pleskaly kulky a on si v šoku uvědomil, že Amerika je ve válce.

V pluku bylo rázem rušno — a Charley měl taky plné ruce práce. Povýšili ho na štábního seržanta a přidělili mu úsek pláže, aby ji bránil proti japonské invazi, která měla nastat co nevidět. Tak si to alespoň myslely úřady na Havaji a Charley dělal, co mohl. Jeho muži měli jenom pušky a lehké kulomety. On je ale nechal vyhloubit zákopy, kolem pláže podle čáry odlivu dal natáhnout trojitě překážky z ostnatého drátu a z těch pár min, které někde schrástil, dal dokonce položit jakési dost řídké a ne moc účinné minové pole. Časem začali velitelé rot z jiných jednotek posílat své poddůstojníky, aby si omrkli „Kanovu pláž" pokládala se za nejlépe připravenou na celém ostrově — a mezi poddůstojníky se vědělo, že tam Charley pro své vyhládlé vojáky o sobotách dokonce pašuje domorodé havajské lehké děvy. Fámy tvrdily, že napoprvé byly ty ženské čtyři a Charleyových třicet sedm mužů stihly obsloužit za rekordních pětáctýřicet minut.

Tak se tam Charleyovi vojáci statečně drželi, jenže Japonci nepřišli. Ze Států pak lodí dorazila čerstvá divize, která po tomhle pluku převzala postavení, a bylo jasné, že vystřídanou jednotku, složenou z pa

desáti procent z odvedenců a z padesáti procent z vojáků z povolání, pošlou bojovat na některou frontu v Pacifiku. Právě tehdy si dal Charley zavolat plukovník Harkins, velitel pluku, a všechno mu „vyklopil na rovinu“.

„Seržante Kane,“ řekl a obrátil k němu odulou tvář, rudou jako červená řepa. Po létech strávených na tropickém slunci a kvantech vypité whisky získal Harkinsův obličej něco jako věčně navztekaný výraz. „Brzy půjdeme do boje a takového zkušeného a spolehlivého poddůstojníka jako vy bych upřímně rád měl u sebe. Ale řeknu vám to na rovinu, Kane.“ Naklonil se k Charleyovi a obdařil ho závanem dechu, načichlého whisky. Charley si navíc všiml, že se plukovníkovi třesou ruce. „Japonci do nás řezou po celém Pacifiku. Na to, abychom je porazili letos, nemáme ani zbraně, ani zkušenosti, ani tu kuráž. Časem jim to nandáme, ale ve dvaačtyřicátém to nebude. Zkrátka, Kane, oni tenhle pluk úplně pobijou.“ A pronesl to naprosto nevzrušeným oznamovacím tónem. „Naše země ovšem ještě bude potřebovat dobré mladé důstojníky, aby ji vedli k vítězství. A já chci, abyste jedním z těch důstojníků byl vy.“ Zazubil se, ale ve vybledlých modrých očích se neobjevil ani náznak nějakých emocí. Charley si tehdy poprvé uvědomil, jaké asi napětí musí jejich „starej“, jak se mu říkalo, přemáhat. „Až já budu bůhví kde a nějaké žluté parchant mi už bude stačit ufíknout koule, tak vy Kane, už někde můžete velet pěchotnímu pluku.“

Situace byla tedy jasná. O čtrnáct dní později už plul voják Kane na palubě dopravní lodi do Států. Hodnost mu plukovník snížil proto, že nebyla jiná možnost, jak z vyšších míst dostat povolení, aby se Charley mohl nalodit. Po každém zkušeném poddůstojníkovi byla totiž v Pacifiku shánka.

Po čtyřech letech strávených na Havaji nestačil voják Kane v Americe zírat. Hospodářská krize prostě zmizela. Kana šokovalo, jak teď všichni vypadali bohatí. Válečný průmysl běžel na plné obrátky a lidi vy dělávali peněz jako želez. Po tulácích a žebrácích, kteří kdysi postávali na každém rohu a kňučeli: „Nemoh bys mi dát pět centů na kávo, kámo?“, nebylo ani stopy. Bary byly plné chlapů z továren, kde běžela válečná výroba — a ti nepili pivo, ale pravou skotskou whisky z dovozu. A byla tam i spousta ženských, které měly kolem krku pestré šátky a předváděly se v dlouhých plandavých kalhotách. Kane byl z toho celý pryč, protože ty ženy nasávaly úplně stejně jako muži a při každé příležitosti se milerády nechaly „položít“, jak se tomu tehdy na jaře roku 1942 říkalo.

Nějakou dobu, než začal kurz, který ho měl proměnit v „dvouměsíční rychlokvašku“ tedy v podporučíka pěchoty — si Charley téhle nové, bohaté Ameriky docela užíval. Chodil s pomešší mladou dělnicí z továrny vyrábějící pro armádu. Pracovala jako nýtařka. Ve stejném závodě byli zaměstnaní i její rodiče a obě sestry. Všechno to byli obyčejní lidé z malého města stejně jako Charley. Jejich maloměstská morálka se ale od třicátých let hodně změnila. Nikdo z té rodiny si vůbec nic nedělal z toho, že Charley se svou dívkou spí v její ložnici za tenkou přepážkou hned vedle ložnice rodičů. Pokud jí nebránil dojít včas na směnu a v pátek přinést domů tučnou výplatu, mohl si s ní Charley Kane dělat doslova co chtěl.

Téhleté „nýtaře Rosie“, jak své dívce říkal podle populárního šlágru, který se to jaro zrovna všude zpíval, dal Charley koncem března 1942 sbohem a vyrazil do výcvikového tábora pro důstojníky pěchoty ve Fort Benningu v Georgii. Opuštěná láska mu pak svým plogramotným slohem ještě napsala pár dopisů, ale pak přestala. Bylo mu jasné, že si nejspíš našla nějakého jiného osamělého vojáčka.

Válka se nevyvíjela zrovna povzbudivě. Britové v severní Africe zase utíkali a v Pacifiku Japonci dobývali jeden ostrov za druhým. Na Filipínách Mac Arthur uvízl v pasti a kolem pobřeží Nové Anglie po tápely německé ponorky víc lodí, než se to kdysi povedlo Japoncům v Pearl Harboru.

Kadeta Kana to ale nějak zvlášť netrápilo. Dělal teď s plným nasazením hlavně všechno pro to, aby z něj byl dobrý „lajtnant“ od pěchoty. Automatickou pušku uměl pochopitelně rozebrat dřív, než většina ostatních kadetů stačila sejmout zásobník, a ještě se zavázanýma očima! Po třicetímílovém pěším přesunu, který v úmorném žáru Georgie dělali každý týden, neměl nikdy ani jediný puchýř. Noční cvičení, pochody podle azimutu a taktická cvičení byly jako jeho druhá přirozenost — tohle všechno už předtím dávno znal. Stačil jediný týden a už ho vybrali jako nejschopnějšího kadeta praporu. Povýšili ho na velícího svobodníka, takže měl tu čest pochodovat před svou vlastní četou na zaměstnání a do jídelny.

Byl v tom ale jeden háček. Všichni ostatní kadeti za sebou měli kurzy pro důstojníky v záloze na elitních univerzitách, jako byly Yale, Dartmouth, Harvard, Cornell a podobně. Tvořili jakýsi exkluzivní klub, do něhož se kadet Charley Kane nemohl dostat. Neměl na to prostě dost peněz — ani vzdělání.

Ojakživa věděl, že se zkrátka neuměl narodit, takže mu ani nedělalo těžkou hlavu, že do společnosti ostatních kadetů zrovna nezapadá. Starosti mu ale dělalo, že s nimi nedokáže držet krok na učebně. Zvlášť těžká pro něj byla pravidelná týdenní písemná prověrka, protože celé jeho dosavadní vzdělávání skončilo, když mu bylo čtrnáct. Vždycky v pátek večer, po skončení výuky, měl tedy pádný důvod radostně vyrazit do baru U Daisy do městečka, které u vojenské základny vyrostlo.

U Daisy... Nikdy se ani nedověděl, jestli v tom typickém lokálu oněch dob někdy nějaká Daisy skutečně byla. Hosty tam vítalo tlumené červené světlo a světlá reklama na Budweiser. Nabízel se výběr animérek různého věku i ceny — a hvězdná atrakce, která tam dustojnické kadety lačné sexu přiváděla v celých houfech „Francouzka Lola“.

Dvakrát týdně si Francouzka Lola, která v životě byla k Francii nejbliž v městečku Paris ve státě Illinois, odkládala šaty před řadami vyjevených mladých kadetů. Když své striptýzové vystoupení končila, zdálo se, že kadeti naprosto ztratili řeč. Nemohli odtrhnout oči od jejího štíhlého těla, lačně sledovali pohyby jejích nohou i provokativní vlnění hýždí. Dokázala kroužit svými skoro obnaženými prsy tak, že se střapečky, které měla přichycené v místě bradavek, jenjen pohupovaly do rytmu vyzývavě smyslné hudby...

Když už na sobě měla jen černé punčochy a miniaturní červené hedvábné kalhotky, vzrušením zrudlí mladíci se jeden přes druhého snažili zastrčit ji dolarovou bankovku pod jasně modrý podvazek, který se jí krásně vyjímal na pravém stehně.

Nejednou se předváděla přímo před Charleyem Kanem, tak blízko, že cítil její parfém. V neodbytném rytmu hudby se její

pupek prudce pohyboval dopředu a dozadu. Shlížela na něj s úsměvem na hezké tvářičce, s důvěrným výrazem, jako by říkala, zeje to všechno jen legrace a není to doopravdy, že vlastně vůbec o nic nejde. Jednou na něj dokonce mrkla, jako by chtěla naznačit, zeje to opravdu jen taková nevinná hra mezi ní a sexuálně vyhladovělými mladými čekateli na důstojnickou hodnost. To bylo v době, kdy už Charley shlédl její „představení“ čtyřikrát, možná pětkrát. Líbila se mu čím dál tím víc, byla pro něj světlým bodem dlouhého perného týdne.

Mívala třeba dvě představení za sebou a ten pátek večer, kdy se všechno pokazilo, Kane zůstal o něco déle, aby Francouzku Lolu viděl i při druhém vystoupení. Bylo zrovna po výplatě a už při prvním vystoupení ji kadeti pod podvazek nastrokali spoustu dolarovek. Kane se díval, jak na závěr udělala pukrle, když skoro nahá odcházela z pódia. Sledoval ji, když mezi kulisami, s županem přes útlá ramena, přepočítávala jako starostlivá hospodyňka bankovky, jako by si jich pár musela na příští týden dát stranou na různé domácí výdaje. Charley normálně odcházel do tábora už po jejím prvním výstupu, ale tenhle večer se bůhvíproč rozhodl zůstat ještě na druhé představení, které obyčejně přicházelo na řadu kolem jedenácté, aby se kadeti stihli vrátit do tábora do půlnoci, kdy měli večeři.

Usadil se v zakouřeném lokále u barového pultu, upíjel Budweiser a poslouchal, jak brblají, remcají a sexuálními zážitky se vytahují zelenáci, co „se namažou, jen co přičuchnou k barmančině zástěře, a o panictví přišli vlastnoručně“, jak o nich měli ve zvyku v Schofieldových kasárnách s převahou vtipkovat staří mazáci. Přesně v jedenáct zaharašil malý bubínek, trumpeta zatroubila tuš a objevila se Francouzka Lola. Teď na sobě měla jakousi stejnokrojovou blůzu se seržantskými distinkcemi na pravém rukávu. Blůza jí sahala nad kolena, právě tak daleko, aby bylo vidět její slavný podvazek — a byla rozepnutá, takže odhalovala uzoučké krajkové kalhotky a vyztuženou podprsenku střiženou tak, že z ní nesměle vykukovaly bradavky, decentně naličené narůžovo.

Jakmile se Lola objevila, přivítal ji příval potlesku, takřka vličního vytí a výkřiků nadšení. Tu a tam se některý odvázanější kadet chytil za rozkrok a s předstíraným vzrušením křičel: „Já to nevydržím. Já už to nevydržím. Už to na mě jde!“ Načež ostatní sborově odpovídali: „Jo, tak na to jdi taky, kámo!“

Francouzka Lola se na ty rádoxy exhibicionisty vesele zasmála. Byla už na to zvyklá. Tohle všechno patřilo k její profesi a ti kluci pro ni nebyli nebezpeční. U ní platila zásada „nedotýkat se vystaveného zboží“. Klidně tedy zahájila svůj výstup. Zazněl tuš a blůza šla dolů. Lola se zavlnila v bocích a stáhla si jeden košíček podprsenky. Maličko zapózovala a hnětla přitom svůj mladý prs, jako by zpracovávala tuhé těsto. Kadeti pískali a ječeli. Jejich ruce se natahovaly, aby pod podvazek zastrčily dolarovky. Kdosi chraptivě křičel: „Sundej si to, Lolo, proboha si to sunde! Já už to dlouho nevydržím!“

Lola diváky obdařila ještě širším úsměvem a vyhověla jim. Rychle zajela prsty mezi nohy, strhla si miniaturní kalhotky a lačně je upustila na pódium. V příštím okamžiku si dala ruce za hlavu a za zvuku velkého bubnu vypjala podbřišek se stříbrně napudrovanými chloupky.

Kane se zasmál. Lola své řemeslo ovládala perfektně. Kadeti s rudými, zpocenými a vytřeštěnými obličejí se cpali dopředu aby zastrčili peníze za podvazek, který byl tak mučivě blízko obnaženého klína. Za tenhle páteční večer, řekl si v duchu Kane, vydělá během čtvrt hodiny víc peněz než nýtařka Rosie za týden perné práce.

Další úsměv Lola věnovala právě jemu. Spiklenecky mrkla, sepjala si dlaně na nahém prsu a vytlačovala bradavku vzhůru rty našpulené jako by si ji chtěla políbit.

Pokračování téhle scény bylo publiku odepřeno. Na pódium náhle vyskočil mladý podporučík v elegantní uniformě, zjevně šitě na míru. V obličejí byl celý rudý, vlasy měl rozčuchané a byl dost opilý. Kane ho přece jen však poznal. Byl to ten mladíček, který se tehdy objevil ve dveřích senátorova domu, aby Winthropa upozornil, že vojáci už jsou na cestě.

Ano, byla to ona pohledná, poněkud dekadentní slabošská tvář, teď navíc ovládaná opilým chtičem. „Do hajzlu,“ blekotal, „na tuhle stříbrnou píču si musíme šáhnout. No tak, nedělej netykavku! Nech mě, ať si šáhnou!“ Čumilové u baru byli vzrušením bez sebe, protože mladý podporučík, který se divoce potácel, natahoval ruku, aby Lole sáhl mezi nohy. „Nech toho chudáka šáhnout, Lolo!“ zahulákal někdo. „Je vod tý podělaný pěchoty. Zaslouží si to!“

Lola ustupovala a obnažené ňadro se jí zachvělo, když se na ni opilý oficír, popichovaný šilicím davem, sápal.

„Ale, šéfe,“ bránila se, „já jsem přece jen obyčejná holka, já tady jenom pracuju.“

Natáhl se po ní, ale zachytil jen její podprsenku. Ramínko prasklo. I druhé ňadro vyklouzlo ven a bylo vidět, že Lola se celá chvěje. Tlupa šílela ještě víc.

Kane se rychle rozhodl. Ať je Winthrop třeba opilý, je to důstojník a syn vlivného politika. Lidi tady v lokále vědí, kdo to je. To je vražedná kombinace. Charley věděl, že dává své šance na povýšení v sázku. Ale přece jen toho ožralého parchanta nemůže nechat, aby s Lolou zacházel jako s nějakou utahanou starou kurvou z laciné peepshow! Musí Winthropa zastavit.

Vyskočil na pódium.

„Hele, šéfe,“ řekl do toho kraválu. „Měl jste těch panáků už trochu moc. Nechtě dám na pokoji.“

S vytřeštěnými očima zrudlými pitím, odstrčil Winthrop stranou Kanovu ruku, která se ho snažila zadržet:

„Jděte mi sakra z cesty, vojáku!“ zasyčel s pohledem přikovaným k přikrčené nahé ženě, „nebo to pro vás špatně dopadne.“ A znovu k Lole vykročil.

Kane neváhal. Švihl paží a trefil Winthropa přímo do brady. Winthrop zvadl, ještě než stačil dopadnout na pódium. To, co vzápětí nastalo, byl jenom samý zmatek: Do dveří vrazila vojenská policie v bílých přilbách a mlátila na všechny strany bíle natřenými pendrekami. Kadeti se zběsile cpali na pisoáry, aby utekli oknem ven. Kane se o to ani nepokoušel. Když se Lola zhroutila na zaprášená prkna a začala vzlykat, zkřížil ruce na prsou a čekal na to, co nutně muselo přijít.

O sedm dní později už byl zase ve své staré hodnosti štábního seržanta a naděje stát se důstojníkem byly navždy ztracené. „Je mi líto, Kane,“ řekl mu velící plukovník, „jste nejslibnější kadet z celého běhu. Ale co se dá dělat udeřil jste

důstojníka. Připusťme, že byl hodně opilý, ale má velice, velice vlivného otce."

A další den už byl Charley Kane na palubě lodi Queen Mary a spolu s tisícovkou dalších vojáků od pečoty mířil do Británie...

Kapitola 5.

„Toho amerického důstojníka jste znal, vidíte, Charleyi?" prohodil Klaasen nenuceně.

Byla to už hodina, co odjeli z tábora SS. Teď oba seděli v příjemně chladné hospodě U Černé labutě a upijeli ledově studený šnaps, zatímco řidič od SS, ve tváři celý zbrunátnělý, seděl venku na dřevěné lavici a skláněl se nad velkou sklenicí berlínského piva, což ve skutečnosti byla směs piva s citronádou.

„Ano, setkal jsem se s ním. U mého praporu... ještě v Anglii. Myslím, že ho nejspíš zajali loni u Dieppe, stejně jako mě." Kane se odmlčel a zaposlouchal se do kovového zvuku starých pendlovek, které v koutě těžce a neúprosně odtikávaly vteřiny života.

„Ale nejen tenkrát, že?"

„No jo, nejen tenkrát," kývl Kane. „Vypadá to, že mám v životě na Winthropovy štěstí jako na falešné pětníky. Už dvakrát jsem s nimi měl tu čest. Doufám, že potřetí to dopadne lip." Dopil zbytek šnapsu a postavil studenou skleničku na dřevěný stůl vedle nálepky s varováním: „Psst! Nepřítel naslouchá!"

„Tak, Klausi," řekl, „už mě do toho zasvěťte! O co jde? Nejdřív tady máme přehlídku SS, co ze sebe dělají Američany. A pak je tady ten Polák od námořní pečoty, ten malý Žid a kapitán Chester Winthrop III." Zavrtěl hlavou. „To je přece sakra blázinec, úplný blázinec!"

Klaasen kývl na hospodského, který za pozinkovaným výčepním pultem dělal, že leští püllitry, ale přitom šmejdil kolem očima a hltał každé slovo, které řekl.

„Pane hostinský, ještě dvakrát. A pak hezky do kuchyně! Musím tady projednat něco důležitého."

Hospodský, který na své ušmudlané vestě okázale nosil stužku Železného kříže a stranický odznak, srazil paty a vyštěkl: „Rozkaz, Herr Offizier." Vytáhl zpod pultu vychlazenou láhev, nalil jim každému ještě po skleničce a pak zmizel v kuchyni, jen za sebou ještě pečlivě zatáhl těžký zatemňovací závěs.

I přesto Klaasen ztišil hlas, když znovu promluvil:

„Vybrali vás, abyste tomu všemu velel. Všem včetně kapitána Winthropa."

Charley Kane se na Klaasena nevěřičně podíval:

„Velet... já..." vykoktal. „Já mám velet a při čem?"

Klaasen místo odpovědi řekl: „Sledovali jsme vás celou tu dob od chvíle, kdy vás propustili z léčení v La Charité a vy jste prokázal, že jste schopný a důvěryhodný, ne jako ta banda povaleců z Legie svatého Jiří. Obersturmbannführer Skorzeny je přesvědčen, že ten úkol zvládnete."

Charley Kane do sebe podrážděně obrátil ostrý šnaps na jeden zátah a zavrčel:

„Ale co to k sakra vlastně je za úkol?"

Klaasen se bleskově ohlédl přes rameno. Venku šofér pořád ještě spokojeně popíjel. Někde vzadu, daleko za ním se na poli skláněly ke své práci bosé rolnické ženy. V dohledu nebyl nikdo, kdo by mohl rozhovor poslouchat.

„Charleyi, vy víte, že vás mám rád. Nerad bych viděl, kdybyste se dostal do další patálie. Říkal jsem vám, že jsem před válkou byl jurista... Kdyby nedošlo k válce a já nepřišel o tolik součástí a detailů své anatomie, měl bych teď nejspíš pěkný pivní mozoł, vydělával bych jako právník spoustu peněz a bokem bych pravděpodobně oblažoval nějakou malou hezkou blondátou sekretářku. No, nebylo mi to souzeno. Ale když už člověk šest let studuje práva, tak přece jenom všechno nezapomene."

„Prokristapána, proč mi tohle všechno vypravujete?"

„Trpělivost, Charleyi, jen trpělivost! Takže jsem své poněkud zanedbané právnické nadání znovu oprášil a vyšetřuju vaši minulost."

„Mou minulost?"

„Ano, tady v Německu. Víte, že Mezinárodní červený kříž roku 1921 zařídil, abyste vy tři vaše matka, váš otec i vy sám, tehdy tříletý byli repatriováni do Spojených států, když americká armáda odvolala veškerá obvinění pro dezerci, vznesená vůči vašemu otci roku 1919. Aby si ale váš otec mohl vzít vaši matku s sebou do Států, musel se s ní oženit."

Charley Kane obrátil oči v sloup jako na divadle:

„Prokristapána, jako by toho na mně nebylo už tak dost! Tím chcete říct, že ještě ke všemu jsem bastard?"

Klaasen se zašklebil:

„No... byl jste, Charleyi. Do roku 1921. Ale byl jste ještě něco jiného."

„Co?"

Klaasen s odpovědí nespěchal. V koutě dál dusaly pendlovky. Nad nimi v tom horkém dni ve zdech hostince tiše popraskávaly a povrzávaly staré trámy. Tónem kouzelníka, který komentuje své pohyby, když vytahuje králíka z cylindru, Klaasen pronesl: „Narodil jste se jako německý občan — a," zvedl prst jako advokát u soudu, „pořád jím jste."

Charley se náhle napřimil na židli.

„Myslíte tím snad, že nejsem Američan?"

Klaasen přikývl:

„Váš otec zjevně nepodnikl žádné právní kroky k tomu, aby vás dal naturalizovat. Do Spojených států jste přicestoval na takzvaný Nansenův pas, který Mezinárodní červený kříž obyčejně vydával běžencům bez státní příslušnosti. Ve

Frankfurtu o tom pořád ještě jsou záznamy."

Charley s výrazem naprostého zmatku a pochyb

nosti zavrtěl hlavou. „A co z toho vyplývá?" vyhrkl zajímavě.

„Tohle: Od okamžiku, kdy vás loni propustili z té slavné berlínské nemocnice a kdy jste se rozhodl spojit svůj osud s námi, vás pořád trápilo pomýšlení, že jste zradil svou vlast. Sám sebe jste, Charley, viděl jako přeběhlíka, ne?"

Pomalů, velice pomalů Charley přikývl.

Všechno se tehdy rozvíjelo tak, jak to očekával. Jakmile se mu rána trochu zacelila a on vybědl z malátnosti po prášcích, začali ho Němci vyslýchat. Žádné primitivní vyhrožování, jen sliby, že s ním budou lépe zacházet, jestliže bude „spolupracovat". Navzdory bolesti a šoku z toho, co se mu stalo s levou rukou, se při výpovědích přesně držel pokynů, které jim vtoukali do hlavy v Anglii: jméno, hodnost, nejbližší příbuzný a nic víc...

Nakrmili ho salámem a chlebem, dali mu cigaretu a nechali ho v jedné místnosti s několika dalšími raněnými Kanaďany a příslušníky jednotky komando. Bylo to v někdejšíh přímorském hotýlku v Dieppe. Kanaďané si nebrali servítky, když mluvili o neúspěchu vylodění a začali z něj obviňovat své důstojníky, až na ně vyjel: „Nechtě toho, chlapi! Copak nevíte, že tahle místnost je odposlouchávaná?"

Samozřejmě byla... Další den ho dali na samotku, vypadalo to tam opravdu jako v cele. Tam ho nechali čtyřadvacet hodin bez jídla a vody. Pak s ním nějaký obřýlený Němec, bývalý profesor angličtiny, začal křížový výslech. Charley se nijak nevzpouzel. Jako dávný tulák už v životě párkrát dostal co proto, leccos schytl hlavně od pupkatých železničních policajtů, vyzbrojených dřevěnými i gumovými obušký, ale teď mu bylo jasné, že od tohohle „profesůrka" nic takového nehrozí.

Nakonec se „profesůrek" ale Kanovi stejně dostal pod kůži, když mu řekl, že ho s jeho zraněním pošlou k odbornému ošetření do Berlína do vynikající nemocnice a jen tak mimochodem se ho zeptal:

„Proč je vůbec Amerika ve válce, seržante? A co s touhle válkou máte společného zrovna vy?"

A Kane si to pak opakoval po celou dlouhou cestu přes Francii a Německo v loudavém vojenském vlaku, nacpaném tisíci raněných z nájezdu u Dieppe, když ležel na zakrvácené pryčně vedle Kanaďana, kterému to urvalo obě nohy a on teď navzdory utiňujícím práškům pořád sténal. Opakoval si do klapotu kol vagónu profesorovy otázky a sám pro sebe je doplňoval: „Co tahle válka pro mě znamená? Co vůbec dala Amerika mně osobně — kromě podvýživy a drsného zacházení? Kam bych se teď měl vrátit — navíc jako mrzák? Do Nebrasky, abych se tam za kalného zimního rána hrabal v promrzlých popelnicích a hledal něco k snědku? Kdo by tam dal nějaké zaměstnání chlápku s jednou rukou?"

Ta dlouhá hrozná cesta, kdy všude kolem něj umírali lidé, byla pro Charleye Kana počátkem jakéhosi neumělého zpytování vlastní duše. Poprvé ve svém krátkém životě měl dost času na to, aby mohl přemýšlet o své existenci a své budoucnosti. Čtyři roky bojového výcviku v armádě a pak je z něj po čtyřiceti minutách boje mrzák a má život nad smrti zkažený.

Proto pak ani moc neváhal, když ho Němci ke konci léčení v renomované nemocnici La Charité přišli navštívit a řekli mu, že teď bude mít po propuštění na vybranou mezi zajateckým lágrem a „rekreačním táborem". Zvolil si „rekreační tábor", i když už věděl, že takové „rekreační tábory" jsou vyhrazené pro ty válečné zajatce, kteří budou ochotni s Němci spolupracovat.

Octl se tedy v táboře jednotky hrdě pojmenované „Legie svatého Jiří". Skládala se z pár stovek přeběhlíků ze spojeneckých armád, kteří byli připravováni k boji za „svatou věc" proti „rudému moru" v Rusku. Ve skutečnosti většinu času propili a prohýřili s ženskými, přičemž ochotným místním zdrojům úspěšně platili cigaretami a čokoládou z balíčků od nic netušícího Švýcarského červeného kříže.

Nějaký čas v tom Charley držel krok s ostatními. Bylo mu čtyřadvacet, jako muž byl na vrcholu výkonnosti a chtělo se mu dokazovat, že se ženám líbí, i když je jak sám říkal mrzák. Po čtyřech měsících v německém zajetí už zase mluvil svým původním mateřským jazykem stejně plyně jako v dětství. Díky své němčině se mohl bez problémů potulovat širokým a dalekým okolím, protože už ze zásady se snažil z tábora denně někam vypadnout. K ostatním „přeběhlíkům", jak jim vždycky v duchu říkal, cítil spíš pohrdání, někteří se mu doslova hnusili. Před válkou to byli vesměs zlodějíci, podvodníci a pouliční rváči, kteří na frontě využili první příležitosti k tomu, aby se vzdali Němcům. Už to, že s nimi spal v jednom baráku, ho stálo dost přemáhání. Byl šťastný, když mohl být sám a mohl vypadnout někam do okolí, kde se třeba mohl zastavit ve venkovské hospodě na pivo nebo i na talíř řídké válečné bramboračky ta nebyla na lístky. Nevyhýbal se ani místním amatérským prostitutkám, které svá kostnatá nemytá těla prodávaly za hrst „amerik", jak říkaly cigaretám z balíčků od Červeného kříže.

Takhle si tedy žil až do prvního prosincového týdnu roku 1942, kdy šlapal čerstvým sněhem a těšil se z mrazivého čerstvého vzduchu a ostře modré oblohy, která mu připomínala Nebrasku z doby jeho dětství. A tehdy poprvé potkal Magdu. Magdu von Kunnersdorf... Jela na koni krokem proti němu po úzké cestičce, na sobě tvídové sáčko, černou jezdeckou čapku a přiléhavé semišové rajtky. Boky jejího velkého černého hřebce se leskly potem a z nozder mu vyřázely proudy teplého vlhkého dechu.

Když přijela blíž, zastavil se. Všiml si jejích širokých slovanských lících kostí a výrazných tmavých očí. Podle amerických měřítek nebyla krasavice rozhodně měla daleko ke všem těm cukrkandlovým panenčkám odkoukaným z filmů, ale byla to prostě skutečná žena. A on se hned na místě takřikajíc chytil na udičku.

Cesta byla úzká na to, aby se jezdce s koněm mohl vyhnout. Ustoupil proto bokem do hlubšího sněhu a čekal, až projede. Jenže ona neprojela. Přitáhla černému hřebci otěže a poplácala ho po chvějící se šíji. Pak se těma svýma neproniknutelně černýma očima podívala dolů na Kana. „Američan," konstatovala anglicky. „Co dělá Američan tady — sám na procházce v našich německých lesích?" Její výslovnost jasně prozrazovala soukromou školu na východním pobřeží někde u Bostonu a syrakuskou univerzitu.

Místo odpovědi vytáhl tabulku takzvané „heršejky“. To byla čokoláda značky Hershey a byla považovaná za nejlepší. V posledních pár týdnech měl Kane hodně mladých německých děvčat, která si mohla zrovna přetrhnout kalhotky jen kvůli půlce tabulky téhle čokolády. Německé ženy ostatně po čokoládě úplně šilely. „Nechtěla byste heršejku?“ Podívala se na něj naprosto chladně.

„Ne, děkuji. Naštěstí nejsem na sladké — jako bývá většina žen.“ Koženým bičíkem mu ukázala na ruku. „Vy jste měl osklivé zranění, že?“

Charley Kane se zamračil.

„Ano,“ odpověděl neochotně, „dostal jsem to v srpnu u Dieppe.“

Přikývla a po chvilce přemítání řekla:

„Mého bratra tam zabili. Byl u 10. tankové divize. Stalo se to z dost hloupého důvodu. Byla to vlastně nehoda. Když jste se vyloďovali, řidič tanku propadl panice, začal honem zavírat průzory, neviděl a spadl z útesu. Přežil to. Můj bratr si zlomil vaz.“ Řekla to naprosto klidně jako člověk, který už se dávno se svými emocemi vyrovnal.

Na Štědrý večer roku 1942, když v rádiu vojáci z východní fronty zpívali koledy, v obrovském krbu praskala polena a z vybledlých portrétů přísně a s výrazem nesouhlasu shlíželi předkové Magdi

na manžela, tehdy se oni dva poprvé milovali. Od té doby, co manžel odešel s tankovým praporem na východní frontu, aby tam padl, žila Magda v loveckém zámečku z osmnáctého století. Zámeček stál hluboko v lese a Magda v něm pobývala sama — pokud se nepočítala stará obtlouklá hospodyně s ruměnými tvářemi a bílými vlasy, někdejší komorná Magdiny matky, s níž kdysi přišla ze Států. „Můj otec padl v boji v listopadu 1941 hned u Moskvy,“ řekla Magda. „O měsíc později matka zemřela. Zlomilo ji to. Bylo to den po tom, kdy Amerika vstoupila do války.“ Když teď leželi nazí a zvlhlí potem před krbem na veliké předložce z medvěda, kterého Magdin manžel před válkou ulovil v polských horách, díval se Kane na portrét Magdina muže, arogantního hezouna v černé brigádýrce s esesáckým odznakem lebký a zkřížených hnátů, a v duchu si říkal: „Taky jeden z těch Hitlerových modrookých chlapců.“ Nahlas ale neřekl nic. Místo toho dál hladil Magdě krásná ňadra, až jí veliké hnědavé bradavky začaly znovu nabíhat.

Zdálo se, že mu čte myšlenky, když do praskotu hořících polen zazníval z tisíce kilometrů vzdálené východní fronty sborový německý zpěv: Tichá noc, svatá noc...

„Erichova víra bylo heslo: Lid, vlast a fűhrer. On byl stoprocentní nacionální socialista. Víš, že si musel od Himmlera osobně vyžádat svolení, aby se se mnou mohl oženit, protože jsem byla napůl Američanka? A já musela prokázat, že nemám žádné židovské předky a to až do roku 1760.“

„A ty,“ zeptal se líně, když přestal se svým laskáním a posadil se, aby na ženu viděl. „Ty jsi taky stoprocentní nacionální socialistka?“

Odpověděla okamžitě a v této situaci pochopitelně bez onoho typického ohlížení přes rameno a ztišování hlasu, které Kane v poslední době u místních lidí pozoroval.

„Ne, to nejsem,“ řekla pevně. „Já teď věřím jen sama v sebe. A udělám všechno — opravdu cokoliv — jen abych přežila. Bože, jak já chci pryč z Německa!“

Toho Štědrého večera si poprvé po dlouhé době uvědomil, že budoucnost má svůj význam a že kvůli ní stojí za to přežít. Pro tuhle chvíli ale oba zapomněli jak na budoucnost, tak na minulost. Důležitá byla jen přítomnost. I ta praskající polena v krbu, vyletující žhavé uhlíky, koledy z fronty, stejně jako boje na život a na smrt u Stalingradu, zoufalé pokusy odvrátit porážku v severní Africe to všechno bylo zapomenuto. Jediné, na čem záleželo, byli oni sami, dvě lidské bytosti, obyčejní bezvýznamní lidé, kteří se zoufale snaží být trochu šťastní na světě propadajícím šilenství.

I teď, když teď Kane seděl v malém zájezdním hostinci, musel myslet na Magdu a její palčivou touhu přežít a dostat se z Německa. Cítil, že mu Klaasen tak či onak nabízí možnost ještě se vyvázat z úkolu, který kdosi naplánoval, ať už to bylo cokoliv. Ale pamatoval si také Skorzenyho nabídku deset tisíc dolarů, nová totožnost a nový začátek v Jižní Americe. To by mohl být nový začátek pro něj i pro Magdu.

A tak přerušil to těžké, nehybné odpolední ticho, které tu už chvíli vládlo:

„Klausí, já si vážím toho, co pro mne chcete udělat — opravdu moc si toho vážím,“ řekl. „Ale kvůli těm prachům do toho půjdu. Tu Skorzenyho nabídku přijmu, ať už za tou ztracenou akcí je cokoliv.“

Klaasen do sebe rozmáchlým gestem obrátil zbytek šnapsu, sáhl po čepici a položil na hrubý dřevěný stůl pět marek. „Tak ať je po vašem,“ řekl skoro nazlobeně. „Ale kryjte si záda, Charleyi. Kryjte si záda.“

Kapitola 6.

Následujících čtyřia dvacet hodin uteklo v horečném shonu. Jakmile Charley řekl, že je připravený jít do akce, ať už to bude cokoliv, nařídil Klaasen řidiči, aby ho okamžitě odvezl do Berlína, ne zpátky do tábora. O dvě hodiny později se už Charley ke svému nemalému překvapení octl na letišti Tempelhof ve zvláště střeženém odděleném prostoru. Za další dvě hodiny ho čekalo ještě jedno překvapení znovu viděl Krauseho a jeho Němce, plus ještě tři Američany, i když byli umístěni odděleně, v jiné budově než on.

Tu noc je jakýsi vytáhlý major luftwaffe shromáždil v zatemněné místnosti a beze všech okolků řekl:

„Let bude dlouhý. Poletíme odsud do Kyjeva. Tam doplníme palivo a vydáme se na druhý úsek naší cesty. Tentokrát poletíme přes nepřátelské území.“ Všichni na něj zírali jako na blázna, ale on jejich pohled ignoroval: „Takže, nemáme čas na žádný výcvik s padákem. Možná bude dokonce moudřejší spoléhat na štěstí, že vám první seskok vyjde, než podstupovat dost velké riziko, že byste se při výcviku mohli zranit.“

To už na majora všichni včetně Charleye zírali doslova s otevřenou pusou. Teď si jako blázni připadali oni. Dlouhé

přelety nad nepřátelským územím, seskoky padákem... O čem to ten člověk vůbec mluví? Dokonce i Polák, který z nich ze všech chápal nejpomaleji, protože měl největší problémy s němčinou, vypadal překvapeně a poněkud otráveně.

Charley si

všiml, že fahnenjunker Krause se jen těžko ovládá a že z jeho nadšených mladých hrdinů jich pár nápadně zbledlo.

„Další instrukce vám předám, až nadejde čas," pokračoval major, „ale prozatím vám řeknu tohle: Budete skákat z dvou set metrů. Dá se předpokládat, že v místě doskoku bude sníh, takže by to mělo být měkké přistání. Přesto si ale hned, jakmile tady s vámi skončím, kromě ostatní výstroje vyfasujete i chrániče kolen a bandáže na kotníky. Výkonný poddůstojník ve skladu vám ukáže, jak se navlékají." Odmlčel se a zasmušile po nich přeletěl očima. „Každý z vás samozřejmě dostane pilulku L jen tak pro jistotu..."

To už Krause nevydržel:

„Pilulku L, pane majore? Co to je?"

Major se zahleděl na Krauseho protáhlý hubený obličej, jako by tohohle člověka viděl poprvé. „Pilulka L? To je taková pilulka, kterou hezky rychle spolknete, když padnete do rukou nepřítele, zejména Ivanů. Ivani mají některé dost nepříjemné zvyky při jednání s lidmi, které podezírají ze špionáže nebo sabotáže."

„Myslíte tím, že je to jed?" zeptal se Winthrop, který se teď vlastně ozval poprvé.

Major přikývl:

„L jako letální..." Odkáslal si. „Dobrá, prozatím to snad stačí. Tak odchod a vyzvedněte si u skladníků výstroj. Vy ne, seržante," řekl, když Charley zamířil k východu s ostatními. „Rád bych si s vámi řekl pár slov mezi čtyřma očima."

„Jawohl," vyhrkl Charley a poslušně se zas posadil.

Major počkal, až dveřmi projde poslední ze skupiny, a pak je zavřel. Potom řekl:

„Jsem oprávněn sdělit vám místo schůzky."

„Místo schůzky?"

„Ano, v místě doskoku vás má očekávat někdo z našich lidí, kdo vás tam převezme. To místo dosko kuje v severní Persii." Zvedl ruku. „Na nic se prosím neptejte. Nejsem oprávněn vám říct nic dalšího, jen to, že nad celou skupinou budete mít plnou velitelskou pravomoc. Další podrobnosti o vašem úkolu vám předám v letadle."

„Vy jste náš pilot?"

Poprvé od chvíle, kdy se objevil, se major usmál.

„Ano, bohužel pro mne. Na takový dlouhý let samozřejmě budu mít i druhého pilota. Ale zodpovídat za to budu já. Víte, mám docela nezanedbatelné zkušenosti s akcemi tohoto druhu s dálkovými průniky."

„S vysazování sabotérů a špiónů nad Ruskem?" odvážil se Charley.

„Ano, něco v tom duchu. Takže..." majorovi z tváře zmizel úsměv a důstojník teď byl znovu stroze věcný, „byl jsem informován, že tady máte přítelkyni, a mám povolení umožnit vám zavolat jí v mé přítomnosti a dříve, než se o akci dozvíte další podrobnosti." Ukázal na telefon v rohu místnosti. „Prosím, zavolejte si odsud. Ale nesmí to trvat moc dlouho."

Charley kývnutím hlavy poděkoval. Přistoupil k telefonu a začal vytáčet tak dobře známé číslo... Venku na ploše nějaké letadlo zahřívalo motory a připomínalo mu tím, co ho čeká. Za ním si major zasunul cigaretu se zlatým náustkem do slonovinové špičky a pomalu si ji zapaloval, jako kdyby tomuto aktu připisoval nějaký zvláštní význam.

Ozval se telefonní signál. Kane si představil Magdu, jak běží dlouhou zaprášenou halou, ověšenou rozedranými prapory a vlajkami z dávno minulých bitev.

„Von Kunnersdorfová," ozval se její hlas, chraptivý, ale vyrovnaný, a jemu přitom jako pokaždé proběhla páteří dolů vlna rozkoše a touhy.

„Magdo!"

„Charleyi! Celý den tu čekám, až zavoláš a taky celou minulou noc," dodala hlasem o maličko hlubším a velice svůdným. „Moc se mi tam nahoře v pokoji stýskalo."

Charley si povzdychl.

„Prosím tě," řekl, „nezačínej s tím! Pak bych to napětí už nevydržel. Teď poslouchej, Magdo, nesmím ti nic vysvětlovat. Ale vyřáím pryč... plnit úkol pro tvůj národ." Za jeho zády major vytáhl cigaretovou špičku z úst a významně zakašlal.

Charley tedy spěšně pokračoval: „Nevím, jak dlouho budu pryč, ale kápne za to deset tisíc... Chápeš? Až se vrátím zpátky, a já ti slibuju, že se vrátím, bude to nový začátek pro nás pro oba. Rozumíš mi?"

Na druhém konci drátu bylo ticho, takové hrozné ticho, že se za ním dalo tušit, jak žena u aparátu usilovně přemýšlí.

Potom konečně promluvila:

„Musíš mi slíbit, že na sebe budeš dávat pozor, Charleyi. To musíš. Chci, aby ses mi vrátil!"

„Vrátím se. Kopřivu mráz nespálí," odpověděl. „Miluju tě, Magdo."

Major poznamenal:

„Je mi líto, ale na nic víc už nemáme čas."

„Zlom vaz!" vyhrkla a hlas jí zdrsněl, jako kdyby ji přemáhalo dojetí. „A šťastné přistání."

„Díky, Magdo."

A teprve později, mnohem později se Charley nad tím „šťastným přistáním" pozastavil. Mohla snad předpokládat, že bude skákat z letadla?

Magda von Kunnersdorf stála v tmavé hale, kde byl cítit prach a zatuchlina a upírala pohled na stůl s telefonem. Na protější stěně čekal dávno mrtvý pruský předek se semknutými rty a krkem nataženým v těsném nákrčníku, až udělá, co je její povinností. A ona to udělala.

Zvedla znovu telefon a vytočila zvláštní číslo, které jí dali už na začátku, tehdy v prosinci 1942. „Magda von Kunnersdorf," ohlásila se a pak trochu méně rázně požádala: „Prosím reichsführera SS Himmlera."

V telefonu několikrát cvaklo. Ženský hlas řekl: „Ein Moment, bitte.“ Znovu to zacvakalo a pak slabý hlas se znatelným bavorským přízvukem řekl: „Himmler. No prosím.

„Ten Američan...“ řekla a napřímila se, když si uvědomila, že mluví s druhým nejdůležitějším mužem v Evropě. „Můžete mu důvěřovat. Jde do toho — tělem i duší.“

„Dobře,“ odpověděl úsečně Himmler. „Odvedla jste dobrou práci. Dohlédnu na to, aby byla náležitě odměněna, Frau von Kunnersdorf. Je dobré, že v těžkých časech máme německé ženy jako jste vy, které jsou připraveny obětovat mnohé, dokonce vlastní čest, pro svatou věc své vlasti.“

Žena u telefonu strnula v pozoru a tvář se jí rozzářila hrdostí:

„Jsem tím povinována památce všech, kdo padli v boji! Odvedla jsem alespoň to málo, co jsem mohla vykonat. Heil Hitler!“ A i tady — v opuštěné hale záměčku zvedla strnule ruku k árijskému pozdravu.

„Heil Hitler,“ řekl Himmler mechanicky. A potom telefon zmlkl.

KNIHA DRUHÁ LET DO NEBEZPEČÍ

„Takhle jedou rytíři, takhle jedou raubíři, než uprostřed pole spadnou a jsou dole.“

NĚMECKÝ DĚTSKÝ POPĚVEK.

Kapitola 7.

„Schaffhausen... Pohraniční stanice Schaffhausen... Všichni vystupovat! Pasová kontrola! Schaffhausen...“

Strohá hlášení se převalovala kamennou jeskyní pohraničního nádraží, když noční rychlík z Berlína roztřeseně zastavoval a lokomotiva vypouštěla veliká oblaka páry, jako kdyby si oddychovala úlevou nad tím, že má tu dlouhou cestu k švýcarským hranicím konečně za sebou.

Všechny dveře se doširoka otevíraly. Lidé si okny podávali zavazadla, vojáci si přes ramena přehazovali výstroj. Civilisté se chápali svých kufrů z imitované kůže, v nichž mohlo být cokoliv od obložených chlebů se salámem až po americké dolary, pašované do Švýcarska.

Drobný mužik chvíli váhal, pak si povytáhl nohavice ukradeného obleku, který mu byl trochu velký, vystoupil na nástupiště a připojil se k davu, mířícímu k zábranám, kde čekala pohraniční kontrola. Musel se přemáhat, aby nešel stínem podle zdi. Odhodlaně kráčet středem nástupiště, kde ho osvětlovaly modré lampy, používané při zatemnění, a držel svůj lístek do první třídy tak, aby ho každý viděl. Psychologie, říkal si v duchu. Úřední osoby vždycky jednají s respektem s tím, kdo cestuje první třídou a je slušně oblečený. Němci mají pravdu, když říkají „Kleider machen Leute“. Šaty opravdu dělají člověka.

Touhle dobou se hauptsturmführer Dietz asi bude pomalu probírat z tranzu a bude se divit, proč je jen ve spodním prádle a s knihou francouzských porno

grafických fotografií na klíně. Pak se pomalu zvedne, začne šátrat kolem sebe a ke své hrůze zjistí, že jeho peněženka, osobní průkaz i „psí známka“, jak se říkalo kovovým vojenským identifikačním známkám, je pryč. Pak se odpotácí do vedlejší místnosti a objeví tam, že chybí ještě něco mnohem důležitějšího francouzský Žid Beguin! A potom propukne učiněné peklo. Bude se snažit zatelefonovat, ale se vzteklym zaklením zjistí jen to, že ten francouzský Žid přestříhl vedení. Pak už mu nezbude nic jiného, než aby si našel něco na sebe a plnou parou pádlil z bytu na Charlottenstrasse na ústředí gestapa na Prinz Albrechtstrasse číslo 10 a udělal tam poplach. Tou dobou už ale Beguin, teď vystupující jako hauptsturmführer Dietz, bude, jak doufal, v bezpečí na druhé straně hranice ve Švýcarsku.

Byla to vlastně úplná hračka. Při vši své hrozné aroganci byl ten urostlý esesák nakonec snadnou kořistí. Beguin si ho celého přečetl hned první večer, který spolu strávili v onom bytě na Charlottenstrasse, kam ho odvezli a kde měl čekat, až se Himmlerovi zlíbí ho zavolat. Dietz mu tam na půl huby připomněl, co řekl reichsführer že může mít i ženskou, když bude chtít. Stačí říct a on, Dietz, mu tam nějakou pošle. „Tady je všude kolem spousta cizích kurev,“ odfrkl. „Nemyslím, že by nešly se Židem, pokud se jim teda zaplatí.“

Beguin tu nabídku zdvořile odmítl. Nikdy v životě neměl na ženy menší chuť než teď. Všechny jeho myšlenky se soustředily na to, aby našel nějaký způsob, jak odtud zmizet, dokud k tomu má příležitost. Bylo mu jasné, že ho Himmler v žádném případě nenechá naživu. Beguin toho sice moc nevěděl, ale Himmlerovi i to málo bude vadit.

Dietz jako umanutý dál mlel o ženských, s chutí se doslova mazlil se slovy jako „kurva, píča, kunda“, která ovšem vypouštěl z úst s náležitou drsností, takže si Beguin uvědomil, že ten člověk — pokud jde o sex je prostě nějakým způsobem frustrovaný.

Proč by jinak o ženách mluvil s takovým pohrdáním?

Během večera, jak byl Dietz stále opilejší, toho vyšlo najevo víc. I když Hitler ani Himmler pít alkoholu neviděli rádi, zdálo se, že Dietz i ostatní pobočníci okamžitě po službě vyrazili na velkolepé flámy. Dietz, jak na sebe prozradil, měl určité úspěchy u „šedivých myšek“, řadových uniformovaných žen na Himmlerově štábu, které se tímhle způsobem zřejmě „obětovaly pro věc“. Ve skutečnosti ale Dietz toužil získat „elegantní děvky ze společnosti“, jak se sám ztěžklým jazykem vyjádřil.

„Znáš přece tyhle dámičky z nóbl rodin, ty co bydlej v hotelu Adlon a choděj k tlustýmu Hermannovi Góringovi na ty jeho soaré.“

„Ano, znám, pane Dietzi,“ odpověděl Beguin opatrně. „Ve své profesi jsem takových urozených dam poznal hodně.“

Dietz, se sklenicí u úst, na něm spočinul opilým pohledem:

„No jasně, Žide, ty jsi hypnotizér!“

Beguin pomalu přikývl.

Dietz si olízl tlusté červené rty.

„A myslíš si, že dokážeš, aby taková děvka, i taková ta nóbl, dělala, co budeš chtít?" Ohlédl se doleva i doprava, až se tím pohybem celý rozkýval. „Teda... já jsem slyšel, že ty vaše francouzské dívky, dokonce ty nóbl, s chlapama dělají všechny možné prasečinky. Můžeš ženskou přimět, aby s tebou dělala třeba tohle?" A spěšně vyložil, jaké „prasečinky" měl na mysli.

Beguin se mu tím svým podmanivým pohledem díval přímo do očí a už mu bylo jasné, že tohohle nacistického hajzla dostane.

„Ano, pane Dietzi, i tohle — a dokonce i věci, na které jste se možná ani neodvážil pomyslet. I takové neuvěřitelné věci, o kterých se píše jen v lékařských knihách, co je mají v univerzitních knihovnách hezky zamčené."

„Bože na nebi!" vyjekl Dietz a honem do sebe obrátil hlt kořalky. To už byl celý zpocený a v obličeji brunátný. „Ale německou ženu k tomuhle nepřiměješ," vydechl. „Nebo snad jo?"

„Ale ano... Jakoukoliv ženu, bez ohledu na její postavení nebo vychování. Třeba i pannu z katolického penzionátu."

„Pannu... z katolického penzionátu... prasečinky se Židem," koktal Dietz. Prudce si přitom rozepjal límec blůzy a pot už se mu lil po tváři proudem.

„Ano, díky síle hypnózy dokáže muž, třeba sebevíc ošklivý a nepřitažlivý, dostat kteroukoliv ženu podle svého přání. A znalecky luskl prsty. „Kterákoliv žena splní vaše jakékoliv sexuální přání. Jakékoliv... ať je třeba sebepodivnější."

Dietz už se nedokázal ovládnout.

„Mohl bys... mohl bys mě to naučit," vypravil ze sebe. „To, jak jsi říkal?"

„Při troše trpělivosti z vaší strany jistě," odpověděl Beguin a srdce se mu radostí a vědomím triumfu prudce rozbušilo. Dostal ho! Už se mu ta tlustá hloupá ryba třepe na háčku a stačí jen zaseknout udici.

Bude mu stačit dalších osmačtyřicet hodin, aby tohohle idiotského důstojníka od SS dokázal během třiceti vteřin dostat tam, kde ho chce mít. Dietz byl jeden z nejsnadnějších objektů, s nimiž kdy Beguin pracoval, protože se technice hypnózy sám chtěl naučit, aby do svých tlap dokázal dostat „urozené dívky ze společnosti", po jejichž tělech toužil.

Třetího večera už byl Beguin připraven k útěku. Věděl, že nesmí ztrácet čas Himmler ho mohl kdykoliv poslat zpátky do koncentráku. Zjistil si odjezd nočního rychlíku z Berlína do Schaffhausenu na švýcarských hranicích, naučil se osobní údaje z Dietzových dokumentů a využil esesákovy opilosti i k tomu, aby si mezi jeho obleky vybral jeden, který mu jakž takž padl, když vydatně pomohl řemen a šle. Celkem to nebylo tak zlé.

Jako obvykle se Dietz dostavil k Beguinovi do bytu celý dychtivý naučit se od hypnotizéra vzrušující techniky. Po pár sklencek tvrdého pití vytáhl pornografický časopis, který na Beguinovo doporučení koupil, a nedočkavě se zeptal:

„Co s tím?"

„To je velice jednoduché, pane Dietzi. Nalistujte si kteroukoliv konkrétní — ehm — prasečinku, kterou byste chtěl, aby s vámi ta žena dělala."

Dietz honem našel fotografii, kterou si už předem vybral. Byly na ní dvě prsaté ženy, jen v černých punčochách a střevíčkách s vysokými podpatky. Zjevně se střídaly, aby poskytl co největší rozkoš nahému muži s vytrženými očima, který se s roztaženými nohama rozvaloval na křesle.

„To je ono," zahuhlal Dietz, „tohle bych chtěl, aby mi dělaly dvě najednou. Tak mě teď nauč, jak na to."

O třicet vteřin později už byl v tranzu a nevypadal moc esteticky, když tam tak ležel jen ve spodním prádle. Beguin se rychle přichystal k útěku. Když už byl u dveří, měl sice nutkání otočit se a pokochat se pohledem na to velké hloupé stvoření, ale odolal. Věděl, že prostě nemá čas se jakkoli zdržovat, když chce chytit noční rychlík do Schaffhausenu.

Teď spěchal s ostatními cestujícími po nástupišti k pohraniční kontrole, kde už celý houf vojenských policistů i civilních úředníků začal civilistům i vojákům kontrolovat dokumenty. Věděl, že už zase má času namálo.

Schaffhausen byl příliš těsně u švýcarských hranic na to, aby se kontrola dokumentů nebrala vážně, neli smrtelně vážně. Někde stačilo přejít přes ulici na druhou stranu — a člověk už byl v neutrální zemi, ráji pro dezertéry a všechny ostatní, kdo se z nacistického Německa snažili uprchnout. Proto pohraniční policisté, gestapáci v kožených kabátech i příslušníci vojenské policie s velikými stříbrnými služebními odznaky pověšenými na řetízku kolem krku vykonávali svou práci důkladně. Kontrolovaly se pasy, otevíraly se kufrы a aktovky, prohlížel se jejich obsah, a tu a tam některý civilista, ať muž nebo žena, musel zvednout ruce a nechat se prohledat, zda se něco nepokouší provést na těle.

Beguin se s ostatními pomalu sunul dopředu a srdce mu zoufale bušilo, jak se snažil se ovládnout. Rozdělil si úřední osoby u hranic na tři skupiny: na pohraniční policii, gestapo a takzvané „hlídací psy" z vojenské policie. K vojenským policistům se rozhodl nechodit, ti by ho s Dietzovými doklady nejspíš poslali ke gestapákům a on s tímhle bratrstvem v kožených kabátech nechtěl mít nic společného. Ne, půjde k pohraničním policistům! Od roku 1939 byli zahrnuti mezi příslušníky SS a na ramenou teď nosili odznak s říšským orlem. Ve skutečnosti to ale byli pořád někdejší financové, vlastně civilové. Měl pocit, že na ně svým lístkem první třídy, drahým oblekem a Dietzovými doklady nejspíš udělá náležitě dobrý dojem.

Teď už stál skoro těsně u dvou pohraničních policistů. Oba to byli tělnatí muži středních let, ale oči měli bystré. Hned na nich poznal, že se ve svém řemesle vyznají. Ti už na téhle hranici asi vyčenichali hezkou řádku Židů! A Beguin věděl, že on jako Žid prostě vypadá... I jeho výslovnost byla nápadná, rozhodně nemluvil jako Němec. Bude muset mluvit co nejmní.

Přiblížil se k většímu z těch dvou. „Ausweis, Fahrkarte," řekl navyklým způsobem úředník a natáhl svou velkou tlapu. Místo aby vylovil z kapsy Dietzův osobní průkaz, podal Beguin policistovi nejdřív lístek první třídy a pak teprve doklady.

Ten na lístek kývl, že je v pořádku, a při pohledu na doklady se už málem stavěl do pozoru, když si to najednou rozmyslel.

Beguin tušil, co úředníkovi právě probíhá hlavou. Nápadný byl nesoulad mezi Beguinovým tmavě snědým a „neárijským“ obličejem a jeho doklady. Za okamžik začne úředník klást nepříjemné otázky a může Beguina odhalit. Cítil, jak se začíná potit. Tak blízko ke svobodě — a přece ještě tak daleko! Jak ostatní cestující procházeli kontrolou a otevírali velké dveře na ulici, bylo vidět kousek zatemněné ulice, deštěm lesklé hrbolaté dláždění a jednoduchý zátaras z ostnatého drátu, který vyznačoval hranici se Švýcarskem. Bylo dokonce vidět i švýcarského pohraničnicka, zachumlaného do pláštěnky, i to, jak mu kapky deště stékají po lesklém štítku čepice.

„Vaše bydliště, hauptsturmbannführere?“ zeptal se pomalu úředník německy tím těžkopádným tónem, jakým spustí všechny úřední osoby, když mají pocit, že jsou něčemu na stopě. „No prosím...“

Beguin věděl, že bude okamžitě ztracený, jakmile jen otevře ústa. Ten, za koho se vydával, by rozhodně nemluvil rodnou řečí s židovským přízvukem.

„Ty hajzle!“ zaznělo náhle a neočekávaně z úst vojenského policisty, který vedle kontroloval průkaz statnému vojákovi, co vypadal, jako by se celou cestu z Berlína až sem poctivě opíjel. „Ty jsi dezertér!“ Voják na nic nečekal a zasadil policistovi pěknou ránu přímo do břicha. Ten vyhekl bolestí a padl na kolena. V tom okamžiku ho voják nakopl do obličeje a svižně se přehoupl přes kovovou zábranu.

„Chyťte ho!“ ječel druhý vojenský policista a horečně stahoval pušku z ramene. „Stůj, nebo střelím!“

Jakási žena vykřikla a nějaký starší muž upustil kufr. Ten se prudce otevřel a vysypaly se desítky párů vyšmelených hedvábných punčoch. V jediném okamžiku kolem zábran vypukl zběsilý zmatek.

Beguin si uvědomil, že druhou takovou příležitost mít už nebude. Upustil Dietzův kufr na zem. Pohraničnick se instinktivně shýbl, jako by ho chtěl zvednout. Beguin mu bleskově vrazil loket do boku.

„Ale..., co to děláte?“ ohradil se úředník dotčeně.

Beguin se protáhl kolem něj. Napravo od něj se ten urostlý voják už dostal ke dveřím. Přibíhali však další vojenští policisté s výhružně napřaženými puškami.

„To je on!“ vykřikl Beguin. „Zadržte ho!“

„Díky, pane,“ vyštěkl velící poddůstojník, ale to už dezertér zvedal ruce nad hlavu a v jeho širokém obličejí se objevil výraz naprosté rezignace.

V příštím okamžiku byl Beguin venku na ulici. Utíkal tak, jako ještě nikdy předtím. Děšť mu šlehal do tváře. Vzadu kdosi křičel. Vpředu byla světlá neutrálního Švýcarska, zářila tam z každého domečku jako na uvítanou. Pak tam ale ještě byl zátaras. Překážka z ostnatého drátu, která se ovšem dala posunovat, aby mezi dvěma kulometnými hnízdy, obloženými pytlí s pískem, mohla projíždět vozidla. Jak Beguin zjistil s velkou úlevou, oba bunkry teď byly prázdné. A za nimi stál švýcarský pohraničnick, zahalený do pláštěnky. Celý ohromený zíral na scénu, která se mu v tom prudkém dešti odehrávala přímo před očima: Přibíhá vyděšený mužík v obleku, který mu je hodně velký a Franz s Hermannem, vlastně kolegové na německé straně — ze všech sil něco řvou ze dveří nádražní haly. Vedle nich se potácí velký podsaditý voják, kterého půl tuctu vojenských policistů systematicky mlátí do hlavy. Švýcarský pohraničnick si povzdychl. Beguin uklouzl na mokřích kočičích hlavách a upadl najedno koleno. Za sebou slyšel zvuk běžících nohou. Zasténal. Zatknu ho! Instinktivně vycítil, že má koleno vymknuté. Takhle tu překážku nepřeskočí... Slyšel vítězný křik přibíhajících Němců. S námahou vstal a s bolestí, pomalu kulhal vpřed.

Zvolna, jak se sluší na představitele národa, který všechno dělá velice pečlivě a po náležitém uvážení, přistoupil švýcarský pohraniční úředník k zátarasu. Zpod pláštěnky, lesknoucí se deštěm, se vysunula ruka. Uchopila dřevěný rám a odtáhla překážku stranou.

Druhou rukou muž pokynul jako nějaký vrchní, který do své restaurace láká zámožného hosta, a huhňavou švýcarskou němčinou pronesl:

„Prosím, pane... Pojd'te!“

Beguin nevěřícně pokročil, nebo spíš poskočil a byl ve Švýcarsku. U nejbližší zdi se zhroutil. Dokázal to!

Kapitola 8.

„No?“ prohodil Winston Churchill.

Bylo koncem srpna a den byl horký a dusný, jak to tady v Káhiře bývalo obvyklé. Churchillův bílý oblek už byl pomačkaný a propocený, i když vrtule stropního ventilátoru běžela naplno.

Inspektor Thompson, už řadu let Churchillův osobní strážce, si pomyslel, že „velkého muže“, jak mu vždycky říkal, ještě nikdy neviděl tak utahaného. Pod očima měl tmavé kruhy a ruce se mu třáslly. Nebylo nic platné, že už si dal druhou whisky se sodou, třebaže bylo teprve devět dopoledne.

„Pane premiére,“ řekl inspektor, „dostali jsme právě telegram z britského velvyslanectví v Bernu, ve Švýcarsku.“

„Chlape zatracená,“ přerušil ho podrážděně Churchill, „já vím, kde je Bern! K věci.“

Thompson ani nehnul brvou. Znal invektivy „velkého muže“ a nikdy si z nich moc nedělal.

„Takže, prosím, včera tam jakýsi Francouz požádal o přijetí u velvyslance. Ten ho přijal a Francouz mu řekl, že uprchl z německého koncentračního tábora.“

„Prosím vás, Thompsone, co sdělil velvyslanci tak důležitého, že by mě to mělo zajímat?“ Churchill zvedl v odmítavém gestu sklenku a podíval se z okna, kde bylo vidět jakéhosi Egypt'ana, jak bez milosti tluč svého osla holí po vychrtlých žebrech.

„Řekl, prosím, že má pádný důvod se domnívat, že proti vám fricové plánují atentát.“

Churchill pohodil hlavou a z plných plic se rozesmál.

„Pane na nebi, Thompsone! Na mě se plánují atentáty už od dob, kdy jsem ještě ani nebyl na světě. To je něco, s čím musíte počítat, když děláte politiku, a zvlášť když jste králův první ministr jako já.“

Thompson se zamračil. Churchill nebral bezpečnostní opatření nikdy moc vážně. Po celém světě — a dokonce až na frontu — cestoval hlídaný jediným bývalým detektivem Scotland Yardu. Když byli v jedenačtyřicátém v Americe, měl prezident Roosevelt kolem sebe celou armádu příslušníků tajných služeb, aby ho chránili, a všude jezdil v pancéřové limuzíně! Tělesně postižený americký prezident dokonce jezdil obrněným vlakem — a to Spojené státy ještě nebyly ve válce.

„Přece jen, pane ministerský předsedo," naléhal Thompson, „musíme brát tyhle hrozby vážně. Nechci ani pomyslet na to, jak by asi zareagovala paní Churchilllová, kdybych dopustil, aby se vám něco stalo. Musíte prosím mít na paměti, že jsme v cizích zemích a že cizincům nemůžeme důvěřovat, i když si myslíme, že jsou na naší straně."

Churchill znovu pohodil lysající hlavou a zasmál se. Venku bosý Egyptan pořád mlátil osla. Ten už klesl na kolena a žalostně hýkal, ale pořád ještě neshodil obrovský náklad, který měl na zádech. Thompson se znovu zamračil. Něco takového by v Londýně nedovolili, pomyslel si přísně. Národní liga na ochranu zvířat proti týrání by si na takového chlapa brzy pěkně došlápla. Zkrátka tohle je cizina! A v duchu zaklel.

Churchill se posadil pod vrtuli větráku a dal si ještě doušek whisky.

„Tak dobrá, Thompson, vybalte to na mě! Jaký že má být v Teheránu bezpečnostní systém?"

„Mizerný, pane," odpověděl Thompson. „Jedna rota britské pěchoty má hlídat velvyslanectví, kde vás ubytují, ale to velvyslanectví vlastně bude úplně dokořán. Zeď kolem něj by prý dokázal přelézt i jednoohý trpaslík se srdeční vadou, nebo aspoň tak mi to

po horkém drátě řekl generál Schwarzkopf — to je ten americký šéf spojeneckých bezpečnostních sil v Persii."

Churchillovi přeletěl širokou, velice bledou tvář stín pochybnosti.

„Ale máme snad nějaký plán na odpoutání pozornosti, Thompson, že?"

„Plán na odpoutání pozornosti!" odfrkl si inspektor. „Ten plán, který sestavili vojenští páni tady v Káhiře, by neoklamal ani malé dítě. Káhírský hlavní štáb se chystá vyslat skupinu vysokých důstojníků někam poblíž perskotureckých hranic. Dostanou turecké peníze, mapy, konverzační příručky a podobně, aby to vypadalo, jako že se chystají přejít do Turecka. Má to vyvolat dojem, že se chystají umluvit nebo uplatit Turky, aby se v téhle hranici s fricky přidali na naši stranu. Sakramentská pitomost jak hrom..., pokud mi prominete ten výraz," dodal úsečně.

„Proč pitomost?"

„Protože jestli mají fricové v perském hlavním městě své lidi jako že určitě mají budou už například vědět, že do Teheránu posíláme z hlavního štábu nejlepšího kuchaře."

„Takže?"

„Takže, prosím, proč nejlepšího kuchaře z Káhiry posíláme zrovna tam?" A na svou otázku si Thompson hned sám odpověděl: „Protože se má postarat o nějakou velmi významnou osobnost, nějakou VIP, jak dneska říkají Yankeeové." A prstem ukázal na ministerského předsedu, skoro jako kdyby ho obviňoval. „A ta VIP jste vy."

Churchill chápavě potřásl hlavou.

„Já vám rozumím, Thompson."

Inspektor se snažil kout železo, dokud bylo žhavé:

„A pamatujte, prosím, že v Teheránu strávíte celý týden, takže fricové budou mít spoustu času na to, aby útok na vás naplánovali a provedli. A nezapomínejte taky, že Peršani nás do hloubi duše nenávidí. Drželi s Němci až do roku 1941, kdy jsme tam s Ru

sy napochodovali a po svržení šáha tu zem ovládli."

„No jistě, toho dědice páviho trůnu, toho krále králů," přemýšlel nahlas Churchill a docela spokojeně si promnul vyholenou bradu, „toho seržanta od kavalérie, který najednou udělal kariéru a neuměl číst ani psát. Ano, toho jsme hezky rychle vyprovodili, když svoje osudy spojil s nacisty. To je fakt."

„Ano, prosím." A Thompson dál jel v předchozím tempu: „Na Peršany se nedá spoléhat. Jejich policie, uniformovaná stejně jako tajná, bude nepochybně pracovat pro Němce, zvláště když jim fricové něco dají na tu jejich špinavou hnědou dlaň."

Churchill se na něj podíval:

„Můj drahý Thompson, vy jste určitě klasický prototyp Angličana. Jenom se dostanete přes Kanál, a už jsou všude negři a přičmoudlé huby. Ale přece jen," uvažoval, když do sebe vpravil novou dávku whisky, „právě tenhle přístup možná učinil náš směšně malý ostrov velkým. To přesvědčení běžného Angličana i kdyby pocházel třeba z největšího svrabu že je sám pořád ještě lepší než deset cizinců." Odložil sklenici. Venku už osel vzdal marný boj. Odevzdaně ležel na kostnatém boku a umíral v kaluži vlastní krve. Egyptan ho pořád ještě vztekle mlátil. Churchill si povzdechl.

A Thompson se znovu ozval:

„Opravdu, prosím, není žádná možnost přeložit tu velkou schůzku na nějaké bezpečnější místo? Třeba na Gibraltar? Nejbezpečnější by byl samozřejmě Londýn — i přes všechna ta nová komanda, která fricové nahoru po Temži pořád posílají."

Churchill zavrtěl hlavou.

„Bohužel ne, Thompson. Stalin se neodváží opustit svou sféru vlivu. Je to koneckonců diktátor. Nedůvěřuje nikomu, ani svým blízkým spolustraníkům. Persie pod společnou ruskou a angloamerickou kontrolou je asi tak nejvzdálenější místo, kam bude ochoten jet. A pak je tu ještě náš přítel prezident Roosevelt." Churchill najednou sraštil obočí. „Něco vám musím říct, Thompson. A poněkud vás z toho bude bolet hlava."

„O co se jedná, pane premiére?" V inspektorově hlase zazněly jasné obavy.

„Prezident Roosevelt přijede nejdřív do Káhiry a pak se mnou poletí do Teheránu na tu konferenci se Stalinem."

„A propána!" vyjekl upřímně Thompson.

Churchill se usmál:

„Na policistu a bývalého gardového vojáka někdy používáte docela zábavné výrazy.“

„Jen mě tak napadlo, že bezpečnostní složky budou mít dost co dělat. Nejdřív Teherán a teď ještě prezident Roosevelt. Z toho je tedy opravdu bude d'ábelsky bolet hlava.“

Churchillův úsměv se vytratil.

„Bezpečnost je pro nás ten nejmenší problém,“ pronesl k vysokému policistovi mentorsky. „Těm velikým problémům, o něž tam půjde, můžete rozumět jen zčásti. Náš malý hrdý ostrov, Thompson, je už za zenitem své síly. Lidské i materiální zdroje doslova vyškrabujeme ode dna. Nedokážeme už dlouho vést tuhle válku a ještě přitom dělat nátlak na své spojence. Musíme dosáhnout vítězství během roku 1944, nebo nás odsunou do pozadí naši vlastní spojenci Amerika a Rusko. Pak jenom těžko budeme mluvit do toho, jak se po vítězství bude dál utvářet svět.“

Mluvil a mluvil a Thompson si uvědomoval, že se vlastně neobrací k němu. Oslovoval neviditelné publikum sobě rovných.

„Británie musí být schopna získat si maršála Stalina a prezidenta Roosevelta, dokud ještě má ve svých řadách sílu.

Alternativou je totiž to, že nám vnutí politiku a strategii, která by docela dobře mohla znamenat konec Britského impéria.“ Varovně přitom zvedl prst jako řečník ze staré školy což ostatně byl... „A já jsem se nestal královým prvním ministrem proto, abych předsedal demontáži Brit

ského impéria.“ Pak trochu civilnějším tónem dodal: „Proto musíme podstupovat riziko, Thompson. Podstoupíme ho tady v Káhiře a v rozumné míře ho pak podstoupíme i v Teheránu. Není žádná jiná možnost — a jestliže už máme zemřít rukama atentátníků, ať se to tedy stane.“ V bezmocném gestu pokrčil rameny.

Thompson zasmušile přikývl.

„Rozumím,“ řekl rezignovaně. „Pak mě ale musíte omluvit, protože budu muset dohlédnout ještě i na prezidentovu bezpečnost. Půjdu na hlavní štáb k majoru Sansomovi.“

Churchill ho propustil nedbalým mávnutím ruky. Už mu nevěnoval pozornost. Venku se ztlučení osel v posledním tažení pokusil ještě jednou zvednout zkravenou hlavu a pak sebou trhl. Byl mrtvý.

Ten večer už major Sansom, tmavovlasý muž s inteligentním výrazem ve snědé tváři, využil všechny vliv, který na hlavním štábu měl, aby nasadil spousty lidí a zajistil, že americký prezident do Káhiře přiletí v bezpečí. V Alexandrii bylo v bojové pohotovosti osm eskader spitfirů. Měly za povinnost zachytit každé německé letadlo, které by se snad pokoušelo o překvapivý útok z německých letišť na ostrově Rhodos a v Aténách. Celá brigáda pěchoty obkličila okrsek, kde se prezident měl během svého pobytu v Káhiře zdržovat. Uvnitř tohoto okrsku Sansom navíc rozmístil lidi ze svých bezpečnostních složek, kteří všichni plyně mluvili arabsky a měli na sobě uniformy obyčejných desátníků a četařů vojenské policie. Stejně znepokojenému inspektoru Thompsonovi se Sansom svěřil:

„Něco je ve vzduchu, inspektore.“ Přemítavě se poškrábal na nose. „Já to cítím. Jsem už v téhle branži čtyři roky a vím, že fricové něco chystají.“

Thompson, který byl „v branži“ už mnohem, mnohem déle, kývl na souhlas:

„No, jestli tenhle týden půjde v Káhiře všechno

dobře, doufejme, že někdo přesvědčí ministerského předsedu, aby se podobná bezpečnostní opatření provedla i v Teheránu.“

Sansom měl za sebou zvlášť rušný den. Teď se znovu zamyslel, pro změnu se podrbl po snědé bradě a s širokým úsměvem prohodil:

„Můj úkol je postarat se o ty dva po tu dobu, co budou v Káhiře. Pak si vezmu pár dní volno a nechám někoho jiného, ať se stará o Teherán. Tak pojdte, inspektore, půjdeme přivítat prezidenta Roosevelta a pak, můj drahý inspektore, máte u mě tu nejsilnější whisky, co jste kdy pil.“

„Rozkaz a beru vás za slovo, pokud jde o to pít,“ souhlasil vřele inspektor Thompson, když vycházeli ven do noci, kde už čekalo auto.

Na přistávací dráze bylo světlo jako ve dne. Všude zářily obloukovky a naváděcí světla svítla, jako by byl mír.

Zatemňovací nařízení se naprosto ignorovala, ale když auto ze štábu zastavilo, viděl Thompson i Sansom, že celá plocha je obklopena protiletadlovými kulomety boforsy. Byl také slyšet hukot stíhaček, střežících oblohu nad areálem. Podívali se po sobě a oba pak po asfaltu odkračeli tam, kde už stála skupinka amerických generálů společně s představiteli amerického velvyslanectví v Káhiře.

Dorazili právě včas. S vyjícími motory se už snesla první stříbrná dakota a těžce dosedla na asfalt. Gumy žalostně zakvílely. Pilot přitáhl škrticí klapy. Hluk rozdíral uši. Vojenské velení i Američané v civilu se nahrnuli dopředu, když na přistání šla druhá dakota s prezidentem a jeho doprovodem. Moc daleko se však nedostali.

Dvě první dakoty se prudce rozlétly ještě dřív, než k nim pozemní personál RAF přistrčil schůdky. A pak se ven vyhnuli muži v elegantních oblecích a tmavých plstěných kloboucích, samopaly připravené k palbě. Kdosi cosi zavelel. Muži se rozběhli a s hrozivými pohledy vytvořili kruh.

„Zůstaňte stát, kde jste,“ křikl někdo jiný na skupinku, která přicházela prezidenta vítat.

Generalita i civilisté se na místě zastavili, když se proti nim najednou hrozivě obrátily hlavně půl tuctu samopalů.

Inspektora Thompsona, který to všechno už zažil v roce 1941, to pobavilo, ale major Sansom zalapal po dechu.

„Na pláce je dobrá půlka generality z hlavního štábu! Z toho ještě bude bengál, inspektore.“

Thompson si ovšem v duchu řekl, že nebude. Lidé z americké tajné služby, kteří hlídali prezidenta, se řídili svými vlastními zákony.

Teď už zastavila i druhá dakota a tělesní strážci ustoupili, aby vytvořili kruh kolem dveří. Otevřeli je dva muži, už se samopaly v rukou. Řekli cosi těm dole na zemi. Zdálo se, že odpověď je uspokojila, protože se obrátili a mluvili s někým uvnitř letadla. Nastala krátká přestávka. Lidé natahovali krky, aby viděli, co se děje. Ve dveřích se objevilo lehké pojezdné křeslo, které se ve světle obloukovek ocelově lesklo. Pevně ho drželi dva muži.

Ti venku čekali. Přišla další přestávka... A najednou tady byl. S úsměvem na tváři, se skřipcem a s dlouhou cigaretovou špičkou ve zdravých bílých zubech. Nesly ho silné paže černocho, který ho pak bez viditelného úsilí usadil do pojízdného křesla.

Prezident Roosevelt vytáhl cigaretovou špičku z promodralých rtů rtů člověka zvolna umírajícího na srdeční chorobu ukázal na své tělesné strážce a řekl:

„Nesmíte zapomínat, pánové, že i ve svobodném světě nejsem právě nejsvobodnější člověk.“

Ozval se spontánní potlesk a Sansom řekl Thompsonovi:

„Ten váš prezident Roosevelt je teda eso, inspektore. Docela bude stát za to trochu se snažit, aby nám vydržel naživu, vidíte?“

Thompson přikývl, ale zarputile mlčel. „Moc jednoduché to ale nebude,“ říkal si totiž v duchu, „to tedy vůbec ne.“

O dvě hodiny později rozrušený Skorzeny v Berlíně na PrinzAlbrechtstrasse číslo 10 budil Himmlera se slovy:

„Nerad vás ruším v tuhle noční dobu, reichsführere, ale operace Dlouhý skok už byla zahájena.“

„Cože?“ vztyčil se Himmler rázně na posteli a stahoval si noční čepičku, aby lépe slyšel.

„Je to tak, reichsführere! Právě jsme dostali zprávu od informátora z Káhiry, že tam ten kript, co sedí v Bílém domě, už dorazil.“

„Ten židák Roosevelt?“

„Ano!“

„Výborně, Skorzeny!“ Himmler radostí až zahýkal a zatleskal tenkýma ručkama. „Takže všechna opatření, která jsme dosud udělali, nebyla nadarmo.“

„Nebyla. Skupina je na cestě. Teď už přece nemůžou selhat.“

„Ti nesmí selhat, Skorzeny,“ připomenul mu Himmler a hlas mu náhle zvážněl. „Na tom závisí budoucnost naší tisícileté říše.“

Kapitola 9.

„Hádal bych,“ pronesl fahnenjunker Krause, když velké čtyřmotorové letadlo s monotónním hukotem letělo pořád dál k severovýchodu, „že nás vyslali, abychom pomohli vyvolat mezi Peršany lidové povstání proti okupujícím Spojencům.“ Jeho vojáci naslouchali se zájmem. Zatím o svém podivném poslání věděli jen to, že „má životní význam pro německý národ“, jak jim Skorzeny řekl těsně před tím, než s nimi kondor odstartoval z Tempelhofu. Jejich dychtivé mladé tváře zářily pýchou a vědomím vlastní důležitosti, když jim řekl: „Vy jste výkvět armády, vybraní z vybraných. Jestliže to někdo může zvládnout, pak jste to vy.“ Načež jim zasalutoval.

Když ho tak Charley Kane sledoval, jak v strnulém pozoru salutuje, vzpomněl si na Mountbattena, který před nimi stál na vrcholku útesu před oním nezdarem u Dieppe. Zdá se, že velitelé vždycky salutují svým vojákům, když je posílají na nějakou takovou cestu — řekněme bez zpáteční jízdenky.

„Peršanům bude úplně stačit symbolická akce,“ tvrdil Krause, „a celý venkov povstane do zbraně proti nepříteli. Ivani okupují Persii na severu, Amíci na jihu. Ti mají za úkol dodávat Ivanům tanky, děla a letadla. Když se nám podaří tu zásobovací trasu zablokovat, nesmírně tím našim přátelům pomůžeme.“ Hrdě si své muže prohlédl. „Právě kvůli tomu tady jsme,“ zakončil s jistotou.

„Ale jak to uděláme?“ zeptal se Winthrop. Jako každý z oněch vybraných Američanů teď mluvil

plynně německy, i když s velice nápadným americkým přízvukem.

„Možná zaútočíme na některé jejich skladiště. Proto nejspíš vybrali nás, co mluvíme anglicky. Provedeme možná útok v převlečení za Amíky.“

Winthrop trochu zrudl, ale nekomentoval to. Slovo Amík neměl rád.

„Ten útok by pak mohl posloužit jako signál pro Peršany, dát jim naději, že se svým utlačovatelům dokážou opřít. My povstalce budeme podporovat zbraněmi a penězi, shazovanými na padácích jako my a Ivani na východní frontě nakonec zjistí, že se jim nedostává zbraní.“ Krause pokrčil rameny. „Takhle to alespoň vidím já.“

Winthrop se obrátil ke Kanovi, který ve velkém trupu čtyřmotorového dálkového průzkumného letadla seděl naproti němu. „Naším velitelem, jak se zdá, asi budete vy, Kane.“

„Ano, jsem to já!“ odpověděl Charley chladně. Nedokázal skrýt svou nepřízeň vůči tomuhle důstojníkovi, který byl nejen zbabělec, ale ještě i skutečný přeběhlík.

„No a nepodělíte se s námi o své informace, Kane? Myslím, že si zasloužíme vědět, do čeho jsme se vlastně pustili.“ Chmaták přikývl na souhlas a Polák sraštil čelo, jako by musel usilovně přemýšlet, než zformuluje otázku:

„Nojo, tak o co vlastně jde?“

Kane místo odpovědi řekl:

„Všichni jsme tady v postavení zrádců ve službách cizí mocnosti. Každý pro to máme své důvody. Winthropa a mě poslali do té podělané akce u Dieppe, která neměla ani tu nejmenší šanci na úspěch. Obětovali nás, aby lidem u nás došlo, že je Amerika ve válce a že se skutečně střílí. Vás, Poláku, vaše druhá vlast nechala ve štychu...“

Polák se rozpačitě zahleděl na své velké ruce.

„Jo,“ protáhl Chmaták, „vyrůstá v Brooklynu taky

nebyla žádná sranda. Švábi, tubera a červený lucerny. Vanderbiltovi nás teda na svačinku nezvali, to si pište.“

Elegantně odtáhl malíček, jako by v ruce držel křehký porcelánový šálek, a vyzývavě se podíval na Winthropa.

Ten po něm vztekale hodil pohledem.

„Hele, my jsme nebyli všichni takoví, jak vy si myslíte,“ prohlásil zlostně. „Některý z nás se starali o lidi a měli soucit.“

„Dobře, nechť už toho povídání jak z Deklarace nezávislosti,“ přerušil ho stroze Kane. „Přece jen si něco musíme

vyjasnit rovnou teď na začátku. Státy nás zradily a my teď zrazujeme je. Ale to už je hotová věc. Teď si touhle akcí vykupujeme svobodu a nový začátek jenom tohle je teď důležitý. A teď mě nechtě říct, co opravdu vím."

Nastoupilo ticho, rušené jen hlukem motorů kondora, který se s námahou ve výšce deseti tisíc metrů sunul oblohou a pronikal schumlanou oblačnou vatou.

První zapečetěnou obálku dostal Kane od majora těsně předtím, než odletěli z Kyjeva, a věděl, že teď už ji může otevřít. Nebylo toho tak moc, co se z ní mohli dovědět, ale stačilo to.

„Pokud vím, přeletíme brzy ruské hranice s Persií. Táhle," ukázal rukou doleva, „je neutrální Turecko. Před sebou máme Persii. Jakmile přeletíme pohraniční hory, začneme klesat." Ještě to ani nedomluvil, když uviděl, že se mraky rozestupují a odhalují nádherné panorama rozeklaných hor, pokrytých sněhem. Letadlo už klesalo. „Naše místo seskoku bude vyznačeno ohni do tvaru velkého hákového kříže."

Chmaták se jako vždycky přidržel ušklíbl:

„No né, vážně?" vyjel. „Ale že si dávaj záležet, aby se někde židovskej hoch cejtil jako doma. Kristepane, hořící hákovej kříž na uvítanou!"

I Kane se musel ušklíbnout:

„Až nás vysadí, musíme se sejít ve středu toho kří

že. To je důležité. Tam si nás vyzvedne jistá skupina pod velením nějakého majora Everse."

„Němce?" zeptal se Krause.

„Ano, příslušníka abwehru, německé tajné výzvědné služby. Obersturmbannführer Skorzeny o něm říká, že v Persii pracoval už před válkou. Opravdový starý mazák." Krause se teď na Kana podíval přímo potěšený a Kane věděl proč. Blondatému poddůstojníkovi od SS se ani za mák nelíbilo, že je podřízený Američanovi. Teď si samozřejmě myslel, že neznámý major převezme velení celé akce. Čekalo ho ovšem zklamání. Kane věděl, že zůstane velitelem, dokud celý úkol nebude splněn. Usmívajícímu se Krausemu to však nepověděl. Místo toho řekl:

„Major Evers nám pak vydá instrukce o našem cílovém objektu a zajistí, abychom tam v pořádku dorazili."

Při zmínce o cílovém objektu všichni vzrušeně poposedli. Právě tohle se přece celou cestu chtěli dovědět! Kane si uvědomil, že je bude muset zklamat: Krause se mýlil. Plánovaným objektem útoku nebyla žádná základna, ale lidé. Otevřel už ústa a chtěl pokračovat, když se v tom okamžiku přikolébál přes celý trup letadla dispečer, mladistvý poddůstojník luftwaffe, a vykřikl:

„Přiháčkujte se! Seržante, řekněte svým lidem, ať se okamžitě přiháčkují! Je to poplach!"

„Co se děje?" vyjel německy Krause, když jeho lidé vyskakovali z míst a klopýtali ke kovovému madlu, které se táhlo podél celého trupu.

Chmatákovi, nejrychlejšímu ze všech, nemusel nikdo říkat, co se děje. Už si toho všiml sám. „Do prdele," hlesl, když se vojáci se strkáním, štulci a klením snažili zaháknout lanka padáků, „útočí na nás!"

Skutečně útočili. Tři zavalitě jednomotorové stíhačky se řítily jasnou modří oblohy přímo na ně. Na krátkých tlustých křídlech jim s praskotem blikala

šarlatová světýlka. Doruda rozžhavené svítící střely se sykotem letěly za kondorem, který každou vteřinou nabíral rychlost.

S divokým klením se poddůstojník od luftwaffe prodíral houfem a šmátral po karabinkách padákových lanek nad hlavami. Prudce otevřel dveře dokořán. Dovnitř se navlil ledově studený vzduch od zasněžených hor. Charley Kane letmo zahlédl jedno z těch malých letadel, která se řítily kolem nich. Pilot přitáhl knipl. Letadlo vyrazilo vzhůru a nechávalo za sebou stopy bílých par. Pod křídly Kane ještě zahlédl rudé hvězdy, a pak letadlo obrovskou rychlostí zmizelo.

„Ivan," vykřikl Krause. „Do prdele, to jsou Ivani!" Poddůstojník od luftwaffe vykřikl nějaký povel. Vyrázili kolébavým krokem vpřed tak, jak to měli nacvičené — každý s rukou položenou na rameni toho před ním. Kane vpředu vedl. Zadíval se ven. Oči mu zaplavily slzy. Dál za horami byla jakási žlutá plocha, snad poušť. Nikde ani náznak hořícího hákového kříže...

Z vnitřního hovorového zařízení bylo slyšet kovově znějící hlas, jak si major vyléval zlost na předním střelci. „Naper to do těch hajzlů, dělej!" řval, zatímco stíhačky znovu nalétaly a z jejich děl vylétávaly šarlatové plameny. „Naper to do nich!"

Kulometná dvojčata začala chrlít oheň. Celý trup letadla se třásl a vnitřek se v okamžiku naplnil pachem spáleného korditu. Vojáci uvnitř ztuhli, když se k nim vedoucí ruská stíhačka řítila v takovém kurzu, že se zdálo, jako by do kondoru chtěla narazit. S děsivou rychlostí po celé délce trupu naskákala řada děr s kovově lesklými okraji.

Poddůstojník od luftwaffe zaklel a chytil se za rameno. Mezi zaťatými prsty mu začala prosakovat jasně červená krev. Pak stíhačka v posledním okamžiku uhnula. Letmo zahlédl hlavu v hnědé kožené kukle a vzápětí bylo to malé letadlo s divokým prskáním motoru někde pryč a zanechalo za sebou jen stopu černého olejového dýmu.

„Bravo, Hansene," křičel major do hovorového zařízení, „bravo, dostal jsi ho, hajzla drzýho! Tak do toho — ještě jednoho!"

Kane natáhl krk a sledoval, jak jde ruské letadlo naposled do střemhlavého letu. Explodovalo daleko dole ve sloupu šarlatově rudého ohně, vmžiku následovaného velikánským hřibem kouře, který se nesl vzhůru.

Tentokrát ale Hansen neměl štěstí. Jakmile se s rachotícími kulomety přirítilo druhé letadlo, roztránilo se čelní plexisklo v lesknoucí se pavoučí síť. Major těžce klesl dozadu, místo obličeje měl krvavou škrabošku. „Nevidím... Bože na nebi, já nevidím!" křičel v bolestech a snažil se odstranit lesklé střeby plexiskla z rudých děr tam, kde předtím měl oči.

Druhý pilot, strachy pomínutý a zoufalý, protože se nos velikého letadla náhle sklonil dolů, se ho snažil odstrčit od řízení. Major, šílený bolestí a hrůzou, mu vzdoroval. Oba zběsile zápasili o řízení kondoru, který se zatím čím dál tím víc nakláněl.

Dva útočící Rusové vycítili, že se s letadlem něco stalo. Hnali se sem ještě jednou, aby je dorazili. Ostrým obratem proletěli kolem, z každé strany jeden. Kane jen zalapal po dechu, když jeden z nich proletěl děsivou rychlostí s kulomety chrlicími oheň kolem otevřených dveří. Z pravého motoru odlétly veliké kusy lesklého kovu. O pár vteřin později z něj vytryskl hustý černý olej a se sykotem se řítil kolem celého trupu. Vrtule se najednou zastavila. Zmrzačený stroj letěl jenom na tři motory. Začínal smrtelný pád...

Raněný dispečer už dál nemohl čekat. „Ven!“ křičel, „to je naše jediná šance.“ S očima šílenými strachem se vrhl z otevřených dveří, paže napřažené a nohy široce roztažené jako nějaký plavec, který se předvádí na skokanské věži u bazénu.

Kane jen vzdychl:

„Co ale...“

Otázka mu zhasla na rtech. Letadlo znovu prudce poskočilo. Další salva proděravěla trup po celé délce. Jeden z Krauseho mužů bolestně vykřikl, hrudník prošíty kulkami v pravidelných odstupech jako krvavými knoflíkovými dírkami, a bezvládně zůstal viset na madle.

Kane věděl, že už nemají ani trochu času. Vrhł dolů zoufalý pohled. Ani památky po ohnivém hákovém kříži! Nic! Jenom zářivě žlutá poušť.

„Co budeme dělat?“ vykřikl Winthrop. Až příliš na něm bylo vidět, jak se bojí. Vitr mu slova odnášel od úst.

Ten výkřik rozhodl za Kana.

„SKÁKAT!“ zařval. „Skákat, sakra! Za mnou...! A hezky rychle! Držte se blízko při sobě...!“ Dál nečekal a nezjišťoval, zda mu všichni rozuměli. Vrhł se ven z letadla, které se měnilo v trosku. Dole pod ním padal jako kámen vstříc smrti raněný poddůstojník luftwaffe. Neotevřel se mu padák. Možná mu ho rozerval stejná dávka, která ho zasáhla. Teď padal k zemi hlavou dolů... Kane krátce pohlédl vzhůru. Ze zasaženého kondoru se zuřivě valily modré plameny. Na jejich pozadí se jasně rýsovali chlapi, jak jeden za druhým padali do modravého prázdna a divoce rozhazovali rukama. Kane musel mobilizovat všechny své síly. Nikdy v životě nepocítil takový strach, ani u Dieppe. Věděl však, že strach by ho teď zabil. Musel ho ovládnout. Vitr mu cloumal pravou rukou, když hledala a konečně našla očko pojistného lanka. Země dole se k němu blížila hroznou rychlostí. Za vteřinu už bude pozdě. Roztříští se o skalnatý terén a zemře v téhle cizí zemi! Čas mu už skoro vypršel.

Zatáhl za očko. Nic! Zdálo se mu, že tím závrtným tempem padá už celou věčnost. Náhle to nad ním zapraskalo a v podpaždí ucítil prudký tah. Na okamžik se vyděsil, že mu to utrhne ruce. Děsivá rychlost pádu se najednou zbrzdila. Nad hlavou se mu vzdouval bílý vrchlík padáku a vyklenul se v do

konaly kruh. A to už se Kane zvolna snášel dolů a trochu se přitom kýval, protože se zamotal do šňůr padáku. Dokázal to!

O pět minut později už byli všichni dole a rukama horečně hrabali v žlutém kamenitém písku jámy, kam by mohli ukrýt padáky. Bylo jim samozřejmě jasné, že se obě ruské stíhačky vrátí, jakmile se vypořádají se zasaženým kondorem, který se odvěkl na východ.

„Dělejte... Dělejte!“ pobízel je Charley, špinavou tvář zbrocenou potem. „Přiletí zpátky... Dělejte!“

Nebylo ani potřeba někoho pobízet. Všichni věděli, že Kane má pravdu. Kdyby je Ivani zpozorovali, byli by na téhle přehledné pláni, kde není nic, než roztroušené nízké, zakrslé pokroucené stromy, snadným terčem.

Tlumený výbuch, který k nim dolehl hodně daleka a jako ozvěna se odrazil od předhůří, které tuhle žlutou planinu obklopovalo, jim ohlásil, že kondor už dopadl na zem. Ruské stíhačky prostě velké dopravní letadlo dorazily, jak bylo jejich cílem. Teď se vrátí sem.

Kane se zvedl s rukama roztřesenými námahou. Jeho dech přecházel v úsečné ostré sípění:

„To bude stačit,“ zavelel. „Teď pod ty stromy... a obličejem k zemi. Oni se vrátí!“

O minutu později už tam letadla byla a přelétala nízko nad pouští. Plexisklo na kulatých kabinách se jim blýskalo.

Stíhačky se rozletěly jedna doleva a druhá doprava a pak jako na povel vysunuly podvozky.

„Prokrista,“ vydechl Chmaták, který ležel vedle Charleye v podrostu stromů, „snad nechtějí přistát?“

Charley, přitisknutý pod jakousi pokroucenou borovicí, zavrtěl hlavou:

„Ne, jen se snaží snížit rychlost.“ Vzpomněl si na japonského pilota s bílou čelenkou kolem hlavy, jak udělal totéž, když tehdy v jednačtyřicátém z palubních kulometů ostřeloval Schofieldova kasárna.

„Takhle mají větší šanci nás zahlédnout. Hele, teď ještě zvedají ty svoje ošklivé čumáky. Čelním odporem tak rychlost sníží ještě víc.“ Pak zmlkl, protože jim jedno z letadel prolétlo přímo nad hlavami a on raději zaryl obličej do žlutého prachu.

Zdálo se, že to trvá věčnost, když obě malé stíhačky prohledávaly své úseky planiny. Přelétávaly sem a tam z jednoho konce na druhý a pořád dokola plnily celou pláň hrozným řevem motorů. Charley Kane měl pocit, že stíhačky snad nikdy neodletí. Pak ale náhle jedno z letadel zakomíhalo křídly. Druhé udělalo totéž. Oba piloti najednou strhli kniply k sobě a zvedli se. Každým okamžikem pak letadla nabírala rychlost a odlétala vysoko, někam ke slunci.

A oni tu zůstali. Bezmocní a zbrocení potem, ale s vědomím, že vyvázli. Alespoň prozatím.

Kapitola 10.

Těsně před úsvitem sněžilo — od hor se přihnaly těžké měkké vločky. S přerušovaným spánkem na tvrdé zemi byl konec. Celí ztuhlí se nabručeně zvedli a čerstvě napadlým sněhem uhasili žízeň. V žaludcích jim kručelo hladu, ale až na pár sušenek, které u sebe měl Chmaták, nebylo k jídlu nic. Narychlo vypracovali plán. Vlastně toho moc neplánovali — jednoduše museli jít od perských hranic s Ruskem pořád dál na jih s nadějí, že je major Evers se svými lidmi bude hledat.

Ted, když se jako svítící žlutý kotouč obklopený jinovatkou objevilo slunce, začali se v dlouhém zástupu probíjet nekonečnou plání. Vpředu je vedl Charley Kane s buzolou na zápěstí. Za ním následoval Krause, který jako jediný z nich měl tolik duchapřítomnosti, že si před seskokem z kondora stačil vzít zbraň — nový samopal z výzbroje SS. Jako poslední šel Polák, jehož úkolem bylo zachytávat opozdilce. Tenhle poddůstojník od námořní pěchoty totiž byl neúnavný síla z něj přímo vyzařovala a vypadalo to, že se nikdy nevyčerpá.

Šlo se jim těžce. Místy, hlavně v prohlubních a roklích, bylo sněhu až po pás, námahou byli celí zchvácení, když si jím s klením prošlapávali cestu. Pod příkrovem sněhu byly nerovnosti i jámy, snad dílo divokých zvířat, která si tam hloubila nory a hrabala pelech. Každou chvíli někdo zaklel nebo vyjekl bolesti, když se do nějaké díry propadl a klesl na kolena. Podobné překážky dělaly Charleyovi největší starost. Věděl, že každý, kdo si v téhle odlehlé divočině třeba jen vykloubí kotník, je nadobro ztracený. Chvilí by raněného dokázali nést, ale jak dlouho, a hlavně — kam? Takové otázky si ale Charley ani sám sobě netroufal přímo položit, protože na ně neměl žádnou odpověď. Raději se soustředil na cestu a očima neustále propátrával bílý obzor, zda tam neuvidí známky života. Nic takového tam však nebylo — ani pták či nějaké zvíře. Vypadalo to, jako by oni sami byli poslední lidé na Zemi, odsouzení ploužit se nekonečnou holou krajinou tak dlouho, až nebudou moci dál a smrt je odsud milosrdně vysvobodí.

K polednímu už pomalu opouštěli území, kde předtím sněžilo. Byli rádi. Náročná chůze hlubokým sněhem byla i pro vysoce trénované a zdatné mladé esesáky vyčerpávající. Navztekaný Krause, zrudlý v obličeji, už poněkolkáté prošel kolem roztaženého zástupu svých vojáků a nadával. „Hněte sebou, šmejdi!“ štěkal na ně, až mu v chladném vzduchu šla pára od úst. „Nevíte snad, že jste příslušníci SS? Maširujte, nebo zhebněte!“

Američany také rychle opouštěly síly. Pohodlné živobytí v táborech je na takové namáhavé výkony nepřipravilo a zvláště Winthrop na tom byl dost špatně — tu a tam dokonce vrávoravě vybočil z řady jako opilý, takže ho nakonec Polák zachytil, sevřel v silných pažích a chvíli ho tak skoro táhl za sebou.

Zhruba v té době Charley zpozoroval kus cesty od nich na obzoru kouř. Všechny zastavil a zavolal Chmatáka, který z nich měl nejbystřejší zrak, aby se podíval, co to asi je. Drobný bývalý kriminálník nejdřív přivřel oči před mdlou září poledního slunce a pak upřeně zíral na to, co Charley považoval za kouř. Byla to nevýrazná šmouha vlevo na obzoru. Dával si na čas, protože dobře věděl, jak moc záleží na tom, aby se nespletl. Nakonec prohlásil:

„Jo, máte myslím pravdu. Já bych taky řek, že to je kouř.“

Charley se rychle rozhodl:

„Půjdeme tím směrem. Tam určitě někdo bydlí, a to pro nás znamená úkryt, teplo a jídlo.“

Tahle vyhlídka vojákům vlila do žil novou naději. Zdálo se, že dokonce snad i Winthrop teď bude schopen jít sám, bez Polákovy pomoci. Uběhla další hodina a vyčerpaní muži s rty napuchlými, okoralými a popraskanými od větru už viděli, že se Chmaták nemýlí. Přímě před nimi skutečně stoupal vzhůru kouř. K bledé obloze se zvedalo několik obláčků černého dýmu a někomu dokonce připadalo, že vidí i nejasné obrysy lidských příbytků. „Jsou tam nějaký chatrce,“ vykřikl kdosi.

Charley Kane uvažoval: V těchhle zapadlých končinách určitě nejsou žádní vojáci. Nebyly tady žádné silnice, ani železnice. Západní armády, zvláště americká, by se bez vozidel prostě nikam nedostaly... Usoudil tedy, že se blíží k nějaké domorodé osadě, kde za peníze můžou dostat kus žvance a přístřeší. Sáhl si na malý kožený měšec, který měl zevnitř připevněný k opasku. Byly tam! Zlaté librové mince, o kterých velký major od luftwaffe říkal: „Svatý Jiří na koni... Anglické sovereignty za ty se na Východě dá koupit všechno.“ A Charley teď doufal, že si za ty britské mince koupí i nějaké informace o onom důstojníkovi abwehru, majoru Eversovi.

Ve dvě hodiny odpoledne už měli sněžné pole za sebou. Postupovali mezi žalostnými miniaturními políčky, zoranými nejspíš dřevěnými pluhy, kde místní rolníci jak prozrazovaly vyschlé zbytky stvolů nedávno sklídili kukuřici. Bylo vidět i zvířecí výkaly. „Kozí bobky,“ určil větší zelenavé kuličky Polák, kdysi vesnický kluk. Charley na souhlas přikývl a očima hledal stopy pneumatik, ale žádné tam nebyly. Vesnička, která teď už byla jasně vidět asi míli před nimi, byla přesně taková, jakou si ji představoval.

Charley Kane si oddechl a v myšlenkách se už krmlil teplým jídlem a odpočíval někde u ohně. Úplně ho zaskočilo, když Krause najednou německy vyjekl:

„Sici stroj!“

„Sicí stroj?“ zopakoval Kane nechápavě a Krause ukázal na sever, odkud se jejich směrem blížil malý dvojplášník.

Každým okamžikem se zvětšoval a jeho hvězdicový pístový motor skutečně vydával zvuk jako namáhaný šicí stroj.

„Kukuruzník,“ upřesnil Krause, když si zaclonil oči před oslepujícím odpoledním sluncem. „Ruské průzkumné letadlo... tím si jsem jistý!“

Kane okamžitě zavelel:

„Všichni k zemi... kryjte se v kukuřici!“ vykřikl do plechového rachotu leteckého motoru. „K zemi!“

Všichni jako jeden muž se vrhli mezi kukuřičné stvolů a veškerá únava z nich náhle spadla, když si uvědomili, že je Rusové pořád ještě nenechali být. Stále je hledali a z toho bylo jasné, že tohle pořád ještě je perské území obsazené Rusy.

Leželi na zemi a sotva se odvažovali dýchat. Malé letadlo se sneslo asi na sto padesát metrů a pomalu kroužilo. Pilot se z otevřené kabiny vykláněl doprava i doleva a zkoumal terén pod sebou. „Ani hnout!“ sykl Kane, jako by ho snad pilot mohl slyšet, a mozek mu horečně pracoval.

Ivani po nich určitě jdou, uvažoval. Ale to není všechno! Jak objevili jejich kondor v celém tom vzdušném prostoru mezi Ruskem, Tureckem a Persií jedno osamocené letadlo na území pokrývajícím tisíce čtverečních mil? Může to být pouhá náhoda? Nebo Ivani o jejich přiletu věděli už předem?

Krause, který ležel hned vedle něj, úzkostlivě zašeptal:

„Letí ještě níž a směrem k nám.“ V příštím okamžiku zaryl hlavu do brázdy mezi pahýly kukuřice, protože „šicí stroj“ se s

rachotícím motorem pátravě šinul skutečně přímo k nim.

Charley Kane ztuhl s hlavou vtisknutou do brázdy. Neodvažoval se vzhlednout. Sledoval, jak se stín dvojpláštníku před ním rychle sune po zemi, a pak už bylo letadlo přímo nad nimi. Ohlušilo je svým rámu sem, celý prostor kolem se zahltil šiléným hrčivým hlukem. A pak to začalo slábnout a letadlo odburácelo...

Opodál si povzdychl Winthrop:

„Krucinál, ale že to bylo jen o fous! Zaplaťpánbu, že už je pryč. Jsem od toho strniště celý popíchaný." A začal se zvedat. Oprašoval se a smetal ze sebe kukuřičné šustí.

„Zůstaňte ležet!" zařval na něj Krause. „To je starej figl..."

Už to nedopověděl. Bylo pozdě.

Kukuruzník udělal prudký obrat a znovu se blížil přímo k nim. A Kane teď stoprocentně věděl, že si jich ruský pilot všiml. Nemělo cenu dál se schovávat. Možná teď dokonce vysílačkou hlásí na základnu, že někoho zpozoroval. A jakmile se ujistí, že ti lidé pod ním nejsou nějakí místní rolníci, taky to hned ohlásí.

Krause se postavil a strhl z ramene samopal. Obličej měl rudý vztekem. Kane si nejdřív pomyslel, že tu zbraň obrátí proti Winthropovi, který tam trčel s naprosto nechápavým výrazem. Jenže se tak nestalo. Krause na Winthropa vyštěkl: „Skrčte se! Fofrem! Honem se sehněte!"

Winthrop na ten drsný povel okamžitě zareagoval. Přikřčil se s rukama na kolenou, i když ve tváři měl pořád ještě výraz ohromení. Krause jednal jako stroj a Kane musel obdivovat jeho profesionalitu. Krause totiž udělal něco, co Charley ještě nikdy předtím neviděl. Vzduchem chlazenou hlavě samopalu opřel Winthropovi o záda a zacítil.

Nic netušící ruský pilot sestupoval níž a níž. Krause ho hlavní sledoval. Ohnutý prst na spoušti mu napětím až zbělel.

Hubený obličej neprozrazoval žádné emoce, jen prastarou touhu zabít. Krause zatajil dech. Už to nebude dlouho, pomyslel si Kane. Obličej ruského pilota, který se na ně dolů díval, vypadal jako nejasná bílá skvrna.

Prudce a neočekávaně Krause vypálil dávku. Kulky se sykotem vyrazily vzhůru a prolétly z obou

stran podél dvojpláštníku. Jedna vzpěra dostala zásah a praskla, kolem se rozletěly třísky. Křídlo se uprostřed proneslo, pilot však přesto pokračoval. Teď už byl nad nimi. Černý stín letadla jim přejel přes obličej, vyvrácené vzhůru, jako by to byl stín nějakého obrovského sokola. Krause se za ním otočil a s obličejem kamenným a soustředěným pořád zuřivě střílel.

Z trupu letounu se jako temný déšť rozletěly drobné kousičky dřeva. Náhle se ozvalo cvaknutí. Krause zaklel, zásobník byl prázdný. Kane se vzrušením hryzl do dolního rtu. Kukuruzník ještě pořád letěl! Otáčel se, aby nabral kurz zpátky na svou základnu. Unikne jim!

Krause do samopalu zuřivě zarazil nový zásobník, i když věděl, že už je pozdě. Letadlo se dostalo mimo dostřel.

„Krucifix" zaklel vztekle. „To je k posrání! To je..."

Slova mu ztuhla na rtech. Ozvala se série jakýchsi temných, kašlavých zvuků. A vzápětí bylo vidět, že se malý dvojpláštník roztrásl. Najednou mu vysadil motor... znovu naskočil... a znovu se zastavil. Letadlo začalo klouzavě klesat. Napětí všech rázem povolilo. Unavení vojáci jásali, úzkost byla tatam. Malý dvojpláštník se neovladatelně řtil dolů.

Kane ještě zahlédl, jak pilot s tváří zkřívenou strachem zápasí s řízením. Marně. Letoun šel k jisté zkáze. Pilot zuřivě rval knípl a snažil se zabránit tomu, co muselo přijít. Nedokázal to. Právě křídlo zavadilo o zem. Utrhlo se a odlítlo jako velký list překližky. V následujícím okamžiku se dvojpláštník prudce vychýlil doprava. Vrtule zarachotila o kámen. Ještě pár metrů letadlo bláznivě poskakovalo vpřed a vyhazovalo za sebou mračno hlíny a kamení. Náhle se převrátilo podvozkem vzhůru. Ozval se tlumený náraz a palivová nádrž explodovala. Letadlo zmizelo v obrovské kouli běsnícího, karmínově rudého ohně. Nikdo z něj nemohl uniknout. ...

Několik okamžiků tam teď všichni prostě jenom stáli a obklopovalo je ticho, přerušované jen jejich vlastním těžkým dechem a praskotem ohně. Všichni byli po přestálém napětí zbrocení potem. Potom jako první přerušil mlčení Chmatač: „Dělejte, že nic nevidíte, ale někdo nám jde naproti—a doufám, že je to něco jako uvítací výbor."

Vlastně měl pravdu.

O půl hodiny později už všichni seděli v nízké začouzené chatrči kolem jakéhosi ohřívadla na dřevěné uhlí, které stálo uprostřed na špinavé podlaze, pili z dřevěných misek teplé kozi mléko a žvýkali obrovské placky nekvašeného kukuřičného chleba se sýrem. A poslouchali, co jim říká major Evers.

Důstojník německé výzvědné služby, muž středních let, do tohoto prostředí naprosto nezapadal. Byl oblečený do bezvadně čistého bílého plátěného obleku a přes něj měl drahý kožený kabát, podšitý kožešinou. Na prošedivělé hlavě mu elegantně seděla astrachánová čepice. V knoflíkové dírci měl dokonce zastrčenou jakousi červenou květinu. Na tomhle místě a mezi tou bandou loupežníků, kterou označil za svou ochranku, vypadal úplně jako zjevení.

Teď unaveným trosečníkům vykládal, jak posledních čtyřia dvacet hodin se svými lidmi pročesával celou oblast v naději, že najde někoho, kdo pád kondoru přežil, ale že po silném sněžení minulou noc „stopa vyčichla", jak tomu řekl, načež si privoněl ke krajkovému kapesníčku namočenému v kolínské, protože mu slovo „vyčichnout" zřejmě připomnělo, jak strašně to tady v té chatrči páchne.

„Ale naštěstí, pánové, jsem vás neztratil docela, nenilíž pravda?" usmál se příjemně na trosečníky, kteří se rozvalili kolem stěn a už se začínali drbat, protože v chatrči jak Charley brzy zjistil se to blechami jen hemžilo. Otočil se a úsečně cosi řekl v jazyce farsí. Jeden z loupežníků, velký snědý chlapík se skobovitým nosem nad splývajícím knírem, černým jako uhel, vytáhl z mošny láhev, obešel vojáky a každému z nich nalil do dřevěné misky docela slušnou dávku. „Raki," vysvětlil Evers. „Jsme samozřejmě všichni muslimové a máme zakázáno se dotknout alkoholického nápoje. Ale tohle je výjimečná situace, nenilíž pravda? Prosit!"

Nemusel je ani pobízet. Všichni jako jeden muž zvedli své misky a opakovali: „Prosit!"

Loupežník s lahví řekl něco, co asi taky mělo znít jako „prosít", a dopil zbytek ostré kořalky, vypálené z datlí.

Charley trochu zalapal po dechu, když do sebe svůj přiděl obrátil, a pak se zeptal:

„A co bude dál, pane majore?“

„Mám na starosti hned několik akcí v téhle operaci operace Dlouhý skok se to mimochodem oficiálně jmenuje, seržante Kane.“

Charley užasl. Zatím se vůbec ještě navzájem nepředstavili, ale tenhle postarší švihák major jeho jméno zná. Zjevně Everse před operací velmi dobře informovali. Kane na něj teď pohlédl s větším respektem.

„Můj první úkol je dopravit vás odsud do hlavního města, do Teheránu,“ pokračoval major. „Teď jste, jak víte, v té části Persie, kterou okupují Rusové.“

Jak jen velký loupežník s lahvi zaslechl slovo „Rusové“, odplivl si na hliněnou podlahu a přejel si prstem přes hrdlo. Evers se pousmál:

„Vidíte, jak jsou oblíbení tady mezi místním obyvatelstvem. Ale abyste se nemýlili, pánové, když dojde s Rusy k nějaké nepřijemnosti, nejsou Peršané zrovna nejstatečnější. Kdyby si za vaše životy mohli zachránit své vlastní, prodali by vás těm nenáviděným Rusům, než byste stačili mrknout, to si pamatujte!“ A radostně se usmál na velkého banditu, který z toho všeho kromě slova „Rusové“ nic nechápal.

„Takže, pánové,“ pokračoval Evers. „Rusové se tady moc nevyskytují. Naštěstí. Soustředí se kolem silničního tahu, který vede z Teheránu na jejich vlastní území. Jejich prvořadým úkolem je střežit ty silnice kvůli životně důležitým válečným dodávkám, které tudy přicházejí z jihu od Angloameričanů. Ovšem,“ zvedl Evers ve varovném gestu pěstěný ukazováček a Charley měl podezření, že s nalakovaným nehtem „Rusové přece jen čas od času vysílají hlídky. Zelené čepice, jak jim místní lidé říkají, a těch Zelených čepic se tu každý nesmírně bojí.“

„Zelené čepice?“ podivil se Chmaták.

Místo Everse mu hned odpověděl Krause:

„Tajná policie Ivanů, NKVD.“ Tvář se mu zkřivila rozhořčením. „Když jsme loni v létě znovu obsadili Charkov, našli jsme na jejich štábu šachtu, celou naplněnou mrtvými od Tělesné standarty Adolf Hitler. Zelené čepice je povražďily a dělaly to hezky pomalu. Je už lepší umřít rychle a čistě, než padnout do rukou těmhle ďáblům v lidské podobě.“

„Přesně tak, praporčíku,“ řekl potěšené Evers. „A teď, pánové, navrhuji odpočinek. Čeká vás dvoudenní přesun divokou krajinou, mimo vyježděné cesty. Na mezích.“ Jemně se usmál. „Obávám se, že vás to donutí přijít na jiné myšlenky než se dostaneme do Teheránu.“

Chmaták se zahihňal, Charley se zašklebil. Dokonce i Polák vyloudil na tváři něco jako poněkud rozpačitý úsměv. Z Američanů nezareagoval jedině Winthrop. Nehnul ani brvou a vypadal nepřítomně, jako kdyby o něčem soustředěně přemítal.

Kapitola 11.

Kane se z ničeho nic probudil. Nechápal proč. Pak se otrásl a uvědomil si, že je mu zima. Venku kolem chatrče vál mrazivý vítr, který přicházel přímo z hor. Uvnitř vojáci chrápali, vrtěli se a převraceli asi jako každý, kdo právě přestál nějaké velké napětí. Pokaždé, když se obraceli, hlučně pod nimi zašustila sláma. Charley Kane si kolem sebe těsněji přitáhl koží kůži a posadil se. Malé ohřívadlo na dřevěné uhlí uprostřed místnosti už skoro vyhaslo. V matném přísvitu vyhasínajících uhlíků viděl jenom nejasné obrysy svých podřízených. Na okamžik se sám sebe ptal, jak zvládnou všechno to, co ještě má přijít, ale pak si s povzdchnutím přiznal, že se bude muset odvážit do toho mrazu venku. Potřeboval si ulevit.

S koží kůži přitáženou přes ramena opatrně našlapoval mezi spícími a potom odsunul kus pytlaviny, který sloužil jako dveře. Byla jasná chladná noc. Nad ním na obloze zářily myriády hvězd a zalévaly všechno dole tvrdým stříbrným světlem. Bylo hezky, ale nepříjemně chladno. S úlevou si oddechl, když mohl zamířit zase zpátky do chatrče. Říkal si, že si dá ještě dvacet. Do úsvitu, kdy mají pod velením majora Everse vyrazit, zbývají skoro dvě hodiny. To by ještě mohl... Najednou si uvědomil, že tu není sám. Venku byl ještě někdo jiný! V té chvíli se úplně probral, dopnul si kalhoty a přimhouřil oči. Upřeně se zadíval ke krajní chatrči. Stál tam nějaký muž, jeho postava se černě rýsovala v studené stříbrném svitu hvězd. Nejdřív Kana napadlo, že by to mohl být někdo z míst nich nebo některý z těch povedených chlapů Eversovy ochranky. Pak si uvědomil, že to tak asi nebude. Ten člověk na sobě měl evropské šaty, ne volný domorodý hábit až přes hlavu.

Charley se zamračil. Evers to taky není. Ten má chatrč sám pro sebe, proč by tu postával? A kromě toho tenhle chlap je rozhodně o hlavu vyšší než Evers. Musí to být někdo z Kanovy skupiny! Ale kdo by dobrovolně trčel venku v takovéhle mrazivé noci? Charley si řekl, že se raději půjde podívat. V prachu, který v silné vrstvě pokrýval prostranství podobající se špinavé návsi, došel neslyšně skoro až k osamělé postavě. Vtom se se ten chlap rázně obrátil a řekl:

„A — to jste vy, Kane.“

„Jo, já, Winthrope,“ odpověděl Charley. „Copak to tady venku děláte takhle uprostřed noci?“

„Nemohl jsem usnout. Ten puch a to chrápání..., rozumíte mi?“

„Jo, já vím. Já jsem zas musel vstát a jít si ulevit.“

„Nechcete si zakouřit, Kane? Ještě mi pár slušných cigaret zbylo.“ Zdvořile nabídl balíček a pozvedl drahý zapalovač, který pohotově držel v ruce.

„No..., jasné, díky,“ vyhrkl Charley trochu překvapeně. Od té doby, co se znovu setkali, Winthrop si pořád udržoval distanc. Někdy si Charley myslel, že to proto, že kdysi byli v stejné jednotce jako důstojník a obyčejný poddůstojník. Pak vycítil, že v tom bude něco hlubšího, ale pořád se nějak nemohl té pravé příčiny dobrat. Teď vděčně z plných plic natáhl kouř a jen tak, s náhlou důvěrností, jakou někdy mezi lidmi vyvolává tma, prohodil: „Víte, Winthrope, že poprvé jsem vás potkal v sedmatřicátém... tam u vás u New Bedfordu?“ A hned se přitom musel pousmát při vzpomínce na jejich druhé setkání v baru U Daisy.

Winthrop se v té pableskující tmě zachmuřil a hořící konec cigarety mu červeně ozářil tvář.

„Nemůžu zrovna říct, že bych se na vás pamatoval," řekl zvolna, jako by při tom usilovně přemýšlel. „Když jsem byl na Yale, jezdíval jsem tam jenom na léto."

Charley se suše zasmál:

„No, já jsem k vám rozhodně nepřišel z Yale," zdůraznil poslední slovo. „Já jsem tam přesně řečeno přišel z hladu. Táhlí jsme na dům vašeho otce..."

„Už si vzpomínám," přerušil ho náhle se zájmem Winthrop. „Ta rudá lůza, jak tomu papá říkal! Vy jste tam byl s těmi výrostky?"

„Jo, byl jsem tam s těma klukama. A kdo to tam vykrouknul ze dveří, aby starému pánovi sdělil, že na nás zavolal domobranu?"

„Já je nevolal," opravil ho Winthrop, jako by to teď snad mělo nějaký význam. „To byla matinka. Víte, ona a otec byli ze staré školy. Můj dědeček si nadělal jmění vlastní pílí a cílevědomostí — začínal jako obyčejný kovář. Mí rodiče si mysleli, že každý pořádný Američan může udělat totéž — řekněme stát se z hadráře boháčem. Nikdy si neuvědomili, že se věci změnily. V té nové Americe už nebylo místo pro podnikavého jednotlivce. V téhle nové Americe už všichni museli táhnout za jeden provaz. Musel to být stát, který by plánoval za všechny..."

Charley Kane naslouchal překvapeně a trochu pobaveně, jak Winthrop cosi mele o „obyčejných lidech" a „lidských právech", a pak ho přerušil:

„Vy snad mluvíte jako zastánce Nového údělu?"

„Ne, Kane, Roosevelta беру, to jo, ale se svým Novým údělem to nedotáhl tak daleko, jak by měl. My musíme jít mnohem dál než on. Musí se..."

„Pánové," přerušil Winthropovu přednášku Eversův tichý hlas, „myslím, že bychom raději měli jít vzbudit ostatní." A i když jeho hlas byl tichý, Charley Kane v něm jasně vycítil naléhavost.

„Stalo se něco, pane majore?" zeptal se, když odhazoval cigaretu a zašlapával ji podpatkem. „Myslel jsem, že vyrazíme za svítání."

"Změna plánu, Kane," řekl Evers a teprve teď si Charley všiml, že major už je úplně oblečený. Pod krátkým koženým kabátem s kožešinovou podšívkou měl elegantní rajtky a u pasu velkou automatickou pistoli. „Udržuju vysílačkou kontakt s našimi lidmi v nejbližším městě. Rusové jsou v pohybu. Vyslali už šest hlídek. Je načase, abychom odsud byli pryč. Jejich hlídky se vždycky zaměřují na vesnice a menší osady." Jako na potvrzení naléhavosti toho, co říkal, se z druhého konce vesnice náhle ozvalo chraptivé hýkání paličatých mezků a oslů a Kane zaslechl chřestění postrojů.

„Mojí chlapi," řekl Evers, „pro vás ehm zajišťují dopravu."

Kane už dál neztrácel čas:

„Dobře, pane majore, dáme partu do pohybu." Zdálo se, že Winthrop váhá, a tak na něj Charley nazlobeně zavrčel:

„Dělejte, Winthrope, na vás to platí taky! Hněte sebou!"

A tak se tedy Winthrop „hnul"...

Brzy dopoledne už byli od oněch chatrčí na míle daleko. Těžká olověná obloha nad nimi věstila, že co nevidět bude pršet, nebo snad sněžit. Roztažení v zástupu, po obou stranách s Eversovým jízdním doprovodem jako záštitou, zdolávali cestu na trpělivých oslících. Ti je nesli kamenitými stezkami a zapadlými pěšinami, které jak se zdálo Evers znal jako vlastní boty.

„Rusové," řekl jim už dřív, „se v téhle krajině nevyznají, ale využívají místní lidi jako průvodce. Zelené čepice samozřejmě přitom vyžadují naprostou spolehlivost."

A zase v tom nebyla ani špetka emocí. A zase měl Charley Kane, který vpředu jel s Eversem a jeho obrovitým banditou, ten zvláštní pocit, jako by byli posledními živými lidmi na zemi. Teď mu Magda v Německu připadala tak vzdálená, jako kdyby žila na nějaké jiné planetě. Uvidí ji ještě někdy? Zachmuřil se a myšlenku zapudil. Aby tohle přežil, pomyslel si pevně, musí žít jenom přítomností.

Právě vstupovali do hlubokého údolí. Po obou stranách byly žulové skály zbrázděné trhlinami tak ohlazené, jako by je snad za kteréjsi pradávné doby ledové po celá staletí leštily a přitesávaly ledovce. Svým způsobem to tady bylo drsně krásné, i když Charley viděl, že major Evers na přírodní krásy těch míst nemá zrovna pomyšlení. Majorův pohled se skoro stále úzkostlivě upíral na holé štíty, které se tyčily přímo nad nimi. Charley tušil proč. Kdyby je někdo chtěl přepadnout ze zálohy, lepší místo než tohle sevřené údolí by pro to nenašel. Jezdci tam byli před dosažením volného prostranství na druhé straně jako v pasti.

Obrovitý chlap, který včerejšího večera naléval raki, pozorně hleděl k zemi. Bylo jasné, co tam hledá stopy. Kane sám jich viděl spousty, mezi nimi i stopy domácích zvířat, otisky rozeklaných kopýtek koz a ovcí. Co se ale z toho dá vyvozovat?

Velký Peršan náhle ale vykřikl a v jazyce farsí cosi spěšně vykládal Eversovi. A ten pak vypadal dost ustaraně, když ostatním řekl:

„Našel stopy ruských bot. Podívejte se sem! Tenhle vzorek na podrážce si s ničím nespletete. Přesně devět cvočků na každé botě."

„Tak teď už to chápou," pomyslel si Charley. „Teď už je jasné, co se z těch stop dá vyvozovat. Co ale dál?"

Evers rázně pokračoval:

„Musíme prostě pokračovat v cestě. Je jasné, že to není tak dlouho, co tady Rusové byli. Muselo to být až po tom, co naposled pršelo nebo sněžilo. Ale taky to mohli být ti, kteří dostali avízo..." Pokrčil rameny a větu nedokončil. Charley věděl proč. Majoru Eversovi se nechťelo rozebírat nepříjemnou eventualitu, že už o nich prostě Ivani vědí a pátrají po nich. Zelené čepice...

Čas se zvolna vlekl, jak je jejich oslíci pomalým, loudavým krokem nesli údolím. Nebe nad hlavou jim pořád víc a víc

šedlo. Pomalu, skoro smutně se zača

ly sypat těžké, vlhké sněhové vločky. Major Evers, který jel hned vedle Kana, zaklel:

„Do prdele! Teď nám viditelnost klesne na nulu.“

A měl pravdu.

Během pěti minut se rozchumelilo natolik, že už neviděli dál než na pět metrů před sebe. Všechny rázem pokryla bílá deka, každý z nich se teď už cítil opravdu sám — jen se svými myšlenkami a obavami. Ve vzduchu viselo napětí a Charley to takřka fyzicky cítil. Co chvíli se mu znovu a znovu zdálo, že se mezi sněhovými vločkami někdo zjevuje. Podvědomě si rozepnul pouzdro získané pistole, a palcem odsunul pojistku. Věděl, že se něco přihraje — nevěděl jen odkud a jak. Rozhodně se ale nějaká nepříjemnost stane. To věděl. Bylo chladno, ale on cítil, jak mu po celém těle vyrazí horký pot.

To už skoro dosáhli východu z úzkého údolí. Před nimi se za poletující stěnou bílého sněhu dala tušit otevřená pláň. Už to skoro dokázali! Charley cítil, jak v něm opadáva napětí. Tam venku už budou v bezpečí...

Náhle — opravdu z ničeho nic — bylo slyšet tlumené suché syčení. Na okamžik nedokázal nikdo rozeznat, co to je. Pak jim přes cestu přesvištěla první silueta, celá v bílém, rychlostí jistě nad čtyřicet kilometrů za hodinu. „Lyžaři!“ zařval Evers. „Sovětská lyžařská jednotka!“

Eversovi lidé ani nečekali na rozkaz, aby zahájili palbu. Věděli, že jejich život závisí na tom, zda dokážou Rusy vyřadit dřív, než na ně Ivani zaútočí. Zaduněly pušky, zaštěkaly pistole. A počet Rusů, kteří se sem z bílé tmy řítí přímo do smrtící palby, stále narůstal. Charley páčil napravo i nalevo a uvědomoval si, že je někdo zradil. Dokonce i v tomhle počasí na ně Rusové čekali, věděli že vyrazili na cestu! Někdo je prostě informoval.

V té chvíli ale nebyl čas přemýšlet o tom, jestli tohle všechno způsobila něčí zrada. Rusové snad byli všude kolem. Dál svištěli vstříc smrti, křičeli a svíje

li se ve sněhu, který dorada barvili vlastní krví. Byl to nemilosrdný masakr, nebylo přece možné brát nějaké zajatce.

Všichni Ivani museli umřít. Charleyovi bylo jasné, že nikoho z nich nesmějí nechat uniknout.

Rusové se marně snažili boj zvrátit, dostávali se přímo pod palbu. Dokonce i Peršané, o nichž Evers říkal, že ve skutečném boji nejsou zrovna nejstatečnější, pořád stříleli. Každý z nich vždycky zařval radostí, když některého z ruských lyžařů vyřadil. Někteří se pak vrhali k mrtvým, aby je oloupili.

A potom všechno takřka rázem skončilo a údolím se ještě nějakou dobu převalovala už jenom ozvěna výstřelů. Dál ale o překot hustě padaly těžké vlhké vločky a sníh brzy začínal přikrývat mrtvé v roztodivných pózách — tak, jak je zastihla násilná smrt.

Evers si hřbetem ruky otřel obličej a hrud' se mu těžce dmula, jako kdyby měl za sebou závod v běhu. „Díky Bohu,“ zamumlal tiše. „Díky Bohu to máme za sebou!“

„Co dál?“ zeptal se Charley Kane a jeho hlas zněl, jako by přicházel odněkud zdaleka. Uvědomil si, že se mu ruce divoce třesou.

„Musíme se dostat odsud — rychle!“ Evers cosi vykřikl v jazyce fársí a Peršané, kteří olupovali těla mrtvých Rusů, napůl už pohřbená novým sněhem, nechali své práce a spěšně se vyšplhali zpátky na hřbety zvířat. I oni si uvědomovali, co by se jim stalo, kdyby je teď chytila jiná ruská hlídka. „Něco mi tady nehraje,“ prohodil major. „Skoro to vypadá, jako by Ivani věděli, že tudy půjdeme. Měli jsme jediné štěstí, že ta vánice přišla tak neočekávaně a schovala nás.“

„Ano,“ kývl ponuře Kane a to už se znovu dávali na cestu a vycházeli konečně z toho těsného a hroživého údolí ven do volnější krajiny. „Rusové to museli vědět.“ Rozpačitě se napřimil a hodil pohledem za sebe, jako by tam mohl najít nějaké řešení. Neviděl tam však vůbec nic, sníh poletoval příliš hustě. Charley tedy tiše zaklel a soustředil se na to, aby udržel oslika na pěšině, která byla ve sněhu skoro neviditelná.

Kapitola 12.

„Jsme v Zurkane,“ oznámil Evers, když si obstarožní autobus, který pro ně najal hned na samém okraji Teheránu, začal prorážet cestu hlučným davem podomních obchodníků, podvyživených bosých dětí a zahalených žen, oblečených od hlavy až k patě v černém. „Tady jsme úplně v bezpečí, stejně jako kdybychom byli v Berlíně. Všichni tu sice nenávidí cizince, hlavně Spojence, své okupanty, ale my jsme pro ně našťastí výjimka.“ Ušklíbl se a typickým gestem naznačil palcem a prostředníkem počítání peněz.

Kane se na něj taky zašklebil a zeptal se:

„A co konkrétně budeme dělat?“

„Především si najdeme bezpečné útočiště a pak budeme — nebo spíš vy budete — protože já na takovou věc už jsem příliš starý a zbabělý... budete pokračovat v realizaci našeho skvělého plánu.“ Slovo „plán“ vyslovil takovým způsobem, jako by to snad bylo něco, s čím on tak docela nesouhlasí. Pak cosi řekl řidiči, oblečenému do špinavých evropských šatů. Ten přikývl, zatroubil na skupinku černě oděných žen a zahrnul doleva. Jen těsně přitom minul stánek, kde prodávali živá kuřata, svázaná a zavěšená na tyči.

Minutu na to dorazili do Eversova „bezpečného útočiště“. Byla to velká zanedbaná budova, z níž ven doléhaly jakési chrochtavé zvuky a čas od času i pronikavé výkřiky, jakoby od bolesti. Podsadití osmahlí muži, většinou do pasu nazí a oblečení jenom do tmavých bavlněných kalhot, vlekli dovnitř velikánské kotle s vařící vodou, zatímco další se dělali s kotli, v nichž byla voda nejspíš ledově studená.

„To jsou páhlávane,“ řekl Evers, když vystoupili ze svého vehiklu. „Perští zápasníci. A tohle je jejich tělocvična a ubytovna v jednom. Víte,“ pokračoval a zdravil se přitom se zápasníky, z nichž mnozí ho asi už znali, „tady v Teheránu je zbožňují asi tak jako jsme u nás v Říši před válkou zbožňovali fotbalisty.“

Prošli vchodem. Hned po několika krocích uviděli nahé muže, kteří si polévali urostlá atletická těla nejdřív horkou a pak hned studenou vodou. Svaly jim při každém pohybu jen hrály. Další žonglovali obrovskými palicemi, skoro tak velkými, jako byli oni sami, zatímco uprostřed velikého sálu se s hekáním a soustředěnými výrazy v obličejích namáhaly skupinky mužů, kteří se jeden druhému snažili podrazit nohy.

„Tenhle, ten vzadu,“ řekl Evers Kanovi, „to je Ebtehaj, předák zápasníků. A možná jeden z nejlivnějších — i nejobávanějších — lidí v hlavním městě.“ Ukázal přitom na muže s nepřívětivě podmračenou tváří a hustým převislým knírem. Chlap stál v rohu sálu obklopen tlupou zjevných stoupenců. „Tenhle člověk mrknutím oka dostane na ulice Teheránu davy lidí.“

„Jak to myslíte, pane majore?“ zeptal se Kane, když si k tomu významnému muži začali klestit cestu davem zpocených těl.

„No tak, jak jsem to řekl. Tihle zápasníci jsou prostě nesmírně populární. Mají celé gangy spolehlivých příznivců se složitou hierarchií: jsou tam třeba tešárukeher, doslova 'ti, kdo nosí nože', tedy hrdlořezové, potom kótlot, tedy bijci, pak ovšem taky špiclové a tak dále. S pomocí policie, která se vždycky dá podmáznout, aby se nedívala, když se dívát nemá, můžeme během pár hodin dostat do ulic dav, který bude volat po krvi.“

Fahnenjunker Krause, který šel hned za nimi, si pohrdavě odfrkl. „Podlidi,“ řekl, „méněcenná rasa.“

„Asi ano,“ souhlasil ochotně Evers. „Ale v téhle záležitosti si nemůžeme moc vybírat, s kým pečeme a s kým ne. K tomu, co máme provést, budeme lidi, jako je Ebtehaj, potřebovat...“

Kane varovně zvedl ruku, aby majora Everse přerušil:

„Pane majore, raději snad už nic neříkejte! Čím méně lidí do toho bude zasvěceno, tím lépe, nemyslíte?“

„Ano, to asi máte pravdu,“ souhlasil Evers.

Krause zrudl. Nelíbilo se mu, že tu nějaký Arník vydává rozkazy, ale věděl, že Kane je Skorzenyho člověk a tak zavřel ústa a už nic neřekl. Evers odvedl Kana k obrovitému předákoví zápasníků a představil ho. Všichni tři pak odešli do vedlejší místnosti. Jejich zjevně důležitý rozhovor dál probíhal jen šepem. Ostatní z jejich skupiny tu poněkud udiveně zůstali stát.

„Nevsadíme si na ně mezi sebou?“ prohodil Winthrop k Chmatákovi, když se oba zadívali na dvojici perských obrů, kteří se snažili jeden druhého popadnout v rozkroku a zvednout ze země.

Drobný Žid pokrčil rameny:

„Sázet se někdy nevyplácí.“ Trhlo to jím, když jeden ze zápasníků chytil toho druhého za varlata a zvedl ho, pronikavě kvičícího, hezky nahoru, než jím mrštil o zem.

„Poslyšte, Chmatáku,“ zašeptal Winthrop významně, „zamotali jsme se oba do stejné podělané kaše. Ale...“

„Poslyšte, kapitáne,“ přerušil ho stejným tónem Chmaták, „není na nějaké úvahy už trochu pozdě?“ Jeho pichlavá očička se najednou dívala velice vážně. „Jediné, co už se teď dá dělat, je to všechno nějak zmáknout, sebrat vejvar a zmizet.“

Winthrop s ním ale zjevně nesouhlasil:

„Je tady ale ještě jedno východisko než bude pozdě,“ zašeptal, zatímco před nimi dál hekali a mručeli zápasníci. „Tohle je velké město, vlastně hlavní město. Jsou tady velvyslanectví Spojenců — Britů, Američanů,“ a po chvilce zaváhání s opatrným a napjatým výrazem dodal: „a Rusů.“

Chmaták si toho váhavého tónu okamžitě všiml. „Co tím myslíte — Rusů?“ zeptal se. „No, když nemůžeme jít ke svým vlastním lidem, protože by nás považovali za přeběhlíky, za zrádce, můžeme ještě jít k Rusům. Řekneme jim, co víme a...“ pak zmlkl, protože Chmaták rázně zavrtěl hlavou:

„Ne, kapitáne, tady žádná cesta zpátky neexistuje. Tenhle židovskej hoch to potáhne s fricama, dokud nedostane svoje peníze. A pak už se nějak zdejchne... Nejspíš do Palestiny, kde už ho nikdo nebude buzerovat kvůli tomu, že je Žid. Tam bude konečně mezi svejma.“

„No jo, asi máte pravdu,“ prohodil po chvíli Winthrop. „Už je na všechno moc pozdě.“ Pak pokrčil rameny. „Musím si odskočit.“

Jeho protějšek lhostejně přikývl. Před ním se větší z obou zápasníků znovu octl na zemi, svíjel se a v bolestech se chytil za varlata, zatímco druhý ho ze strany systematicky kopal do hlavy. Ve tváři měl přitom znužený výraz beze stopy nenávisti. Winthrop se mezitím tiše vykradl ven.

„Winthrop je pryč!“ vrazil o chvíli později Polák do místnosti, kde Kane, Evers a Peršan seděli shrbeni nad stolem a o něčem se radili.

„Co?“ vyštěkl Kane. „Říkal jsem, že odtud nikdo nemá odcházet.“ Rázně vstal a odstrčil židli.

„No jo, ale Winthrop zmizel! Řek Chmatákovi, že musí na hajzl, ale pak ho jeden z těch místních začmouděnejch ksichtů viděl vyjít na ulici. A ještě se nevrátil. Tak jsem si myslel, že bych vám to měl říct. Doufám, že postupuju správně, ne?“

„Správně, samozřejmě. Díky. Kde je Chmaták?“ „Tady...,“ ozval se drobný židovský voják a chvatně vypověděl, co mu Winthrop říkal těsně před tím, než odešel.

„On fakt mluvil o ruském velvyslanectví?“ „Jo. A to mi teda dodalo. Moje příbuzenstvo z Ruska muselo utíkat kvůli pogromům. Nemyslím, že by mě tam snad vítali s otevřenou náručí...“ Pak zmlkl, protože si všiml, že ho Kane už neposlouchá.

„Sakra!“ zařval Charley. „Sakra a do prdele! Jestli se Winthrop dostane na kteroukoliv z těch ambasád, máme po parádě. Dřív nebo později nás pěkně skřípnou.“

Evers zbledl. „Krucinál,“ vypravil ze sebe, „my ho musíme najít.“ A okamžitě cosi zašeptal Ebtehajovi. Ten přikývl a vyběhl ven. Vzápětí se všichni zápasníci vyhrnuli ze dveří, někteří si přitom ve chvatu natahovali špinavou košili. Venku se rozběhli na všechny strany. Někteří zamířili na rušné tržiště a začali se vypyávat majitelů stánků. Pak se

pouštěli dál a nakonec je pohltit dav.

„Ti ho najdou," řekl s určitostí Evers, když kolem nich rozruch utichl. „Jestli to někdo dokáže, tak to budou Ebtehajovi chlapi."

Charley Kane se sesunul na tvrdou židli a náhle si uvědomil, že je v sázce všechno, na čem několik posledních týdnů pracoval. Jestliže Winthropa nechtnou dřív, než zkontaktuje úřady Spojenců, nebude z Kanových plánů na nový život s Magdou nic. Naopak — všechno se zkomplikuje a zhorší. „Bože, jen aby ho chytili," hlesl podvědomě.

Evers zavřel dveře, v místnosti zůstali jen sami dva.

„Seržante Kane," pronesl tiše, „myslím, že teď už uhodnete, že tady v Teheránu hrajeme o tu nejvyšší sázku."

Kane přikývl, ale nic neřikal.

„Pravděpodobně ale netušíte, jak vysoká ta sázka je," pokračoval Evers a krátkým ohlédnutím přes rameno zkontroloval, jestli ho někdo neposlouchá. Tohle Charley za minulých pár měsíců v Německu vídal tak často...

Na okamžik zapomněl na Winthropovo přeběhnutí. Najednou si uvědomil a ani později si nedokázal vysvětlit jak že teď přijde jeden z rozhodujících okamžiků v jeho životě, snad vůbec ten nejdůležitější. Po těle mu přeběhlo podivné mrazení. Mimoděk se otřásl.

„Oč jde?" zeptal se a zdálo se mu, jako by jeho vlastní hlas přicházel odněkud zdaleka.

„Charleyi... smím vám tak říkat, že?"

Kane přikývl.

„Tak tedy, Charleyi, už nějaký čas víme, že tady v Teheránu bude velké setkání spojeneckých mocností. Neptejte se mě, jak jsme to zjistili, ale víme to. Naši tři úhlavní nepřátelé," usmál se trochu strojeně a opravil se, „pardon, mám samozřejmě na mysli tři úhlavní nepřátele Německa, mají v plánu se velice brzy setkat." Olízl si vyschlé rty. „Je to ruský diktátor Stalin, ten chlápek Churchill z Anglie a...,“ na zlomek vteřiny zaváhal, „váš vlastní prezident Franklin Delano Roosevelt."

Charley Kane úžasem otevřel ústa.

„To myslíte...,“ vymáčkl ze sebe a pak se zarazil, protože nevěděl, jak pokračovat. Obrovská závažnost toho všeho — to už na něj bylo trochu moc.

Ale Evers se ihned pustil do detailů, jako by všechna ta utajovaná fakta už chtěl mít co nejdřív z krku:

„Dva z nich, váš Roosevelt a Churchill, jsou momentálně v Káhiře. To víme s jistotou. Stalin je ještě v Moskvě. Máme to z dobrého zdroje a víme také, že Stalin nevycestuje mimo svou sféru vlivu, která končí Teheránem. Víme taky..."

„A vy po nás chcete... Myje máme zabít, že?" vyhrkl Charley, který se už nedokázal ovládnout. „Takže o tohle nakonec jde, ne?"

Evers mlčky přikývl.

Místnůstku zaplnilo těžké ticho, přerušované jediné tlumeným bzukotem hlasů z tržiště venku a Krauseho rozhořčeným, drsným hlasem:

„Ten americký důstojník je zrádce... a za zradu existuje jenom jeden trest. Ten Arník se musí zlikvidovat. Oni," každý mohl snadno uhodnout, kdo ti oni jsou, „to doufám chápou."

„Ale prezident Roosevelt je jedna z nejdůležitějších osob na světě," namítl Charley trochu nešťastně. „Toho budou moc dobře hlídat. Jak se na něj dostanete?"

„Já ne, Charleyi," opravil ho Evers, „ale vy! Samozřejmě že ho dobře hlídají. Stalina taky. Ale my máme naprosto spolehlivý plán, který prostě nemůže selhat. Musí se zlikvidovat všichni tři — všichni najednou."

„Ale..."

Kanovu námitku přerušil Winthropův pronikavý bolestný výkřik:

„Prosím, už mě nebijte. Prosím!" Charley vstal.

„Už ho mají. Chytili ho! Pojd'te honem, pane majore."

„Díky Bohu," oddechl si Evers upřímně.

Přešli do jiné místnosti, kde už krvácejícího Winthropa s modřinou pod rychle otékajícím okem obklopili rozložití zápasníci. Krause tomu přihlížel se svými lidmi. Evers úsečně řekl cosi v jazyce fársí a zápasníci Američana uvolnili ze svého sevření.

Na okamžik k němu Kane pocítil lítost, smíšenou i s troškou obdivu. Winthrop byl teď vyděšený, to bylo jasné, ale současně měl ve své popelavě bledé krvácející tváři výraz vzdoru, jakési vítězné vyzývavosti. Jako by říkal: „Dělejte si se mnou, co chcete, ale vítězství je moje!"

Kane sebral jednomu ze zápasníků ručník a podal ho Winthropovi. Stroze mu přikázal:

„Oťfete si tu podělanou krev z obličeje!"

„Díky," zamumlal Winthrop rozbitými, otekými rty a oťel se.

Charley počkal, až s tím bude hotov, a pak řekl:

„Tak teď spusťte, Winthrope, všechno nám řekne"

Te! A to mi věřte, že byste to měl vyspat hezky rychle jestli se aspoň trochu máte rád."

„To teda jo," odfrkl Polák a zaťal svou obrovitou pěst. „Koukej to vybalit, nebo ti ji ubalím já. A rovnou do ksichtu."

Kapitola 13.

Winthrop to „vybalil" — pořád ještě s tím podivným výrazem, v němž se mísil strach a vyzývavý vzdor. Obhlédl kruh nasupených obličejů, které se na něj upíraly, a pak se obrátil přímo ke Kanovi:

„Sakra, Kane! Vždyť vy jste zrádce své třídy! Inteligentní, rozený vůdce, odhodlaný — a přece nemáte ani představu o tom, jak pracovat pro svou vlastní třídu!"

Ten výpad Kana naprosto překvapil.

„Pro svou vlastní třídu?" opakoval zaraženě. „O čem to proboha mluvíte?"

Winthrop na Kanovu otázku však nedal přímou odpověď: „Myslíte si, že bych šel s celým tím nacistickým hnojem, kdybych k tomu neměl setsakramentsky vážný důvod? Tihle," kývl pohrdavě ke Krauseho nesmlouvavému, ale současně i nechápavému obličej, „ti by mě nikdy nedostali na svou stranu. Na to je příliš nenávidím."

„Tak nám tedy povězte," řekl Charley úsečně, „proč jste pro ně začal pracovat!"

„Pro naši věc," prohlásil Winthrop hrdě — a nesmlouvavě na Kana upíral oči zpod nateklých víček.

„Pro věc... Tím myslíte, že jste... raděj?"

„Ano, jsem členem strany od osmatřicátého roku, co jsem byl v Anglii na Cambridgi. Vstoupil jsem do strany rok po tom, co jste mě viděl v New Bedfordu."

„Proč jste se teda zaplet do tohoto kšeftu?" vydechl Chmaták, jako by nevěřil svým vlastním uším.

„To všechno bylo součástí plánu," odpověděl bez váhání Winthrop, jako by nechtěl nic jiného, než všem těm lidem kolem vypovědět, co má už tak dlouho na srdci. „A ten plán pro mě vypracovali už v jednačtyřicátém." Toho roku strana Winthropovi nařídila, aby se vzdal svého jistého zaměstnání na Wall Streetu a dal se k armádě.

Strana už tehdy soudila, že Roosevelt Ameriku dříve či později dovede k válce. Proto bylo pro stranu a zároveň i pro Moskvu důležité mít v americké armádě své lidi, kteří by podávali zprávy o ozbrojených silách Spojených států. Se svým vzděláním a konexemi byl Winthrop vybrán téměř okamžitě. Když Amerika v prosinci 1941 vstoupila do války, dostal Winthrop další stranický úkol: přihlásit se jako dobrovolník — tentokrát k novým rangers, kteří se formovali a cvičili v Británii. Strana chtěla, aby získal zkušenosti v pěchotě, než bude převelen do štábu nového amerického velitelství, které se právě vytvářelo v Londýně.

„To chcete říct, že jste měl dělat špiona u vlastních generálů?" zeptal se Polák tím svým pomalým, rozšafným tónem.

„No to pak ale byla zrada!"

Winthrop se s hořkostí v hlase zasmál:

„Zrada? O tom vy tak můžete mluvit, Poláku!" Pak rozhořčeně zkřivil obličej: „A proč ne? Ti si tam v Londýně hezky seděli na svých tlustých zadnicích, váleli se s otitulovanými anglickými dámami — a Rusové zatím umírali po tisících a bojovali jen úplně sami. Naši lidé jenom chtěli vědět, jak dlouho to potrvá, než tihle generálové a pořád šlo o ty samé v Evropě nakonec otevřou druhou frontu a sejmu z Ruska ten tlak." Pak se mu hlas přece jen zklidnil: „Každopádně to u Dieppe vzalo úplně špatný obrát. Museli pro mě potom najít nový úkol."

Evers, kterému dalo dost velkou práci, aby porozuměl rychlému proudu angličtiny, se obrátil ke Kanovi a německy řekl: „Charleyi, jestli tomu správně rozumím, Winthrop právě prohlásil, že pro něj rudí museli najít nějaký nový úkol — tedy novou roli?"

Kane mlčky přikývl, nějak to všechno nemohl naráz vstřebat. Pak se vzpamatoval:

„Takže v Německu máte svoje lidi?" zeptal se Winthropa.

„Samozřejmě! Naši jsou všude," prohlásil Winthrop hrdě. „Dokonce i v té vaší opěvované nacistické Říši. To oni zajistili, že jsem se do téhle akce dostal. Věděli všechno o dřívějších Skorzenyho dálkových průnicích nad území Sovětského svazu. Věděli úplně všechno. Ale něco prostě nevyšlo." Pokrčil rameny. „Piloti stíhaček měli kondor přinutit k přistání. Místo toho nás sestřelili."

Teď už Kanovi selhal nervy. Sevřel ruku v pěst a uhodil Winthropa přímo do bličeje. Nosní přepážka zřejmě praskla, přes Winthropova ústa se vyvalila hustá červená krev.

„Ty hajzle!" supěl Charley. „Ty mi tak něco vykládej o zradě své třídy a podobný pitominy, když ty sám jsi zradil svou... Sakra, kdybych tak v životě radši nikdy ani nezahlídl ten tvůj proradnej ksicht!" A znechuceně se odvrátil.

Evers luskl prsty a Ebtehaj chápavě přikývl. Winthrop tiše vzlykal na zemi a rukama se držel za přeražený nos. Mezi prsty se mu hrnula krev. Major se nad ním sklonil:

„Vědí Rusové, co je cílem naší akce?" zeptal se tiše, zatímco k nim beze slova přistoupili dva zápasníci.

Winthrop neodpověděl.

Evers svou otázku tiše zopakoval.

Winthrop zvedl hlavu vzdorovitě až do konce.

„Myslíte, že vám to řeknu?" zeptal se zastřeným hlasem.

Evers ustoupil a nechal oba podsadité zápasníky, aby se Winthropa chopili. Tomu teď hlava zase klesla. Nechal se odvléct pryč jako ovce, kterou táhnou na porážku.

Všichni v místnosti mlčky stáli a zdálo se, že nekonečně dlouho zírají na prázdnou židli a na kaluž

Winthropovy krve na dlaždičko ve podlaze. Potom sebou Chmaták trhl. Bylo to v okamžiku, kdy k nim přes dvoje dveře slabě pronikl tlumený výkřik smrtelné bolesti. A oni tam pořád stáli. Bez hnutí, skoro bez dechu, každý sám se svými myšlenkami.

Pak se do ztichlé místnosti vrátil Ebtehaj a měl na zápěstí Winthropovy hodinky. Přistoupil k Eversovi, přiložil mu dlaně k uchu, aby nikdo neslyšel — a cosi mu zašeptal. Evers s ponuře vážnou tváří chápavě přikývl. Předák zápasníků se zle zašklebil, obrátil se k přítomným a významně si přejel prstem pod krkem. Dal si záležet na tom, aby všichni pochopili, co se s Winthropem právě stalo.

Evers počkal, až Ebtehaj odejde.

„Pánové," pronesl zvolna, „Winthrop už nic dalšího neřekl. Myslím, že už ani neměl co říct. A teď už nepromluví nikdy... Ještě než ho zabili, vyřízli mu jazyk. To je jejich způsob, jak jednat se zrádci."

„Bože můj!" vykřikl Polák a pokřičoval se. Dokonce i Krauseho surová tvář zbledla. Na prchavou vteřinku si Kane vzpomněl, jak tehdy poprvé, toho horkého letního dne, Winthropa viděl ve sportovní košili s krátkými rukávy a elegantních bílých šortkách — as pohledem, z něhož přímo vyzařovala sebedůvěra bohatého. A teď leží s vyříznutým

jazykem možná někde v kanále v kteréši zastrčené perské uličce.

Evers trpělivě čekal, až emoce vyvanou. Potom řekl:

„No... je vidět, že tuhle akci už od samého počátku sledoval zrádce. Možná, že to byl on, kdo na nás u té vesnice nedaleko místa seskoku přivolal ruské hlídky.“

Kane si najednou vzpomněl, jak měl Winthrop tehdy rychle po ruce zapalovač, když mu té noci nabízel cigaretu, a napadlo ho, že tím zapalovačem se snad mohl vyslat nějaký signál.

„Můžeme předpokládat,“ pokračoval Evers, „že Winthrop od okamžiku, kdy opustil Říši, neměl už žádné bezprostřední kontakty — tedy pokud máme na mysli Rusy. Teď, když je po něm, jsme v bezpečí. Ale,“ řekl a pokrčil maličko rameny, „existuje nepatrná možnost, že v téhle chvíli si je ruská rozvědka vědoma, že tady v Teheránu operujeme. Rusové nejsou žádní prost'áčci — pokud jde o výzvědnou službu. Ale něco málo o nich vím, a to mi napovídá, že se při svém extrémním tajnostkářství nebudou s žádnými informacemi svěřovat svým angloamerickým spojencům. I kdyby šlo o operaci Dlouhý skok.“ Uvědomil si, že výraz předchozích emocí ve tvářích posluchačů vystřídal ohromení. Ano — oni přece ještě nic nevědí! Obrátil se ke Kanovi a prohodil: „Charleyi, myslím, že je načase, abychom vysvětlili, co operace Dlouhý skok znamená. Jste stejného názoru?“

„Ano, bude to tak asi lepší.“

Major Evers si obřadně odkašlal.

„Pánové, tu dlouhou cestu sem jste absolvovali proto, abyste zlikvidovali tři vůdčí představitele spojeneckých mocností.“

Šok byl naprostý. Dokonce i Kana, který už věděl, oč jde, znovu obrovský dosah toho úkolu ohromil. Oni, ta hrstka amerických přeběhlíků a fanatiků od SS, měli zabít tři nejmocnější muže na světě! V tom okamžiku mu to připadalo jako bláznovství jako naprosto neproveditelný úkol.

Krause se vzpamatoval jako první. Oči mu zaplály fanatickým nadšením:

„Ale do prdele!“ zařval a vzápětí srazil podpatky. „Slyšeli jste to, kamarádi?! Tohle je poslání hodné i té nejvyšší oběti.“ Chmaták byl střízlivější:

„No teda...! Jen si to představte, pokusit se zabít prezidenta Amíků!“

Kane se rázem vzpamatoval a po obou střelil ostrým pohledem.

„Něco vám ale hned jasně řeknu,“ pronesl zvučně. Hlas mu kovově zaduněl. „Nedovolím nikomu, aby se něco pokoušel zhatit. Všichni z toho něco budeme

mít, pro všechny to znamená možnost nového začatí. I pro mě. Takže tenhle úkol splníme, i kdybychom kvůli tomu měli zlikvidovat ještě i anglického krále. Takže to prostě uděláme a co bude potom, je mi fuk. Pro mě za mě si každý může jít třeba ke všem rohatejm. Jasný?“

„Pánové,“ řekl honem Evers, který s obavami sledoval Kanův náhle zrudlý a nasupený obličej. „Snažme se příliš se tou věcí nevzrušovat. Skutečně jediný způsob, jak to dokážeme — ehm — dokážete... provést, je zachovat si chladnou hlavu.“

„Jestli si už některý Amíci začínají pouštět do kalhot,“ řekl Krause pohrdavě, „nechtě to na nás, co jsme od SS.“

Evers zvedl ruce a rázným gestem si vyžádal klid.

„Ne, praporčíku,“ řekl pevně. „Bez našich Američanů plán nemůže uspět. Právě proto má velení Američan, tady seržant Kane. A teď už nebudeme ztrácet čas mluvením. Na přípravu nám zbývá necelý týden, a jestli chceme mít úspěch, pak vám snad ani nemusím vykládat, že všechno — do nejmenšího detailu — musí klapnout.“

Krause něco zamumlal, ale pak přece jen zmlkl a Evers dodal: „A teď, pánové, doporučuji, abyste si odpočinuli — jídlo a pití tady bude za několik okamžiků. Protože dnes večer vyrážíme na prohlídku evropské čtvrti Teheránu.“

A pak je ponechal jejich vlastním myšlenkám. Nebyly zrovna nejpříjemnější...

KNIHA TŘETÍ

OPERACE DLOUHÝ SKOK

„Svůj stín člověk nepřekročí.“

STARÉ PRÍSLOVÍ

Kapitola 14.

Stáli ve stínu a poslouchali Eversův výklad:

„Ta větší budova je anglické velvyslanectví,“ řekl a ukázal na dlouhou nízkou bílou budovu, která zářila světly, i když už bylo skoro osm hodin večer. „Je jasné, že Angličané dělají přesčas,“ dodal a tlumeně se zasmál, „což zrovna nemají moc rádi. Touhle dobou by už měli popíjet tu svou whisky se sodou. Ale místo toho makají. Proč? Protože Churchill, jejich ministerský předseda, už tady co nevidět bude.“

Chápavě kývli a pozorně si budovu začali prohlížet. Charley Kane pečlivě zrakem zkoumal dlouhou nízkou zeď, která pozemek obklopovala, a bránu, kde stála jakási staromódní strážní budka — a v ní jen jeden jediný strážný. Kam až oko dohlédlo, nebylo nikde vidět žádná zvláštní bezpečnostní opatření. Kane ovšem odhadoval, že tohle se může změnit, až do Teheránu dorazí všechna ta velká zvířata...

Evers se otočil a ukázal dolů úzkou uličkou.

„Rusové mají velvyslanectví tamhle, asi nějakých dvě stě metrů odsud. Blíž k němu už nepůjdeme. Ochranu tam mají na starost Zelené čepice — a ty jsou důkladnější než Angličané, jejich novopečení spojenci. Prakticky k sobě ale obě ambasády skoro přiléhají. Spojuje je silnice, po které musí přijet jak Rusové, tak Američani, až pojedou navštívit Churchilla.“

„Jak víte, že tudy pojedou?" zeptal se ostře Krause.

„Protože ten Američan je mrzák. Bez vozidla se nikam nedostane."

„Jenže tuhle jedinou silnici bude velmi snadné střežit," namítl znovu Krause, který zjevně nechtěl nic jiného, než na sebe upozorňovat.

„V našem plánu ale tahle silnice nehraje žádnou roli, praporčíku," řekl klidně Evers. Kane, který neměl jeho trpělivost, vyjel:

„No tak, Krause, nechtě toho! Nechceme tu přece stát celou noc. Každou chvíli sem může dorazit nějaký čmuchar a začne se zajímat, proč tady postává tlupa chlapů. Tak snad abychom sebou hnuli!"

„Ano, máte pravdu, Charleyi," řekl major Evers. „Budeme se raději procházet. Můžete přece klidně poslouchat v chůzi. Takže... pořad jednání těch tří samozřejmě neznáme. Je možné, že se příležitostně budou scházet jen ve dvou, ale my je chceme dostat všechny tři. To je důležité. Ačkoliv..." zarazil se náhle — a všichni se okamžitě natlačili do stínu k nejbližší zdi. Kolem pomalu projížděl džíp. Kane si ho pozorně prohlížel. Seděli v něm tři Američané, nebylo vidět žádné zbraně. Muži neměli ani přílby. Bylo zjevné, že nejsou ve službě a vyrazili si jen tak do města. Smáli se a žvýkali žvýkačky, lodičky měli na nakrátko ostříhaných hlavách bezstarostně posunuté do týla. Charley Kane se přistihl při tom, že se na ně dívá skoro se závisí... Projeli kolem a zmizeli.

„Jak jsem říkal," pokračoval Evers, „existuje jedna příležitost, o níž víme, že na ní budou přítomni všichni tři, a dokážeme ji přesně datovat."

„Kdy to bude?" zeptal se jeden z příslušníků SS.

„Večer v úterý 30. listopadu 1943," řekl major, jako by předčítal z nějaké učebnice. Dokonce i Krause byl tak detailní odpovědí překvapen:

„Ale jak to víte tak přesně, pane majore?"

„Na to má přece výzvědná služba celé roky, aby do detailu zjišťovala, jak vůdčí představitelé nepřátelských států žijí a pracují! Víme o Rooseveltově milence, o tom, co a jak Churchill pije a kouří, jak Berija, ten obávaný šéf Stalinovy tajné policie, pro svého pána obstarává holčičky do postele, a tak dále a tak podobně. Většina těch informací nám nakonec možná není absolutně k ničemu, ale někdy se stane, že se něco může hodit." Evers se odmlčel, protože právě přecházeli další ulici. Z jejího vzdálenějšího konce je zjevně pozoroval perský policista, který stál na jakémsi stupínku pod osvětlenou kulatou stříškou. „Jeden z našich," uklidnil je Evers, „z těch, co Ebtehaj koupil. Ale u Peršanů člověk nikdy neví."

Přesunuli se do stínu na druhou stranu a Evers pokračoval:

„Toho 30. listopadu má Churchill narozeniny šedesáté deváté. Uspořádá oslavu a pozve na ni Roosevelta a Stalina."

„Ale jak víte, pane majore," ozval se Chmaták, „že bude Churchill pořádat nějaký mecheche?"

„Vím, že bude pořádat... no nějaké to mecheche, jak jste to nazval... Víme to, protože si anglické velvyslanectví objednalo nejlepšího cukráře v Teheránu, který občas pracuje i pro samotného šáha, aby k těm narozeninám připravil nádherný veliký dort."

To znělo přesvědčivě. Člověk by řekl, že se tenhle major, který ve svých středních letech vypadá trochu jako seladon, tady v Teheránu celou válku jen hezky poflakuje a o nic se nestará, ale ona to asi nebude pravda. Zatím působí dost informované, pomysleli si teď mnozí, jenže v některých dál hlodaly pochybnosti.

„Fajn," ozval se Polák, „takže víme, kde to úterý budou a co budou dělat. Jenže tajný z toho u Angličanů udělají pevnost. Viděl jsem prezidenta v kině v žurnálu. Kolem dokola má samý stráža a lidi od tajných služeb. To bude jako...", jeho široká tvář se celá zkrabatila úsilím najít správné přirovnání, „no jako kdybysme se chtěli vloupat do Fort Knoxu a ukrást zlaté státní poklad."

Evers se pousmál:

„Něco na ten způsob. Jenomže vy se tam nemusíte vloupat. Vy už tam budete a ven se pak dostanete mnohem dřív, než to bouchne."

Kane si olízl rty a pak procedil mezi zuby:

„Takže... nějaká bomba, která se tam umístí předem a načasuje se tak, aby vybuchla, až se tam všichni sejdou?"

„Ano," odpověděl Evers. „Přesněji řečeno několik bomb."

„Jenže oni určitě budou používat minohledačky, ne? Propátrají celý prostor, než tam ti tři vůbec vlezou. Jsem si jistý, že takový je při podobných příležitostech standardní postup."

„To nepochybně je," souhlasil Evers. Zastavil se a vyndal cosi z kapsy svého elegantního plátěného obleku. Ke Kanovi rázem dolehl jakýsi pach bylo to cítit jako hořké mandle. V odraženém světle syčícího plamene vařiče od stánku naproti přes ulici, kde skupinka perských mužů upíjela ze skleniček mátový čaj, se sem zahledělo několik párů očí. Ta věc v majorově dlani vypadala jako hrudka hnědé plastelíny.

„Co to je?" zeptal se Kane.

„Anglánská tajná zbraň. Plastická trhavina. Oni tomu tak říkají. Celé léto tenhle materiál shazovali na padácích pro nizozemské odbojové hnutí, hezky přímo do rukou agentů obersturmbannfuhrera Skorzenyho."

„Mně to teda připadá jako kus psiho hovna," podotkl lhostejně Chmaták.

„Přesně tak. Než jsme zjistili, oč jde, tak z toho maquisté ve Francii opravdu modelovali něco jako kravince — a ty pak nenápadně trousili po cestách. Tím nám vyhazovali do povětří nákladní auta a dokonce i tanky — takhle malými kousky."

„To chcete říct, že se takovýmhle kousíčkem dá vyhodit do povětří tank?" ozval se poněkud nevěřicně Kane.

„Ano, Charleyi. Stačí do toho jenom zastrčit časovanou roznětku, tiše od toho odejít a nechat to, ať to hezky udělá svou práci. Žádná minohledačka na světě plastickou trhavinu nedokáže odhalit."

Teď už evropskou čtvrt opustili úplně. Ulice tady byly užší a ošumělejší. Kanály přetékalý a páchly močí. Kolem se

všude tlačili Peršané, pojídali ze skleniček jogurt a potají po skupině neznámých chlapů házeli nenávisnými pohledy. S nadějí, že udělá obchod, mával na ně prodáváč horkého čaje, kynul jim jakousi velkou kovovou termoskou — a malé skleničky, které měl porůznu připevněné ke svým hadrům, přitom vesele cinkaly. Kolem prošli dva muži v bílých kombinézách a hekali pod tíhou velikánské stříbrné ryby.

„Jeseter," poznamenal Evers. „Ulovený načerno. Přinesli ho sem, aby z něj dostali kaviár a prodali na černém trhu."

Několik jeho posluchačů mechanicky, bez většího zájmu přikývlo. Všichni spíš mysleli na to, co jim Evers oznámil před několika okamžiky. Pomalu si to tiž všichni začali uvědomovat, že jsou konečně nasaženi do akce. Teď už to nebyl jenom plán, teď to byla skutečnost cosi, co se mělo odehrát už brzy, velice brzy... •

Uběhlo pět minut a hluk z uliček domorodé čtvrti začal být přehlušován pravidelnými kovovými údery a úsečnými povely. Zaburácel náhlý řev silných motorů a ostrý sykot svářeček. Vpředu uviděli záři mnoha jasných světél a podle zvuků Kane odhadoval, že se pravděpodobně blíží k velké továrně nebo k jakési neslýchané velké opravě automobilů.

„Teď už si musíme zvlášť dávat pozor," řekl Evers. „Nikde nesmíme moc dlouho okounět. Blížíme se k tomu sektoru Teheránu, který okupují Rusové a Ivani nejsou tak ležérní jako Angličané. Ty svoje Zelené čepice mají všude. Poslouchejte, dívejte se — a německy nebo anglicky mluvte co nejméně. Nechceme na sebe přece zbytečně upoutat pozornost."

Kolem ubývalo civilistů a pouliční prodáváči jídel a nápojů se taky postupně vytráceli. Bylo jasné, že blízko sovětského sektoru se Peršané zrovna jen tak nepotulují. Kane se zadumaně poškrábal na nose nešlo mu do hlavy, proč je Evers na závěr té své „prohlídky s průvodcem" zavedl sem, na takové nebezpečné místo. V šestatřicátém pracoval Charley pár měsíců u Forda v Detroitu jako mazač motorů. Na velké továrny s kouřícími komíny a budovami roztaženými kam až oko dohlédne tedy byl zvyklý. Jenže když zahruli kolem posledního rohu a octl se před ostnatými dráty a obloukovkami, které označovaly hranici sovětského sektoru, byl tím pohledem zaskočený: před ním ležela obrovská dílna pod širým nebem, která se, jak se zdálo, táhla na všechny strany až k temnému obzoru.

Civilisté v roztrhaných šatech tam bušili kladivy a něco natírali, jiní pobíhali z místa na místo, sehnuti pod těžkými bednami, zatímco další pomáhali ruským vojákům ve vytaháných kalhotách a šedohnědých halenách nakládat vagóny vlaků, které už tam stály připravené. Jejich lokomotivy odfukovaly páru, jako by se nemohly dočkat, až vyrazí na sever. A všude byly stráže, vyzbrojené samopaly s tlustými kulatými hlavněmi. Urostlí muži na sobě měli bezvadné uniformy s těžkými zelenými nárameníky a zeleně označenými čepicemi na vyholených hlavách. Evers nikomu ani nemusel vysvětlovat, že tohle jsou ty Zelené čepice, obávané Berijovy zvláštní jednotky.

„Co je ale tohle, pane majore?" vyhrkl najednou Chmaták. „Sakra, tady je snad půlka amerického tankového sboru! Podívejte se jenom na ten nejbližší vlak! Na těch plošinách jsem napočítal nejmíň třicet fungl novějších tanků shermanů... Jo, a támhle, to jsou průzkumné transportéry whity a hele, támhle polopásky! Těch jsou desítky, stovky... Co to všechno má, sakra, znamenat?"

„Hlavně potichu!" napomenul ho major Evers. „To, co tady vidíte, je hlavní ruské shromaždiště vojenské techniky a materiálu v celé Persii. Angloameričani tohle všechno přepravují na lodích z Basry a Mosulu na jih a pak to posílají po dráze nebo po silnicích sem na severní okraj Teheránu. Odtud to potom Rusové odešlou k sobě domů. Denně tímhle shromaždištěm procházejí tisíce tun výzbroje i materiálu a stovky vozidel, všechno za peníze britských a amerických daňových poplatníků na pomoc jejich svobodomyšlným demokratickým spojencům na východě." Ironicky se usklíbl. „Ano, tenhle materiál, jak Angloameričani věří, má prokázat jejich solidaritu s ruským spojencem. Jenomže háček je v tom, že se ti jejich spojenci v Rusku nikdy nedovědí, odkud všechno tohle drahé zboží pochází."

„Jak to myslíte?" zarazil se Charley.

„Možná třeba víte," odpověděl Evers, „že v sovětském Rusku lidi pořád ještě musí mít pas, aby mohli cestovat z jednoho místa do druhého úplně stejně jako za cara."

„No jo, to jsou hajzlové," ulevil si Polák a odplivl si do prachu. „Aby je všecy čert vzal!"

Evers jeho výbuchu rozuměl, a tak se jen usmál.

„Ivani mají odjakživa přímo vášeň všechno utajovat. Nikdo u nich nesmí vědět o nic víc, než kolik je právě zapotřebí. Tak proč by měl obyčejný, průměrný Rus vědět, že na východní frontu denně putují angloamerické dodávky v hodnotě milionů marek? Takže proto tohle místo existuje. Každý detail, který by mohl prozradit zemi výrobce, se tady z výzbroje či materiálu odstraní, než se to všechno pošle dál.. i Podívejte se na ten džíp támhle tam vpravo." Ukázal na řadu amerických vozidel s olivově zeleným americkým armádním nátěrem. Vypadala jako nová. „Tamti Peršané s plechovkami zamalovávají registrační čísla na kapotě a na zadním nárazníku. Ten chlápek s kladivem a francouzským klíčem odstraňuje z každé přístrojové desky kovový štítek s údaji výrobce. A pokud vím, osekávají se i výrobní čísla vyražená na motorech."

Kane si tiše hvízdal:

„To jsou mi ale spojenci!"

„Rusákovi nesmíš věřit," zavrčel Polák a znovu si odplivl.

Kolem pochodovala rota Zelených čepic, nad vycpanými rameny jim trčely nasazené bajonety a vojáci levicemi rytmicky do kroku komíhali přes prsa a zase zpátky. Evers je nechal projít a teprve pak vychrlil, jako by si tady už

nemohli dovolit další rozhlížení:

„A proč jsem vás sem zavedl? Potřebujeme tři z těch vozidel jeden džíp a dva polopásové obrněné transportéry whity, komplet i s kulomety ráže padesát." "

„To se je pokusíme ukrást odsud?" skoro vyjekl Kane, který zatím ani nepřemýšlel o tom, k čemu ta tři vozidla budou potřebovat.

„Ne," zavrtil hlavou Evers. „To by bylo příliš obtížné. Zmocníme se jich, až budou na cestě k severu. Obvyčejně odsud odjíždějí v menších konvojích před úsvitem to je zase ta ruská vášeň všechno utajovat. Každý konvoj hlídají Zelené čepice, ale řidiči bývají Peršaní. Po pravdě řečeno, zkoušeli jsme už řidiče podplatit, ale příliš se bojí. Takže ty stroje prostě musíme ukrást."

Kane se zachmuřil a ani ostatní nevypadali nadšeně:

„Víte ale, pane majore, že když nám při tom něco neklapne, mohlo by to ohrozit celou akci?"

„Ano, toho si jsem vědom. Jenomže si myslím, že tohle riziko bychom podstoupit měli."

„Ale proč?"

„Protože když budete oné noci tahle vozidla mít, Charleyi," udělal pěstěnou pravou rukou rozmáchlé gesto jako malíř, když se štětcem dotýká plátna, „přispěje tenhle drobný detail k dokonalosti vašeho převleku."

„Převleku?" užasl Kane.

Evers však otázku ignoroval. Místo odpovědi řekl:

„Zítřka ráno spolu se zápasníky odjedeme na místo, které jsem už předem vytipoval. Nastražíme tam na ruský konvoj léčku. Detaily toho útoku ponechám na vás, na opravdových vojácích. Vy už víte líp než takový zchátralý válečník od psacího stolu jako já, jak se takové věci dělají." A ústa se mu roztáhla v širokém úsměvu. Charley Kane ten úsměv opětoval, i když v hlavě měl pěkný kolotoč. Horečně uvažoval o tom, co je to v operaci Dlouhý skok zase za nový obrat.

„Už jsem zařídil, aby Ebtehaj našel pro ukořistěná vozidla vhodný úkryt. Připravte se, abyste to mohli provést co nejdřív."

„Co nejdřív?" podivil se Krause. „To tedy nebudeme mít na přípravu moc času!"

„Mějte na paměti, praporčíku, že do toho slavného 30. listopadu už zbývá jenom pět dní. A kromě toho jste vy od SS proslulí svým elánem a rozhodností. Něco jako maršál Blucher kdysi proti Francouzům u Waterloo, ne?"

„Ano," vymáčkl ze sebe Krause.

Znovu zaslechli nesmlouvavý rytmus pochodujících nohou. Zprava směrem k nim rázně kráčela četa Zelených čepic a máchala rukama i nohama jako dětské hračky.

„Je čas jít," rozhodl Evers. „Už jsme tady dost dlouho." Stáhli se tiše do stínu. Podobali se přitom zlověstným šedým vlkům, kteří se chystají zaútočit a odplíží se do houštiny, aby tam na svou kořist počkali. Však to nebude čekání zbytečné...

Kapitola 15.

Inspektoru Thompsonovi se ani za mák nelíbilo, co viděl. Jeho Velký muž sem měl z Káhiry dorazit v poledne. To už nedávalo moc možností provést nějaké změny, než se na čtyři dny nastěhuje na britské velvyslanectví. Thompson si promnul unavené oči do Teheránu totiž letěl v noci a na palubě přeplněné dakoty spal sotva hodinku. Pozorně se teď rozhlížel po budovách a pozemku velvyslanectví.

„Vnitřní areál", jak tomu úředníci z ambasády říkali, byl obdélník pečlivě zavlažovaného trávníku, obklopený nízkou zdí. Kromě hlavní brány vpředu, která vedla ven na ulici, tam byla ještě branka do ulice vzadu. Obě samozřejmě hlídali dva vojáci v přilbách a bezvadně čistých nažehlených khaki uniformách se zářivě bílým řemením. Jako bývalý příslušník elitní jednotky si Thompson ale pomyslel, že v případě překvapivého přepadení by tu tihle vojáčky asi byli tolik platní jako nějaký přibližně důležitý gardista v parádní medvědí čepici před Buckinghamským palácem. Skutečnou bezpečnost by spíš zajistily hlídky, které by procházely celým areálem v nepravidelných intervalech, takže by se nedalo předem zjistit, kdy přesně zase půjdou.

Inspektor Thompson se otočil a podíval se na hlavní budovu ambasády. Ani tenhle pohled se mu nijak zvlášť nezamlouval. Okna byla z hlediska zajištění bezpečnosti příliš velká. V některých dílech navíc měla místo tabulek jenom žaluzie, aby se v dusném teheránském létě dovnitř dostalo co nejvíce čerstvého vzduchu. Těmi větracími otvory by byla úplná hračka nacpat dovnitř granát nebo prostrčit tam hlaveň snajperské pušky a odstřelit Velkého muže jako zajíce. Urostlý policista uvažoval. Tohle Velkému muži říci nemůže, Churchill byl v tomhle ohledu velice svérázný a bezpečnost bral na lehkou váhu. „Jestliže už mi je souzeno, aby mě zabila bomba nebo vražedná kulka," poučoval Thompsona — a za těch víc než dvacet let, co byli spolu, se pokus o něco takového odehrál nejednou — „tak ať se to stane. Radši rychlá násilná smrt, než umírat pomalu jako bezmocný stařec."

Pár okamžiků Thompson upřeně hleděl na obrysy nízké bílé budovy a hloubal nad tím, co by se pro zvýšení bezpečnosti dalo udělat. Churchill bude na ambasádě trávit jenom noci — s výjimkou onoho dne, kdy bude slavit narozeniny. Oslava pravděpodobně začne už v podvečer... Thompsonovým prvním úkolem je tedy zajistit, aby se během všech nocí posílila bezpečnostní opatření. Bude zapotřebí větší množství vojáků a budou se muset rozmístit lépe nebude stačit jenom pár vyplašených strážných, kteří se u vchodu stavějí do pozoru a dávají k počtě zbraň, když se objeví nějaká důležitá osobnost.

„Že uhádnou, nač právě myslíte, pane inspektore?"

Thompson se překvapeně otočil. Byl tak ponořen do vlastních myšlenek, že toho podsaditého Američana v bezvadně čisté khaki uniformě s jednou hvězdičkou brigádního generála armády USA na náramenících ani neslyšel přicházet.

Jako starý voják se instinktivně vypjal do pozoru a zeptal se: „Generál Schwarzkopf?“

„Přesně tak,“ řekl Američan s úsměvem a podal mu velkou pevnou ruku. „A vy jste určitě Churchillův osobní strážce inspektor Thompson. Tváříl jste se nějak moc vážně.“

„To asi ano...,“ přikývl inspektor.

„Nějaký problém? A v čempak?“

„V bezpečnosti.“

Generálu Schwarzkopfovi z tváře zmizel široký úsměv. Najednou vypadal také vážně.

„Vím, co máte na mysli, pane inspektore. Oba dva jsme hodně dlouho pracovali u policie a oba taky víme, že vojáci jsou amatéři, když jde o to čelit rozhodným profesionálním atentátníkům.“

„Ano, pane generále, je to tak.“ Thompson Schwarzkopfovu profesionální dráhu dobře znal. Kdysi, když došlo k únosu dítěte letce Lindbergha, Schwarzkopf velel domobraně státu New Jersey. Šlo tehdy o jeden z nejslavnějších kriminálních případů v historii Spojených států. Schwarzkopf tenkrát neúnavně šel po každé stopě, jen aby dostal únoscce a osvobodil to malé dítě z jejich rukou v úplném pořádku. Něco se ale pokazilo, a Schwarzkopfa tehdy ještě plukovníka — americký tisk tvrdě zkritizoval. Thompson však věděl, že americké policejní kruhy i přesto dál Schwarzkopfa vysoko hodnotily jako velice schopného organizátora. „Jenže — co s tím udělat?“ povzdychl si teď Thompson.

„Zítřka,“ prohodil Schwarzkopf, „přiletí prezidentova ochranka, zvláštní složka tajné služby, nebo alespoň část ochranky, pod velením jakéhosi pana Reillyho. To je samozřejmě nám známý Mike Reilly, jen s maličko pozměněným křestním jménem. Reilly je velice zkušený agent a u Roosevelta už je léta. S ním mluvíme stejnou řečí a armádní bezpečnostní složky prostě budou muset udělat, co jim rozkáže. Ovšem... mým dnešním hlavním úkolem, pane inspektore, je zkontrolovat bezpečnostní opatření pokud mi to bude umožněno tady i na příjezdových trasách z ruské ambasády, kde prezident Roosevelt bude bydlet. Upřímně řečeno myslím, že už je na nějaké potíže zaděláno.“

„Máte nějaké konkrétní podezření, pane generále?“ zeptal se s nadějí inspektor Thompson. „Něco, co bych mohl předložit panu Churchillovi, abych ho přesvědčil, že tyhle záležitosti kolem své osobní bezpečnosti musí brát mnohem vážněji?“

Schwarzkopf stáhl rty a jeho široký masitý obličej najednou vypadal velice zamyšleně.

„Spíš jenom náznaky, pane inspektore,“ řekl po chvilce mlčení. „Vy víte, že celá tahle zatracená země je vzhůru nohama. I když to vypadá, že ji spolu s Rusy máme pod kontrolou, není to tak. Ovládáme jen velká města a hlavní silnice, a dokonce i v těch městech ovládáme jenom evropské čtvrti. Všude jinde,“ pokrčil rameny a potom spustil, jako by odpočítával, „řídí všechno včetně počasí kmenoví náčelníci, vůdci kočovníků, místní vojenští diktátoři, hlavy tajných společností — těch je nejmíň půl tuctu — a generálové perské armády, co nedokázali překousnout porážku, kterou jste jim vy Britové uštědřili v jednačtyřicátém, plus dva hlavní náboženští vůdce, a ti všichni dostávají podporu od Němců a nás a Rusy nenávidí.“

Na okamžik Thompson zatoužil být zpátky v Londýně a nezabývat se tam ničím jiným než nějakým potřeštěncem z Irské republikánské armády, který přišel rovnou odněkud z rašeliníště, nebo nějakým šilencem, kterému záhadné hlasy říkají, že musí zastřelit ministerského předsedu. S takovými lidmi by se dokázal vypořádat poměrně snadno. Ale zdravý rozum a logický policejní úsudek mu důrazně připomínaly, že tady není v Londýně. Tady je uprostřed velkého cizího města, kde je to samý košilatý přímoudlý chlap — a kdokoliv z nich může být vrah.

„Ačkoliv,“ pokračoval Schwarzkopf, zatímco u brány seržant střídal stráž a udílel jim pokyny tak nahlas a důkladně, jako by to bylo bojové rozdělení v nějaké zapadlé posádce v době míru, „něco se tady v Teheránu začíná rýsovat.“

„Copak?“ naklonil se k němu zvědavě Thompson.

„Směnárníci.“

„Cože?“

„Ano, směnárníci. Perské tomány nechce nikdo. Každý, kdo v perské společnosti může něco znamenat, se už po léta drží dolarů nebo britských liber, nejráději zlatých. To je pro ně finanční jistota do budoucnosti. Francouzské franky, ruské rubly atakdál... taky nikdo nechce. A teď najednou každý kupuje německé marky. Proč?“ Generál Schwarzkopf si okamžitě sám odpověděl:

„Protože se čeká, že naše měny prudce klesnou v kurzu.“

U brány velitel stráže vyšťekával s jasným londýnským přízvukem rozkazy týkající se Churchillova příchodu:

„A jak zmerčíte, že se Jeho Vašnost vopravdu blíží k vašemu stanovišti, tak se postavíte do latě, jako by vás pich bajonetem do prdele. A nezapomeňte, že se těma svejma podělanejma nohama budete sotva dotejkat země, až pošlapete na tu podělanou strážnici.“

„Proč by ale zdejší lidi kupovali zrovna marky?“ namítl Thompson. „Teď už je jasné, že fricové válku dřív nebo později prohrají, už jsme jim to nandali u El Alameinu a Rusové u Stalingradu. Teď už utíkají všude!“

„Přesně tak, souhlasím,“ kývl Schwarzkopf. „Může to tedy mít jen jeden důvod. Místní vědí, že má dojít k atentátu na hlavy našich států.“ Na okamžik se odmlčel. „A vědí toho dost na to, aby mohli předpokládat,“ pokračoval a volil přitom pečlivě slova, „že ten atentát bude úspěšný, pane inspektore.“

Inspektor Thompson se na podsaditého Američana podíval skutečně vyděšeně.

„Myslíte to vážně?“

„Myslím.“

Inspektor Thompson se rychle vzpamatoval. Ve svém povolání si nemohl dovolit příliš dlouhé úvahy.

„Pak s tím něco musíme udělat.“

„Souhlasím.“

Chvilku oba muži jeden vyzáblý a typický Brit, druhý podsaditý, možná spíš tlustý a typický Američan kráčeli mlčky po

pozemku velvyslanectví, každý sám se svými myšlenkami. U zadní branky strážný pouštěl dovnitř nějakého Peršana. Ten byl holohlavý, baculatý, a když strážnému ukazoval pas, všiml si bystrozraký inspektor, že má ruce měkké a hladké, jako lidé, kteří si je často myjí v horké vodě.

„Kdo to je?“ zavolal Thompson na strážného, když se Peršan zadním vchodem odkolébál do budovy ambasády.

„Cukrář, pane. Má přej prosím nějaký jednání s komorníkem. Jde o něco kolem té oslavy. Lituju, víc nevím, jen že jde o tu oslavu. Přišel se na něco voptat.“

„Díky, strážný.“

„Prosím.“ Voják se rukou dotkl pažby a Thompson se maličko pousmál. Strážný ho odhadl — a docela správně — jen na nějakou maličko vyšší šarži, něco kolem kapitána. Proto takhle pozdravil.

Schwarzkopf se ale zarazil:

„Co to říkal? Slyšel jste to?“

„A co?“

„Ten strážný něco říkal o oslavě.“

„To jsou šedesáté deváté narozeniny pana Churchilla,“ vysvětloval ochotně Thompson. „Premiér chce, aby se na tu oslavu dal udělat zvláštní dort. Nejspíš proto je tady ten přímoudlý — totiž perský — cukrář. Ale co má být?“

Schwarzkopf neodpověděl. Chvilí mlčel, a pak se zeptal:

„Kdy budou ty narozeniny?“

„Příští úterý.“

„A dnes máme sobotu dvacátého sedmého, pane inspektore...“

„To tedy máme,“ prohodil Thompson pobaveně, ale Američan si jeho tónu hlasu zřejmě nevšiml. „To, myslím, souhlasí.“

Schwarzkopfova široká tvář už jasně prozrazovala, že mozek prostě pracuje přes čas. Thompson tedy trpělivě čekal, na jeho vráscitém obličejí nebyly znát žádné emoce. Konečně se Schwarzkopf ozval:

„Ta úterní oslava,“ vyhrkl a plácl si dlaní na zaťatou pěst. „Ta to určitě je!“

„A co jako je?“

„To je ten čas a místo, kdy fricové udeří. Ruská ambasáda, kde se naši lidé setkají s maršálem Stalinem, je jako pevnost. To místo je obklíčeno nejméně celým tankovým plukem a těmi jejich speciálními jednotkami NKVD, co člověka zastřelí hned, jak ho zahlídnou. Americkou ambasádu tady v Teheránu bude pomáhat střežit každý voják, kterého budou mít volného, a můžete si být jistý, smíli se tak drsně vyjádřit, že se prezident Roosevelt nepůjde ani vyčurát, aby za ním nešel někdo z Reillyho tajné služby. Jediné místo, které rozhodně není zabezpečené, je tohle.“

Na zlomek vteřiny Thompson, jehož vlastenecká pýcha byla dotčena, otevřel ústa k protestu. Bleskově si to ale rozmyslel. Ten podsaditý americký generál se nemýlí. Přikývl tedy a řekl:

„Myslím, že budete mít pravdu.“

„Já to vím. Tohle je pro německé zabijáky ideální místo. Cítím to v kostech. Tohle je to místo, kde se pokusí o atentát.“

Thompson chvilku uvažoval a potom znovu kývl:

„Máte pravdu, pane generále. Takže se o to pokusí tady?“

„To úterý večer dám celé americké posádce v Teheránu bojovou pohotovost. Bude to s maximálním nasazením. Musíme ochránit prezidenta a přirozeně i pana Churchilla za každou cenu.“

„Smím k tomu něco poznamenat, pane generále?“ zeptal se opatrně Thompson.

„Samozřejmě.“

„Řekl jste, že ten večer uvedete zdejší americkou posádku do pohotovosti. Já to vidím jinak, pane generále. Podle mého nejlepšího vědomí bychom měli všechny Brity, Američany, za Rusy mluvit nemůžu uvést do bojové pohotovosti hned teď! Proč bychom potenciálním zabijákům měli nechávat čas na to, aby se mohli připravit?“

„Máte pravdu, inspektore. Určitě by jim to hrálo do rukou, kdyby se jenom čekalo na to, až začnou. Máte nějaké konkrétní návrhy?“

„Příjezdová cesta od ruského velvyslanectví, kde se ubytuje i prezident Roosevelt, se musí začít střežit s okamžitou platností, hned teď. A bude se hlídat ve dne v noci. I mobilními strážemi — v nepravidelných intervalech.“

„Souhlasím,“ opáčil Schwarzkopf. „A dál?“

„Letecká pohotovost. To jen pro případ, že by zaútočili ze vzduchu.“

„Pane na nebi, na tohle jsem ani nepomyslel!“ vyhrkl Schwarzkopf. „No jasně, Němčouři by mohli mít bombardéry schopné doletět sem z jejich základen v Rusku. A co ještě, pane inspektore?“

„Stoky... nebo jakékoliv jiné podobné tunely, které vedou do objektů velvyslanectví, nejspíš do sklepů. Na ty si pořádně posviťte.“

„Proč?“

„Jedovatý plyn. Tudy by se daly dovnitř pustit otravné plyny.“

Schwarzkopf si tiše hvízdal.

„Sakra, teď už je mi jasné, proč vy Angličani promiňte, Angličané píšete takové skvělé detektivky. Vy na to máte tu správnou představivost.“

Thompson se nevesele usmál a šedé oči mu přitom skoro zmizely v moři vrásek.

„Jsme přece už v téhle špinavé branži léta, pane generále, na to nesmíte zapomínat. Hodně let. Takže dál... Miny.“

„Ano.“

„Měli bychom dát cestu od ruské ambasády sem projíždět minohledačkami dvakrát ne, třikrát denně, a stejně tak tenhle pozemek.“

„Souhlasím. Co ještě můžeme dělat, inspektore?“

Inspektor Thompson urostlého generála obdařil chladným úsměvem. „Ještě se můžeme modlit,“ připustil...

Kapitola 16.

Čas se pomalu vlekl. Dvakrát kolem jejich úkrytu projížděla kolona, ale pokaždé byla příliš velká, než aby na ni mohli zaútočit. Kromě toho tam nebyly žádné polopásové transportéry, které podle Everse budou potřebovat. Takže se dál krčili v promrzlém podrostu, třáslí se zimou a vyhlíželi, až jim Chmaták dá znamení. Ten měl stanoviště níž na svahu. Když hvízdne dvakrát, znamená to, že k nim míří další kolona. Když hvízdne třikrát, bude to znamení, že v ní jsou hledané polopásové obrněné transportéry.

Kane si dýchal na zmrzlé ruce. Prsty mu nesmějí ztuhnout. Útok musí být přesný, prudký a překvapivý. A nikdo z nepřátel ho nesmí přežít. Mrtví už nemluví... Pak dole u zatačky, od níž se silnice začínala na sever zvedat k průsmyku, kde se ukrývali, zahvízdal Chmaták. Jednou... dvakrát. Všechno se v nich napjalo. Ozvalo se tiché cvakání pojistek, jak znovu odjížděli zbraně. Jeden z Němců cosi řekl a Krause tiše zaklel a sykl, ať jsou všichni zticha.

Teď už zdola bylo slyšet rachocení pásů a tiché šustění pneumatik, když vtom Chmaták hvízdal potěti. Tentokrát na to půjdou v ruské koloně jsou polopásové transportéry.

Kane se otočil na Krauseho:

„Dělejte!“

Krause cosi zavrčel. Jeho tvář vypadala v té tmě jen jako světlejší skvrna. Vstal a společně s jedním svým esesákem zatahl za lano. Strom, který před ho dinou skoro celý podřízli, vzdorovitě zapraskal. Oba zabrali znovu. Rup! Kmen povolil. Oba muži spěšně pustili lano, strom se zakymácel a začal padat. S hlasitým žuchnutím dopadl na asfalt. Větve se lámaly a praskaly. Strom teď ležel přes cestu a prakticky ji zablokoval. Dole v ruské koloně řidiči s dvojím vyšlápnutím spojky řadili na nižší stupeň, aby vyjeli příkré stoupání, které je čekalo.

Kane si olízl rty, měl je náhle celé vyschlé. Pomyslel si, že za několik málo vteřin o něm bude nadobro rozhodnuto. Jakmile jednou vypálí proti Rusům, nebude pro něj už žádná cesta zpět. Jsou to spojenci Američanů, a jestliže ho pak chytanou, odsoudí ho za to k smrti. Pevně si řekl, že ho nechytanou. Jeho ne! A brzy už bude s Magdou na cestě do nového života. To pomýšlení ho zahřálo a dalo mu novou naději. Samozřejmě, že ho nechytanou!

Teď už viděl matně modrá zatemněná přední světla na prvním vozidle, když se ukázalo v ohybu cesty a začalo usilovně zdolávat stoupání. Byla to americká dvaapůltunka s plachtou. Kane si pomyslel, že právě tam bude ochrana konvoje — hezky schovaná v teple pod plachtou. Podvědomě ještě pevněji stiskl americký samopal, který Evers koupil na perském černém trhu. Tihle Rusové dostanou první dávku.

Rachot pásů zněl pořád silněji. Hned za džípem, následujícím těsně za nákladním autem, jely dva polopásové obrněné transportéry whity, nápadné nízkou siluetou se sraženým předkem a s kulometem na kabině, který se jasně rýsoval proti černé noční obloze. Kane napadlo, zda je kulomet nabitý, a usoudil, že nebude. Proč by taky měl být?

Čelní vozidlo teď bylo už jenom nějakých dvacet metrů daleko. Za vteřinku řidič nákladáku uvidí strom, který leží přes cestu. Kane cítil, jak mu napětí proniká celým tělem. Srdce se mu rozbušilo o poznání rychleji a do žil mu vhnělo adrenalin. Ruce, které svíraly samopal, měl najednou zvlhlé potem.

Přední nákladák už nebyl ani deset metrů daleko. Hned vedle něj Krause německy zasykl: „Feuer frei!“ Jeho mladí esesáci pozvedli zbraně. Kane udělal totéž. Už je to tady!

Náhle a z ničeho nic, ačkoliv to Kane vlastně očekával, řidič čelního vozidla dupl na brzdy. Veliké nákladní auto se zatřásl a zastavilo. Džíp za ním stačil jen taktak zabrzdít. A to už v celé malé koloně začali řidiči prudce brzdit a zastavovat. Past zaklapla. Teď už zbývalo jenom to, aby se do děje vložil Chmaták.

Granát, který Chmaták hodil, vybuchl s tlumeným hlubokým prásknutím ve stejném okamžiku, kdy mladý, dohola ostříhaný ruský řidič vyskočil z kabiny, aby se na spadlý strom podíval. Vzadu v koloně vykřikl náhlou bolestí řidič otevřeného džípu. V příštím okamžiku těžce dopadl na volant — možná už mrtvý, možná v bezvědomí a klakson, stisknutý vahou jeho těla, začal ubližně vřeštět.

Následovaly kletby, povely, výkřiky strachu... V krátkém okamžiku už byl všude jen chaos — a náhlá smrt. Kane se postavil a vypálil od boku na čelní vozidlo. Pokropil ho dávkou ze samopalu ze strany na stranu. Kulky po celé délce rozervaly plachtu. Vzadu z korby začali vypadávat vojáci. Řvali a sténali bolestí. Krause, Kane, ani ostatní však neprojevovali žádný soucit. Věděli, že jejich úspěch závisí na tom, aby Rusy pobili do posledního. Nikdo to nesmí přežít.

Krause, následovaný hrstkou svých vojáků, podlehl divokému atavistickému zápalu z boje, vyskočil na silnici a v běhu střílel. Žuřivý šarlatový plamen prorážel tmou. Kdesi dole na svahu bylo slyšet vyšší tón ruského samopalu. Kane se sehnul, protože kulky se začaly nebezpečně rojit přímo kolem něj.

„Sejměte toho parchanta!“ zaječel.

Polák vytrhl pojistku granátu. „Tu máš, prevíte!“ zařval. Vší silou hodil granát vysokým obloukem tam, odkud se ozývala palba. Zazářila koule žuřivého žlutého ohně. Vzduchem zasvištěl kov. Na vteřinku

Kane zahlédl, jak výbuch rozerval jakési tělo. Pak oslepující světlo zhaslo. Něco se mu skutálelo k nohám. Těžce vydechl hrůzou. Byla to utržená hlava.

Teď už ruští řidiči, pokud ještě přežili, vyskakovali z vozidel s rukama nahoře a žalostnými výkřiky prosili o milost. Jenže esesáci neušetřili nikoho. Stříleli je schválně jednoho po druhém a Krause do každé čerstvé mrtvolky ještě kopal špičkou boty, aby se ujistil, že ten Rus je opravdu mrtvý. Jestliže nebyl, Krause se pokaždé sehnul, přidržel pistoli vojákovi u týla a rozstřelil mu lebku.

Kane rázoval dolů podél celé zastavené kolony, následován Chmatákem a za ním šel Polák. Oba uměli řídit polopásové obrněné transportéry typu White. Odstrčil mrtvého řidiče džípu stranou, vylezl za volant a zakřičel na ty dva za sebou: „Honem ty zatracený vehikly rozjedeš... ale fofrem!“

Ani jeden z nich nepotřeboval pobízet. Už bylo slyšet rachot, jak se blížila další kolona na téhle životně důležité silnici k ruské frontě byl provoz ve dne v noci.

Kane rázně zařadil rychlost. Džíp se okamžitě rozjel. Charley se honem začal otáčet a couvat mezi stojícími nákladáky, zatímco Krause dokončoval své děsivé dílo a dobíjel poslední bezbranné Rusy.

Vzadu Polák a potom i Chmaták nastartovali vozidla. Jejich motory naplno zaburácely. S rezavým skřípětem se oba whity pohnuly vpřed a zařadily se za Kanovým džípem, ale i v tom hluku Chmatákovy uši náhle zachytily ještě jakýsi jiný zvuk. Bylo to vytrvalé bzučení nízko letícího letadla, které se snášelo přímo nad silnici. Podvědomě mu hned došlo, že letadlo, které v té době v Persii létá v noci, může být jediné vojenské, a jestliže je vojenské, pak musí patřit buď Rusům, nebo jejich západním spojencům.

Tam vpředu se Krause naposledy sehnul, aby přitlačil červenou hlaveň své pistole umírajícímu Rusovi do týla.

Prerývaně dýchal, jak ho to skoro pohlav

ně vzrušovalo, ruce měl krví rudé až po zápěstí. Hrdelním hlasem při tom syčel: „Chcípni, Ivane, chcípni!“ Měl potěšení z toho, jak chladný kov jeho zbraně stlačuje měkkou, poddajnou tkáň Rusova zátylku a jak se vojákovy tělo podvědomě zmítá v očekávání toho, co musí přijít. Sám slyšel svůj prerývaný dech a cítil napětí svalů, když stlačoval kohoutek do konce, aby zlikvidoval toho podčlověka pod sebou a roztříštil mu výstřelem lebku na krvavou kaši.

Stiskl kohoutek pistole. V tom okamžiku, kdy zbraň v jeho ruce vystřelila a potřísnila mu prsty Rusovou krví, nahoře náhle zazářil reflektor. Všechno bylo najednou zalito strašidelným, oslepujícím, ledově bílým světlem. Krause, s obličejem zkřiveným křečí a i v tom chladnu zpoceným, vrhl pohled nahoru a přimhouřil oči.

Nad stojící kolonou se s hukotem objevila temná silueta letadla. Očima zúženými ve štěrbinu zahlédl Krause rudé hvězdy na křídlech. „Ivan!“ zaječel. „Ruská stí...“

Zbytek jeho slov se utopil v náhlém elektrizujícím sykotu a v rachotu kulometů. Svítící střely se řítily dolů jako tečky a čárky smrtící morseovky. Kulky bzučely vzduchem. Napravo od Krauseho jeden esesák rozhodil ruce jako na divadle. Puška mu vypadla z náhle zmrtvělých prstů. Svalil se na zem hned vedle pobitých Rusů. Krause k němu přiběhl.

„Schulze,“ snažil se překřičet motor letadla, které se prudkým obratem na plný plyn zvedalo k novému náletu.

Krause přitiskl krvavě rudé prsty Schulzemu na krk. Nebylo cítit tep. Voják byl mrtev. Nemělo už cenu ztrácet s ním čas. Polopásové vozidla se kodrcala vpřed. „Los,“ vykřikl Krause do hluku motorů. „Nasedat do toho vozidla! Los!“

Vojáci se v divokém zmatku škrábali přes ocelové bočnice transportérů, když se letadlo vrátilo a jeho pátrací reflektor svým ledově bílým světlem prořzl tmu jako nůž. Kulky se hlučně odrážely od kovu. Polák zaklel, jak ho to uhodilo do nohy, a sešlápl plyn

vý pedál až k podlaze. Prudce vrazil do boku nákladního auta před sebou. To se nárazem roztočilo. Palivová nádrž mu praskla. V okamžiku byl noční vzduch plný protivného zápachu unikajícího benzínu. A nádrž vzápětí explodovala rudým plamenem.

Polák divoce stácel volant k jedné straně, protože plameny už olizovaly bočnici transportéru, až se olivově zelený nátěr korby škvávil a naskakovaly na něm puchýře jako při nějaké odporné kožní chorobě. Za ním esesáci zvedali zbraně a zběsile po neodbytném letadélku pálii.

Vpředu už Kane dosáhl vrcholu stoupání. Silnice se před ním kroutila a stáčela do prudkého svahu k hustému lesu pod kopcem. Věděl, že když se jim všem podaří dosáhnout lesa, budou v bezpečí. Jen aby to ale dokázali...! Pravou nohou tvrdě přitlačil na plyn. Malý džíp vyrazil vpřed. Z modravé tmy se vyloupila první zatáčka. Přibrzdil. Guma kvilivě zaprotestovala. O skalní stěnu se rozplácly kulky. Così ho píchlo do tváře. Vztek zaklel. V příštím okamžiku už byl za zatáčkou a řítil se dolů na další rovný úsek silnice.

Všechna tři vozidla teď sjížděla na plný plyn dolů z příkrého kopce a v každé další zatáčce s kvilením brzd odhazovala do stran spršky hlíny a kamení. I přesto se jich však letadlo stále drželo. Červené stopy střel je pronásledovaly jako roj podrážděných sršňů. Každou chvíli je smrt o pár centimetrů mýjela, ale všichni potom zmáčení řidiči i esesáci, kteří na korbách zoufale balancovali, aby na letadlo mohli střílet, věděli, že se na své štěstí už dlouho spoléhat nemůžou.

Bezpečný úkryt mezi stromy se zdál být daleko a neúnavný pilot útočil bez přestání.

V čelním vozidle se Kane modlil jako nikdy předtím. Znovu v dešti létajícího štěrku vybral prudkou zatáčku a pneumatiky zakvílely tak, že skoro přehlušily hvízdání střel z kulometu. Začátek lesa byl už jen asi dvě stě metrů daleko, ale cesta k němu dělala ještě pět zatáček. Pilot teď začal měnit taktiku. Mís

to aby na ně nalétával ze zadu jako předtím, nakláněl letadlo do zatáček o malém poloměru, vysunul podvozek, aby ještě snížil rychlost, a zaútočil zepředu, takže zářící reflektor dole oslňoval řidiče. Už dvakrát Kane nad uhánějícím džípem skoro ztratil vládu, když mu ledově bílé světlo oslepujivě šleho do očí. Brzy už to tomu parchantovi vyjde, pomyslel si Kane nevesele, a rukama mokřýma od potu sevřel volant.

Náhle mu srdce poskočilo radostí. Jen asi padesát metrů vpravo odbočovala z hlavní silnice přímo do lesa vozová cesta. Na okamžik ji zahlédl, když letadlo všechno těsně před sebou zalilo světlem. Ta cesta vypadala hrboilatá, ale mohla je vyvést z téhle smrtící pasti! Byla to šance — taková, které se člověk prostě musí chopit. Pevně sešlápl plynový pedál. Džíp vyrazil jako střela. Cesta odbočovala vzhůru. Dupl na brzdy a současně prudce strhl volant. Modlil se, aby to ostatní udělali po něm.

Náhla změna směru pilota zaskočila. Když Kane vyrazil na vedlejší cestu a poskakoval vpřed přes vymleté jámy, zaslechl nové divoké zavrčení leteckého motoru. To dopálený pilot naplno otevřel škrtkové klapky. Charley se zkusil bleskově ohlédnout. Oba polopásové transportéry jely za ním a ocelové pláty na nich rachotily, jako by všechny už už chtěly odpadnout.

Les už byl jen pár metrů daleko. Kane sešlápl pedál až k podlaze. Džíp poskočil a zakomíhal se. Vyhodil za sebe celý mrak kamení. Letadlo ještě jednou nalétávalo... Noci prosvítila smrtící morseovka stopových střel. Kanovi se roztříštilo přední sklo. Na okamžik neviděl nic, jenom se zoufale držel volantu. V následující chvíli narazil do nízké borovice a do chřípí mu okamžitě pronikla její vůně. Zhroutil se na volant, ani nezastavil motor. Vyšlo mu to... a sakra dobře!

V dalším okamžiku se do lesa přivalily oba transportéry. Lámaly před sebou tenké borovice jako sirky, když zajižděly hlouběji do lesa, aby byly co nejdál z dohledu. Letadlo vyslalo poslední dávku jen tak nazdařbůh a o pár metrů je minulo.

Pak už bylo pryč a zanechalo za sebou jen nepřírozené, jakoby dunivé ticho, přerušované jen těžkým oddechováním vojáků, kteří si zase jednou hodili kostky se smrtkou — a vyhráli.

Kapitola 17.

Osamělý strážný zíval a uvažoval, jestli to nemá risknout a zapálit si. Nakonec se pro to nerozhodl. Dneska v noci je jako dozorcí ten důstojník, kterému se říká Špína Jack, a ten by člověka za kouření ve službě nejspíš poslal na třicet dní do bány.

Strážný se rozhlížel po tmavém nádvoří. Měsíc už začínal vykukovat za mraky a prosvětlovat noční temnotu, ale většina areálu ještě ležela v hlubokém stínu. Krucinál, tam by se schoval klidně regiment vojska, pomyslel si a znovu si uvědomil, že hlídá ministerského předsedu. Na počest jeho příjezdu tam byla oslava a pořádná „pařba“ — jak to říkal velitel stráže před stídáním. Teď ovšem byl všude klid a skoro až zlověstné ticho. Strážný se podíval na zeleně světélkující ciferník hodinek. Pane na nebi, ještě hodinu to bude trvat, než mu skončí směna a než si na strážnici bude moct nabrat z kbelíku na kamnech hrnek horkého kakaa.

Začal myslet na ženské, i když všem vojákům, než je poprvé poslali sloužit do Teheránu, jejich zdravotní důstojník říkal: „Polovina bab tam má syfla a ta druhá polovina nás Brity tak nenávidí, že by vám nejradši ufikla koule, jak jen byste si stáhli gatě.“ Při tom pomyšlení se teď strážný až otrásl a řekl si, že ho tady nic pěkného fakt nečeká.

Vidina Rity Hayworthové, oblečené jen v růžových kalhotkách lemovaných černou kraječkou, která na něj volala: „Pojď do postýlky, honem!“, se mu náhle rozplynula. Za branou bylo slyšet kroky a cosi, co znělo jako pokus o zpěv. Ožralkové, řekl si a rá

zem se úplně probral. Podělaný ožralkové — touhle dobou!

Někdo parádně zabušil na bránu. Strážný si vzpomněl na předpisy. Svižně spustil pušku do ponosu a zařval:

„Stůj, kdo tam?“

„Tady je ministerský předseda a pan Eden,“ odpověděl hluboký hlas, důvěrně známý půlce světa.

Strážný zaváhal. Hlas by zhruba odpovídal, i s tím nepatrným šlapáním na jazyk. Ale to by dokázala spousta kluků.

Třeba Křída White to na rotě vždycky předváděl jako svoje parádní číslo. „Jděte do prdele,“ řekl strážný po chvíli zaváhání, „buzeranti vožralí.“

Opilci se nedali odradit. Znovu divoce zabušili na bránu a dožadovali se vstupu.

Mladý strážný už toho měl dost.

„Padejte pryč,“ vyštěkl. „Takhle ze mě zkoušet dělat vola! Už těch vašich podělanejch fórů mám plný zuby. Ještě jednou — a zavolám velitele stráže. A pak teda budete koukat!“

Opilý hlas se teď ozval jasněji a byl v něm slyšet důrazný rozkazovací tón:

„Mladíku, ať jste kdo jste, radím vám, abyste tu bránu otevřel. Ale okamžitě!“

Mladému strážnému se udělalo mdlo. Tak ono nešlo o fór!? Přitlačil pušku pažbou dolů mezi kolena a podíval se kukátkem v bráně ven. „Pane jo,“ vydechl nad tím, co tam viděl. Stál tam Churchill a vedle něho elegantní figura ministra zahraničí Anthonyho Edena. Nemohlo jít o mýlku ve filmovém týdeníku bylo ty dva v posledních třech letech vidět dost často.

Prsty, které ho poslouchaly asi tak, jako kdyby vězely v boxerských rukavicích, zašátral strážný po závoře na bráně a konečně se mu podařilo otevřít. Roztáhl bránu a srazil paty v pozoru s pohledem upřeným kamsi k obzoru. Hlavou se mu rojily neveselé myšlenky. Za tohle ho asi v Londýně posadí do Toweru.

Churchill mu zblízka pohlédl do strnulého obličej. Z jeho dechu vanuly dobré doutníky a whisky. Krátkým tlustým ukazováčkem zašermoval strážnému pod nosem a zavrčel, až vojákovi po zádech přeběhla zimnice:

„Mladíku, za tu dobu, co jsem na světě, mi už hodně lidí nadávalo, ale nikdy ne takhle přímo. Vy máte tu pochybnou čest, že jste jediný voják v celé britské armádě, který to v téhle světové válce udělal a prošlo mu to.“ Eden se krátce zasmál a Churchill ještě úsečně dodal: „A teď dobrou noc.“

Pak oba muži odvrátili a už si nevšímali strážného, o kterého se pokoušely mdloby.

„Co jste to říkal?“ houkl Thompson do telefonu. Tváře měl scvrklé a vpadlé, protože si ze skleničky na nočním stolku ještě nestačil vzít falešné zuby.

Velitel stráže, jemuž Thompson nařídil, že má hlásit každý Churchillův pohyb, inspektorovi sdělil, co mu otřesený strážný právě řekl. Thompson zrudl vzteky.

„Tím chcete říct, seržante,“ křičel, „že se pan Churchill — a pan Eden — v téhle době jen tak procházeli v noci venku bez pořádné ochrany?“

„Ano, pane,“ odpověděl nešťastný poddůstojník a podíval se na svůj rukáv, jako by už viděl, jak z něj mizí tři seržantské štráfky.

„Bože všemouhoucí... kam až to britská armáda dopracovala? Dejte mi dozorcího důstojníka. Je tam?“

„Ano, pane,“ odpověděl řízný velitel stráže a byl rád, že se tak rychle octne mimo hru. Jen ať si ten Thompson pucuje

ostatní, ne jeho! Důstojníci jsou za to placení, aby přemýšleli, ne nižší šarže..., nebo aspoň tak jim to právě důstojníci vždycky říkali.

V telefonu se ozval afektovaný hlas a začal cosi vysvětlovat tónem snaživého maloměšťáka, který se opičí po vyšší společnosti. Thompson ho drsně přerušil:

„Človče, za tohle vám teda sakra sundám frčky! Armáda měla za úkol dohlížet na bezpečnost pana Churchilla — když nebudu ve službě já. A vy jste armáda!"

„Ale pane, já jsem jenom podfi..."

„Mlčte! Vy jste dozorčí důstojník, a proto za to zodpovídáte. Podělal jste to, a teď za to ponese te důsledky."

Thompsonův zlostný výlev přerušilo zaklepání na dveře jeho pokoje. „Vstupte," vykřikl a než praštil telefonem, ještě do něj vyštěkl: „Zítř ráno to s vámi vyřídím, mladíku." To ovšem ještě nevěděl, že ráno bude mít na práci něco docela jiného...

Poddůstojník se tak před polní soud nedostal. Šťastně to přečkal — to teprve až o rok později ho zabili v boji v Itálii. Ve dveřích teď stál generál Schwarzkopf, hlavou se skoro dotýkal zárubně. Bylo vidět, že se oblékal ve spěchu — kalhoty ani neměl zapnuté a vzadu mu vylézal podolek vojenské košile.

Thompson okamžitě pochopil, že jde o něco vážného. Hned zapomněl na to, že se zlobí na armádu, a zeptal se:

„Co se děje, pane generále? Problémy?"

„Jo, spousta." Schwarzkopf zahlédl na stolku poloprázdnou láhev whisky. „Nemohl bych si dát hlt něčeho ostřejšího? Moc by mi to prospělo."

„Ale jistě!" Thompson honem našel skleničku a nalil ten „hlt" pěkně štedře. „Vodu asi nebudete potřebovat, že ne?" „Ani nápad."

Thompson urostlému Američanovi podal sklenku a Schwarzkopf ji okamžitě do poloviny vyprázdnil. Pak se celá jeho důkladná figura otřepala. „Díky, pane inspektore," řekl. „Tohle jsem tedy vážně potřeboval."

„A kde tedy hoří?"

„Jo kde... S dovolením bych vám ukázal tohle." Opatrně z náprsní kapsy vytáhl fotografii a podotkl: „Sotva stačila uschnout. Je špatně nasvícená a vůbec moc se nepovedla, ale prozradí vám všechno, co potřebujete vědět."

Thompson po fotografii zvědavě sáhl. Přece jen — proč Schwarzkopf v tuhle bohapustou hodinu po važuje nějaký snímek za tak důležitý, že ho musí přinést ukázat? Nechtělo se mu ale hledat brýle, a tak si fotografii přidržel skoro až u nosu.

Tenhle druh fotografií během své dlouholeté služby ve Scotland Yardu a ve Zvláštním oddělení vídal hodně často: zrnité snímky těl na stole v márnici, mrtvých v roztodivných polohách, nahých, snad jen s ručníkem přes slabiny — as nějakou sečnou či tržnou ranou, ještě zvýrazněnou fotografickým bleskem.

Ani tahle fotografie nebyla jiná. Nahý mladík s ošklivou ranou pod srdcem a s rukama zvednutýma nad hlavou, takže bylo vidět tmavé chomáče chloupků v podpaždí. Thomson se zachmuřil:

„Nechápu, oč jde, pane generále." Znovu na fotografii krátkozrakýma očima zamžoural. „Co je na tom neobvyklého?" Schwarzkopf vytáhl z kapsy malou lupu:

„Podívejte se ještě jednou, hlavně nahoru pod levou paži."

Thompson si vzal zvětšovací sklo a přejel jím po celé paži mrtvého. Až těsně u chomáče chloupků objevil jakési znamínko, nebo snad tetování.

„Je tam nějaké znamínko," řekl.

„Přesně tak, pane inspektore. To je krevní skupina toho mrtvého."

Thompson se zatvářil překvapeně.

„Víte, pane inspektore," začal vysvětlovat Schwarzkopf, „my se snažíme pořád ještě nepouštět z očí naše — ehm — ruské spojence. Chápete, co tím myslím?"

Thompson to chápal. I když sovětské Rusko už od roku 1941 bylo britským spojencem, Zvláštní oddělení dosud stále diskrétně sledovalo pohyby určitých Rusů v Londýně i jejich britských přátel.

„Jedním z našich informátorů je Peršan, který pracuje na pasovém oddělení v tom velikém ruském překladišti na severní straně Teheránu. Ten udělal snímek, který právě držíte v ruce. Je to tělo člověka zabitého při útoku na ruský konvoj včera pozdě večer."

„Aha," řekl Thompson, i když tomu pořád ještě nerozuměl.

„Takže, tohle je jediný z útočníků, kterého se Rusům podařilo zajistit, když na místo dorazila pohotovostní jednotka a zjistila, že několik vozidel bylo ukradeno — pravděpodobně těmi útočníky. Jistě jste si všiml, že ten mrtvý není Peršan."

Thompson fotografii znovu lupou prostudoval.

„Ano, připadá mi jako Evropan, přesněji ze severní Evropy. Je to vlastně blondýn..."

„Ano, blondýn — a Němec," vpadl mu nevesele do řeči Schwarzkopf. „Ta značka, kterou je vidět v podpaždí, jasně ukazuje, že ten chlap je fricek a sloužil uSS."

„U té jejich elity?"

„Ano, jedině příslušníci zbraní SS, jak mě spolehlivě informovali, si dávají vytetovat svou krevní skupinu do levého podpaždí, aby v případě zranění, kdy budou potřebovat krevní transfuzi, ji mohli neprodleně dostat přímo na bojišti. U žádných jiných jednotek německé armády se to nedělá."

Thompson si užasle pohvízdl.

„Takže fricové přímo tady mají pár svých elitních vojáků..."

„Přímo na vašem prahu."

Na okamžik místnost naplnilo tíživé ticho, rušené jenom tichými kroky strážného venku. Oba muži stáli jako zkamenělí. Pak se ozval Thompson:

„Proč by ale burcovali Rusy — i nás — tím, že zaútočí na jejich konvoj? Jestli tedy jsou to ti Němčouři, kteří se chystají na naše vedoucí představitele... Říkáte, že ukradli nějaká vozidla?"

„Ano. Zmocnit se těch vozidel bylo pro ně natolik důležité, že se jim vyplatilo riskovat prozrazení, pane inspektore."

„Vypadá to tak. Jaká vozidla byla ukradena?"

„To můj informátor neví. Podle logiky věci ale nejspíš budou britské či americké výroby. Jedině taková vozidla Rusové odsud z Persie dopravují k sobě domů. To je docela logické."

„To je."

Oba se znovu na okamžik ponořili do soustředěného mlčení.

Schwarzkopf mechanicky vytáhl žvýkačku, sloupł staniolový obal a strčil si ji do úst. Pak začal pomalu a zamyšleně žvýkat.

Thompson, který taky byl ještě tak trochu myšlenkami někde jinde, se pousmál:

„Typický Američan, pokud se tak smím vyjádřit, pane generále. Už jsem si všiml, že se různé národnosti při přemýšlení různě chovají. Například Frantíci si zapálí to jejich smradlavé retko, šoupnou si ho do koutku, až se jim tam přilípne, a potom si vypouštějí kouř před obličej. A našinec, Angličan, pokud je to kuřák dýmky, tak si zase zapálí tu svou..." Pak se ale zarazil, protože ze Schwarzkopf o va širokého obličej vyčetl, že generál už neposlouchá. Zopakoval tedy Američanovu včerejší otázku: „Že uhodnu, nač právě myslíte?"

„Říkal jste, že různé národy mají své zvláštní zvyky například já s tou žvýkačkou a že se různě liší. No a co tihle Němčouři, co zaútočili na ruský konvoj a chtěli naše, spojenecká vozidla...? Kdyby teď jezdili oblečení v civilu nebo v německých uniformách ve spojeneckém nákladňáku nebo džípu, nebo v jiném vozidle to by vypadali trochu divně, ne?"

Thompsonova tvář ožila:

„Kam tím míříte?"

„Kam?" Schwarzkopf luskl prsty. „Oni ta vozidla použijí při pokusu o atentát! Takže dá rozum, že ti fricové, co v nich pojedou, budou oblečení buď v britských, nebo v amerických uniformách."

Ted' zase luskl prsty Thompson.

„Pak tedy existuje jedno bezpečnostní opatření, které musíme provést rovnou teď."

„Jo, každý, kdo bude přistižen, že řídí nějaké spojenecké vozidlo bez papírů, musí být automaticky zatčen."

„Přesně tak. Dohlídnu na to, aby naši lidé takový rozkaz nejpozději za hodinu vydali. Pomyslete ovšem na to, že Američanů a Britů, kteří po Teheránu denně jezdí vojenskými vozidly, budou určitě stovky. Ale to už se nedá nic dělat, budeme je prostě muset kontrolovat. Takže, pane generále, prozatím víme tohle: Poblíž hlavního města operuje elitní jednotka SS. Zmocnila se nám neznámého počtu vozidel a my z toho můžeme vyvodit závěr, že ta vozidla mají být použita při pokusu o atentát."

„Můžeme také, pane inspektore, vyvodit závěr, že ten atentát má být proveden v den narozenin pana Churchilla."

„A můžeme ještě dodat, že se o atentát nebudou pokoušet na přístupové cestě k tomuhle velvyslanectví, protože po ní Stalin a prezident Roosevelt pojedou každý zvlášť. Ne, atentátníci budou chtít zlikvidovat všechna tři velká zvířata najednou a jediné místo, kde to můžou udělat, je areál velvyslanectví během oslavy."

„Souhlasím s vámi, inspektore. A vsadil bych na to poslední dolar, že ten čas nastane v úterý 30. listopadu večer, a to místo že bude skutečně tady." Pak povytáhl obočí. „Sakra práce, pane inspektore, na tohle snad aby se člověk raději napil." Znovu pohledem zavadil o láhev a Thompson chápavě zareagoval:

„To chce ještě ehm do druhé nohy, pane generále?"

„S vaším dovolením, pane inspektore." Thompson tedy znovu vrchovatě nalil a podal sklenku svému protějšku. „A pak si spolu ještě jednou projdeme program té oslavy narozenin. Vodičko pro nás... vodičko je v tom, že to, co se má odehrát, se určitě stane právě tady."

Kapitola 18.

„Myslím, Charleyi, zeje načase, abychom si dali dohromady základní detaily operace," řekl Evers zamyšleně. Z pokojů nad nimi bylo slyšet, jak zuřivě vrže drátěnka postele.

Včera pro ně Evers zajistil městský bordel, aby je tam i s ukradenými vozidly ukryl. Ted' se tam nahoře kdosi z vojáků zjevně oddával volné zábavě. Kane se při tom pomyšlení usmál, usrkl ze sklenky raki a řekl:

„Ano, myslím, že bychom to už měli udělat — a taky ještě pár dalších věcí."

„No, jak víte, vozidla použijete k tomu, abyste se dostali k Anglánům na ambasádu. Jakmile se oslava rozběhne, bude se to tam všude určitě hemžit ochrankou a tak dále..., jenže my máme v úmyslu dostat vás do areálu hned, jak se setmí, což bude už někdy po čtvrté hodině odpoledne. Tedy tři hodiny předtím, než se začnou sjíždět první hosté. A odkud vím, kdy to začne?" optal se a vzápětí si sám odpověděl: „Vím to, protože si objednali perského cukráře, aby na tu oslavu připravil zmrzlinový dort. Do té doby ho budou na velvyslanectví uchovávat v chladíře, aby jim v jídelně v tom horku neroztál."

„Aha. Takže my zneškodníme strážu v zadní půlce areálu a klidně si tam jen tak rozmístíme nálože," prohodil Kane sarkasticky. „Jenomže Angláni si nás nepustí dovnitř jen proto, že přijedeme v amerických vozidlech a budeme mít na sobě nějaké počítám americké uniformy. Budou každého kontrolovat."

"To jistě. Jenomže vy, Charleyi, budete něco speciálního." Zatlaskal a německy vykřikl: „Krause! Reinkommen bitte!" Jako by tam celou tu dobu čekal, až ho zavolají, otevřel Krause dveře a svižně vpochodoval do místnosti. Byl to úplně proměněný fahnenjunker Krause. Místo těžko popsatelných ošuntělých šatů evropského stíhu, jaké nosili až dosud, měl na sobě bílé parádní stejnokrojové kalhoty s nažehlenými puky a bezvadnou modrou blůzu s nablýskanými mosaznými knoflíky.

Kane si jen tiše hvízdal, když Krause srazil paty v pozoru a po americku zasalutoval. „A sakra," vyrazil ze sebe, „americká parádní uniforma námořní pěchoty!"

Evers se zasmál, zjevně potěšen tím, jak Kana překvapil:

„A je pravá! Dali jsme to dohromady od námořní pěchoty na ambasádách po celé Evropě." Pokynul Krausemu, aby šel blíž a posadil se. Pak mu beze slova přistrčil láhev a skleničku. „No, ono je to tak, že každá jiná jednotka v Teheránu má nějakého velitele, který své vojáky zná a zodpovídá za ně. Spojari stejně jako ženisté, vojenská policie a podobně... Stačí jen zavolat na hlavní štáb a člověk se dřív nebo později od toho velitele doví, jestli ti vojáci praví jsou, nebo nejsou. Jenže americká námořní pěchota není ten případ. Nemají tady žádného velitele, protože žádná skutečná námořní pěchota v celé Persii oficiálně není, dokonce ani na americkém velvyslanectví ne. Takže vy, Charleyi, budete velitel čestné stráže námořní pěchoty, která vstoupí do areálu velvyslanectví a bude tam očekávat příjezd amerického prezidenta a Stalina."

„Dobrá, to myslím zní rozumně. Nepochybně nám dáte i falešné papíry a podobně. Ale jak se z areálu zase dostaneme ven, až tam uděláme svou práci? Tím myslím, že Angláni budou předpokládat, že tam počkáme, než prezident skutečně přijede — jsme přece

čestná stráž. Pak už se to tam bude hemžit ochrankou a nějakému lampasákovi z americké ambasády pak třeba dojde, že tady v Teheránu přece žádná námořní pěchota není."

Evers tuhle námitku očekával:

„Teď už těm Anglosasům i Rusům stejně došlo, že se tady v Teheránu něco stane. Při přepadu jsme ztratili jednoho z Krauseho lidí, chudáka."

„Byl to dobrý voják," řekl Krause mechanicky.

„No, můžeme si myslím spočítat, že ho Rusové už identifikovali. Jestli ano, položí si otázku, co tu asi dělá mrtvý Němec a proč přepadá ruský konvoj — a nebude jim dlouho trvat, než najdou odpověď. Takže jim dejme to, co chtějí mít pouliční nepokoje a útok na diplomatickou čtvrt' hodinu předtím, než má začít ta oslava."

„To zařídí ten Peršan?" zeptal se Krause.

„Ano. Má v plánu zbuntovat pár tisíc místních lidí. Takže se to trochu na ulicích začne mlít a trochu se taky začne i střílet. Místní policie už je podplacená, aby se do ničeho nepletla. S tím problémem se budou bezpečnostní složky z velvyslanectví muset vypořádat samy. Takže," podíval se Evers tázavě na Kana, „nebude snad úplně normální, když se pak čestná stráž námořní pěchoty změní v bojovou jednotku a vyrazí z britské ambasády, aby pomohla zasáhnout?"

„Ano, chápu," řekl pomalu Kane. „To by mohlo vyjít. Takhle nějak by to námořní pěšáci při svém temperamentu skutečně udělali." Zamyšleně si promnul bradu. „Takže my i se svými vozidly vezmeme roha, ale co pak?"

„Pak — zmizíte."

Cosí Kana přimělo, aby se otočil a podíval se na Krauseho. Esesák se uculoval, jako kdyby Evers řekl něco bůhvíjak legračního. Ale i když se usmíval, jeho tvrdé modré oči zůstávaly ledově chladné a hrozivé. Kane o tom ale nepřemýšlel. Znovu se zadíval na Everse:

„Jak zmizíme?"

„Ebtehaj sežene dvě sanitky Červeného pŕlměsíce — což je tady v Persii něco jako náš Červený kříž — a ty na vás už budou čekat. Budete jako ranění z pouličních šarvátek odvezeni pod policejní ochranou to budou taky Ebtehajovi lidé — k lékařskému ošetření. Do půlnoci už budete v nočním expresu do Ankary. Odtamtud poletíte do Istanbulu. A pak vás čeká italská nákladní loď, vypravená pro Spojence, ale tajně zaplacená námi..."

„Stejně jsou ti Taliáni pěkný korouhvičky," prohodil pohrdavě Krause. „Vždycky táhnou s tím, kdo jim zaplatí víc."

„... a ta vás odtamtud odveze do Lisabonu," pokračoval Evers. „Všechno už je zařizeno i v tom smyslu, aby se k vám mohla připojit vaše přítelkyně."

„Ano, a pak se do toho budeme moct pustit a vyhrát tu válku, tentokrát bez pomoci nějakých přeběhlíků," dodal posměšně Krause a z jeho hlasu číselá nenávisť.

„To by stačilo, Krause!" řekl úsečně Evers. „Takže vidíte," obrátil se znovu ke Kanovi, „že my jsme z naší strany všechno udělali podle dohody. Teď už je řada na vás, abyste i vy udělali své."

„Co papíry a peníze?" zeptal se Charley.

„Mám je s sebou," odpověděl Evers a ukázal na kufříček, postavený vedle nohy židle. „Když tam všude kolem budou ti Ebtehajovi raubíři, bude moudřejší mít takové věci přímo u sebe."

Nahore mezi stíny v galerii, která podle perského způsobu běžela na úrovni patra kolem celé haly, kde ti tři seděli, stál se sevřenými rty zamyšlený Chmaták. Vypadl zrovna od ženské — a skoro nahý, jen v nátělníku, hledal, kam by se šel vymočít. Teď ho ale zastavila zmínka o penězích a dokumentech. Když ji zdola zaslechl, zapomněl i na svou naléhavou potřebu.

V té chvíli Charley Kane řekl:

„Jestli se se mnou něco stane..."

„Nestane," odpověděl rozhodně major Evers.

„Dobře, ale kdyby se snad něco stalo, dohlédnete na to, aby o mou přítelkyni v Lisabonu bylo postaráno, pane majore?"

„Na to máte moje slovo, Charleyi. Představitel abwehru, naší tajné služby, na tamním německém velvyslanectví je můj

osobní přítel. A ten právě má pro vás oba zařídít všechno potřebné k odjezdu do Jižní Ameriky... Ale vám se nestane nic, Charleyi." Eversova tvář rázem zvládněla. „Jste unavený. Co kdybyste šel nahoru do svého pokoje? Čeká tam na vás nějaká žena." Usmál se. „Prý vás tohle uspává spolehlivěji než prášky a vy se potřebujete vyspat. Já bych s fahnenjunkerm Krausem ještě rád projednal plánované úkoly pro jeho lidi."

Kane se líně zvedl k odchodu a Chmaták na ochozu honem uhnul hlouběji do stínu. Charley zamířil k širokému schodišti, po stranách ověšenému už vybledlými fotografiemi nejrůznějších pohlavních aktů od těch nejběžnějších po nejroztodivnější.

„Dobrou...," prohodil mechanicky a vydal se po schodech nahoru.

„Dobrou, Charleyi," odpověděl Evers. Krause mlčky popíjel raki.

Chmaták mohl ze svého výhodného stanoviště oba Němce dobře pozorovat. Co chvíli mu však dychtivý pohled sklouzl na kožený kufík, kde byly jak Evers před chvílí řekl — peníze a dokumenty.

„Třicet tisíc babek!" pomyslel si. Tolik tam musí být, jestliže každý z nich, Kane, Polák i on, má dostat po deseti tisících. Pak se zamyslel nad svým problémem. Poláka stejně jako Kana odvezou z Turecka lodí do Portugalska. Ale co on? Jak ho chtějí dostat do Palestiny? Anebo snad, proběhla mu najednou mazanou hlavičkou strašná myšlenka, ho do Palestiny vůbec dostat nemíni? Je přece Žid, ne? Zná přece nacistickou mentalitu! Nedodržet slib daný Židovi pro ně vůbec nic neznamená. Natáhl krk a našpicoval uši.

Najednou mu připadlo důležité, velice důležité slyšet, o čem si tam dole Evers a Krause povídají...

Perská prostitutka, která na Kana čekala, byla ještě děvče, mohlo jí být nanejvýš snad patnáct. Až na průsvitný župánek z umělého hedvábí byla nahá a chloupky na přirození měla po arabském způsobu oholené. Její ňadra byla drobná, s bradavkami nalíčenými stejnou jasnou červení jako rty. Kanovi rozhodně připadala jako malá holka, které se převlékla do dámských šatů a hraje si na dospělou.

Řekla mu cosi v jazyce fársi. Zavrtěl hlavou na znamení, že nerozumí. To pochopila okamžitě. Rukama, rty a nakonec roztaženými nohama, mezi nimiž se objevila růžová škvírka, mu názorně předvedla, co by pro něj mohla udělat.

Charley se posadil na postel. Cítil se unavený, ale zároveň s tím pocítil i sotva znatelný záchvěv chťiče. Dívka na něj shledla velkým zářivým očima. Byly podmalované antimonovou černí a Kane měl dojem, že v jejich temnotě zahlédl jakousi lítost. Položila mu ruku na vlasy a pohládila ho.

Znovu se jí zahleděl do očí. Přikývla.

V tom okamžiku zapomněl na Magdu. Svlékl si šaty a uvolněně se v posteli položil na záda. Porozuměla. Klekla si a sepjala ruce kolem jeho údu, jako by to byl nějaký drahocenný předmět. Téměř okamžitě pocítil, jak úd tuhne. Bylo to už tak dávno, kdy byl naposledy s Magdou...

Dívka se lehounce zasmála a v příštím okamžiku její kratičký smích vystřídalo to, co bylo pro Kana rozhodně nejpříjemnější. Začal těžce oddechovat, a ona své úsilí znásobila. Zapomněl na Everse, na spiknutí, na válku, na všechno. Celá jeho minulost, přítomnost i budoucnost jako by se soustředila v tomto jediném, vše pohlcujícím okamžiku vášně a rozkoše. Když později usnuli, držela jeho zmračenou ruku v dlani, jako by považovala za nutné ji chránit.

Pak se Charley Kane s trhnutím probudil.

„Co je...?" Někdo ruka mu zacpávala ústa a kdosi mu dýchal do ucha.

„Charleyi," ozval se Chmatákův tichý šepot, „nedělej kravál. Všichni už spějí... Nic se neděje. Ta kurvička už je pryč. Dal jsem jí nějaký prachy a vysvětlil jsem jí, jak jsem nejlíp uměl, že s tebou chci zůstat o samotě. Kristepane, co ta si asi myslí, že tu teďka děláme!" Chmaták se potichu zahihňal. „Nejspíš to nejhorší." Pomalu uvolnil ruku a Charley Kane se zhluboka nadechl.

„Co se teda, krucinál, děje?"

„Uber plyn, Charleyi, a řvi prosím tě trošku tišejc! Myslím, že se nám to všechno trošinku posralo."

„Co tím myslíš?"

„Natáhni na sebe hadry ale hezky potichoučku a já ti to povím."

Kane se pomalu oblékal a Chmaták mu líčil, co se mu podařilo zaslechnout z rozhovoru dole v hale.

„Evers Krausemu řekl: Až budete odjíždět, naprosto spolehlivě zajistěte, aby Američani nasedli do džípu! A tohle dvakrát zopakoval."

Kane si na chvilku přestal zapínat košili.

„No, trochu divný to je, ale proč myslíš, že je to tak důležité?"

„Hlavně, ten způsob, jak to Evers řekl. Víš, dělal kolem toho takový ty ciráty, jak to frickové dycky dělají, když říkají něco důležitýho a nechťej, aby je někdo slyšel. Takový to ohlížení přes rameno, ztišenej hlas a tak."

Kane si pomalu dopnul košili a přemýšlel o tom, co právě vyslechl. A potom Chmaták dodal:

„Jenže ono tam bylo ještě něco dalšího, Charleyi."

„Copak?"

„Těsně než se ty dva zvedli, že půdou zalízt do pelechu, řekl něco pro změnu Krause. A víš, co řekl? Přej pak se těch Amíků konečně zbavíme. To myslel nás, Charleyi, chápeš? A ten starej Evers zas na to: Tak si pamatujte, že Amíci mají odjet v džípu."

Charley se tedy rozhodl:

„Pojď, Chmatáku! Vezmeme s sebou ještě Poláka, a na ten džíp se koukneme."

„Nee, Poláka z toho prozatím radši vynecháme. Ten je moc tupěj na to, aby udržel tajemství. A kromě toho má teď jiný starosti, zrovna má v práci jednu tu couru — ten je sakra rozjetej jak smyčec od houslí."

„Tak jdeme my dva."

Oba bosi — i v tom nočním chladu — se plížili dolů po mramorovém schodišti s obscénními fotografiemi. Prošli přes

ztemnělou halu, pořád ještě plnou pachy laciných voňavek a prodejných těl, a dostali se tak ven — do vnitřního dvora. Vozidla byla pod plachtami, aby čerstvý nátěr neutrpěl, kdyby snad pršelo. Stála ve stínu na vzdálenějším konci dvora. Nikdo je nehlídal, protože zápasníci v Eversově žoldu střežili okolní domorodé uličky kolem bordelu. Měli zajistit, aby se žádná nepovolaná osoba nedostala dovnitř — a vlastně ani ven. Chmaták tiše nadzvedl plachtu nad džípem a do nosu je udeřil pach čerstvého nátěru. Před pár hodinami na blatníky a kapoty malovali čísla a odznaky neexistující jednotky námořní pěchoty.

Společně se teď na to nevelké vozidlo zadívali a vůbec jim nebylo jasné, co vlastně mají dělat. Proč ale major Evers kladl takový důraz na to, že „Amici mají odjet v džípu“? Charley váhavě vlezl dovnitř. Tvrdá sedadla byla prázdná. Zašátral po podlaze. Zase nic.

„Co myslíš, že vlastně máme hledat?“ zašeptal.

Chmaták syknul:

„Otevři kapotu! Mrknu se do motoru.“

Když Charley uvolnil západku, připadlo mu, že to udělalo přímo ďábelský kravál. S obavami se podíval nahoru a očima přeletěl po budově. Nic se tam ale ani nepohnulo. Chmaták nadzvedl kapotu a začal se šťourat v motoru. Za pár minut však zvedl hlavu a řekl:

„Tam taky nic není, Charleyi.“

A zase tam stáli v chladném oparu celí zmatení a marně si lámali hlavy, co přesně by měli hledat. Pak najednou Charleyův nos zachytil slabounkou vůni hořkých mandlí.

„A sakra!“ vyhrkl, když si vzpomněl, kdy tuhle vůni cítil naposledy. „Pod džíp! Pojd' se podívat pod něj!“

Oba dva se hned sehnuli, a zatímco Chmaták svítil zapalovačem a druhou rukou plamínek stínil, prohlížel Charley pozorně podvozek auta. Nemusel se ani dívat moc dlouho. Hned vedle benzinové nádrže byl jakýsi tmavý předmět nepravidelného tvaru, který ke konstrukci džípu rozhodně nepatřil. Kane se ho dotkl prstem, trochu se o něj otěl a pak si podržel prst u nosu. Bylo to ono: hořká vůně mandlí! Strčil prst k nosu i Chmatákovi:

„Plastická trhavina. Vylepšili nám džíp trhavinou.“

„A do prdele,“ ulevil si Chmaták a Kane zahlédl ve studeném měsíčním světle na jeho tváři zděšení. „Ty zasraný parchanti! Oni nás chtějí vyhodit do povětří.“

Kapitola 19.

Churchill se rozhlédl po dlouhé oválné jídelně a spokojeně zamával doutníkem.

„No, tak co na to říkáte, inspektore?“

Venku družstvo ženistů s minohledáčkami krok za krokem postupovalo přes celý pozemek už podruhé za tohle šedivé úterý. Thompsonovi se automaticky vybavilo, že to mají udělat ještě jednou navečer, těsně předtím, než přijede Roosevelt a Stalin. Podezíravě si prohlédl tlusté sametové závěsy, skoro jako by měl obavu, že se za nimi ukrývá atentátník. Velikánský stůl, který se týpyl naleštěným stříbrem a broušeným křišťálem, ho celkem nezajímal.

„Není to špatné, prosím.“

„Není to špatné!“ odfrkl Churchill a zamířil na inspektora doutníkem, jako kdyby to byla nějaká smrtící zbraň. „Nevíte, že se právě díváte na ideální výraz jemného vkusu na perský styl? I když se obávám, že ti, kdo to navrhovali, se nejdříve nejspíš museli opít v nějakém pohanském chrámu, aby si tohle všechno dokázali navymýšlet.“

Zvenčí sem doléhal hlas velícího poddůstojníka:

„No tak, Johnstone, dělejte! Vlezte s tou minohledáčkou pod to podělaný křoví. A nemáte v ruce vysavač, jestli to nevíte.“

„Jistě, pane,“ řekl honem Churchillovi inspektor Thompson, když sem v zástupu začali přicházet perští číšníci, oblečení do modrých livřejí. Měli napudrované paruky a bezvadně čisté bílé rukavičky. Na stříbrných podnosech přinášeli další poháry na šampaňské. „S dovolením, kdybyste mě laskavě omluvil,

chtěl bych si s generálem Schwarzkopffem z americké armády ještě jednou probrat bezpečnostní opatření.“

„Vy si moc děláte starosti, Thompson. Kdo by se pokoušel o atentát tady, na velvyslanectví Jeho Veličenstva? Vždyť tady jsem přece v bezpečí úplně jako doma, na Downing Street v čísle deset.“

Thompson se už chystal jízlivě poznamenat, že ani ne před dvěma lety udělaly německé bombardéry do sídla ministerského předsedy na Downing Street pořádnou díru, ale rozmyslel si to. Místo toho řekl:

„Ještě než to všechno začne, dovoluji mi, abych vám popřál k narozeninám všechno nejlepší. A ještě dlouhá, dlouhá léta.“

Churchill se usmál:

„Jestliže mi někdo může zajistit, že se dočkám ještě svých sedmdesátých narozenin, pak jste to vy, kamaráde a samozřejmě Pán Bůh. Děkuji vám, Johnstone. A teď si tedy běžte dělat rozruch kolem bezpečnostních opatření.“

Thompson cítil, že se červená. A viděl, že Velký muž je přece jen trochu dojatý.

„Děkuji vám, pane.“ Maličko se premiérovi uklonil a pak zamířil ven. Tlačil se davem sloužících a znepokojeného personálu velvyslanectví. Všichni někam horečně spěchali, přípravy na oslavu je jaksepatří zaměstnávaly. Thompson viděl, že budou rádi, až to všechno skončí. To on bude taky a jak!

Schwarzkopff na něj čekal v maličké kanceláři, kterou mu vyhradili v zadním traktu velvyslanectví. Z Američanovy tváře Thompson vyčetl únavu a také starosti.

„Bože, jak já jsem utahaný!“ zvolal Schwarzkopff, když Thompsona uviděl. „U Lindberghova případu to trvalo dva roky, než se všechno vyšetřilo, a já se pak cítil vyčerpaný. Tenhle záskok trvá zatím jen dva dny, a já si připadám úplně stejně mizerně.“

Thompson neměl moc času na to, aby projevoval nějaký soucit. Na to byla situace příliš napjatá.

„V čem je problém?“ zeptal se věčně.

„Zaprvé, začíná se to vařit v domorodé čtvrti. Náš informátor říká, že dneska odpoledne vyjdou místní do ulic. To by dost dobře mohlo být načasováno tak, aby se to odehrálo ve stejnou dobu s tím, co by se mělo stát tady. Zadruhé, zatím jsem ještě nerozlouskl ten problém s pořadem jednání. Po sedmé hodině, kdy dorazí prezident Roosevelt, klidně můžou udeřit kdykoliv, pane inspektore.“

Aniž si toho sám všiml, zacvakal Thompson falešnými zuby, což dělával vždycky, když usilovně přemýšlel. Američana však přece jen na okamžik vyvedl z rovnováhy pohled na Thompsonovy horní řezáky, které už z úst vyčnívaly natolik, že to vypadalo, jako by každým okamžikem mohly vypadnout.

„Pane generále, ten pořad jednání si procházím znovu a znovu a snažím se najít nejvhodnější čas, kdy by atentátníci mohli udeřit. V sedm hodin dorazí váš prezident a deset minut po něm taky Stalin. Takže máme čas až řekneme do čtvrt na osm, než potenciální atentátníci něco začnou. A to ti tři budou všichni v té místnosti támhle,“ ukázal na jídelnu a Schwarzkopf mu souhlasně přikývl. „Všude je ochranka, venku i uvnitř. Všichni tři vedoucí činitelé jsou obklopeni lidmi, kteří jim jsou naprosto oddáni a kromě toho je každou chvíli prověřují lidé z naší rozvědky. U nikoho z nich není pravděpodobné, že by snad někdy chtěli zabít své chlebodáře, ne?“

„Souhlasím.“

Venku poddůstojník hulákal na ženy:

„Tak dobře, tohle zatím bude stačit! Tak odchod a dejte si zatím čaj a kus dlabance! V šest se hlásíte zpátky do služby. A teď poklusem!“

Pak bylo slyšet dupání okovaných bot, jak všichni zčerstva hnali pryč. Thompson si hned uvědomil, že ženisté pořád ještě nic nenašli.

„Ačkoliv...,“ pokračoval Thompson, „Východokentský pluk, to je ten, který tady pro velvyslanectví zajišťuje dozorčí a strážní službu, má panu Churchillovi předat dar těsně předtím, než oslavy začnou. Asi to bude nějaký stříbrný předmět, ozdobený plukovním emblémem. Tak tihle vojáci budou jedini, koho naše bezpečnostní služba nebude mít stoprocentně prověřeného — jinými slovy, budou to nepovolané osoby.“

„Tím myslíte, že by Němci mohli svoje zabijáky zamíchat mezi vojáky toho vašeho Východokentského pluku?“

„Přesně tak.“

„Pak by ale neměli šanci, když je tady tolik lidí z ochranky. Ti by je rázem vyřídili,“ namítl Schwarzkopf.

„Možná ani nechtějí přežít, pane generále. Něco jsem o těch chlapech z SS četl. V Rusku, jak jsem se dozvěděl, se raději sami střelili, než aby se vzdali. Někteří sami procházeli minovým polem, aby vyčistili cestu pro své kamarády. Pro tyhle fanatické mladé hochy je tou nejvyšší poctou na světě možnost zemřít za fűhrera. Co když si přiváží výbušniny k tělu a rozběhnou se jako blázni proti Velké trojce...“

„Ale no tak! Krucinál...!“ Schwarzkopf tiše hvízdal a Thompson se odmlčel, jako kdyby se ani neodvažoval domyslet do konce. „Myslíte to vážně?“

Inspektor se zatvářil nevesele.

„To tedy myslím. Víme přece, že Japonci to tak na Dálném východě už dělají. Předstírají na bojišti zranění, a když je naši přijdou sebrat, vyhodí se i s našimi sanitáky do povětří. Granáty přitom mají navěšené na prsou. A fricové jsou stejní fanatici. Takže proč by neprovedli něco podobného?“

„Potom ovšem tu deputaci z Východokentského pluku na velvyslanectví nesmíme pustit,“ řekl rychle Schwarzkopf.

Thompson trochu trpce pokrčil rameny.

„Zkuste to říct panu Churchillovi, generále! Ministerský předseda je velice hrdý na britskou armádu a její tradice. Ne, ne! Nedokážeme ho přimět k tomu,

aby Východokentskému pluku de facto zabránil v účasti.“

Schwarzkopf se zamračil.

„Čert aby to vzal,“ zabručel nespokojeně. „A co tedy vlastně můžeme dělat, inspektore?“

Místo odpovědi si Thompson rozepnul sako, až bylo vidět automatický kolt, který měl ukrytý v levém podpaždí.

„Jedině tohle. Prvního člověka, který dnes večer na té recepci udělá podezřelý pohyb, hned zastřelíme.“

Schwarzkopf už otevřel ústa, aby cosi řekl, ale jeho slova přehlušil rachot pásů, přicházející z přístupové cesty, která spojovala britské a sovětské velvyslanectví. Tak jenom mlčky přikývl. Zdálo se, že se americké vojenské velitelství tady v Teheránu do téhle věci pěkně obulo. Dokonce už posílají do ulic obrněná vozidla, aby čelili hrozcím pouličním konfliktům! Sáhl po čepici, hluk pásů pomalu ustával.

„Dobře, pane inspektore, necháme to tak. Já ještě půjdu na štáb, dokud nebude tma, a zjistím, co se to s těmi zatracenými Peršany vlastně děje. Pak se sem zase vrátím. Budete tu zatím bránit pevnost, pane inspektore?“ pousmál se.

„Ano, pane generále,“ řekl Thompson nevesele. „Budou ji bránit. Ale doufejme, že Indiáni do té doby nedorazí...“

„Ráz dva... ráz dva...“ brumlal si Polák, když četa námořní pěchoty vystoupila z vozidel a vzorným krokem pochodovala pod velením podporučíka Kana, jemuž se na pravém rameni blyštěla stříbrná šavle. Polák, teď znovu jako starší seržant, souhlasně přikyvoval. Jedině Chmaták vypadal, jako by sem nepatřil. Němci ale vyhlíželi jako opravdoví američtí mariňáci. Každý z nich měl uniformu bez poskvrnky, nablýskané pušky drželi na ramenou ve správném úhlu a Krause jako praporečník byl prostě typický kaprál od námořní pěchoty, který tu vojnu správně žere, a malou zástavu nesl opravdu tak, jako by to pro něj byla čest.

Polák najednou pocítil záchvěv někdejší hrdosti na to, že je „u Sboru“, jak tomu říkal. Sbor námořní pěchoty ho kdysi přijal jako vyhublého sedmnáctiletého kluka, uprchlíka, který sotva uměl anglicky, a udělal z něj muže. Dali mu hodnost i hrdost na sebe sama, vozili ho po půlce světa. Každé nové ráno, když vztycoval vlajku s hvězdami a pruhy, ať už to

bylo kdekoliv, od Číny po Panamu, pokaždé cítil, jak má dojetím sevřené hrdlo. A teď se snížil k tomuhle. ..! Zradil svůj starý Sbor.

Velitel stráže je u vrátnice viděl přicházet. Desátník, který stál hned vedle něj, prohodil:

„Tihle nejsou od nás!“

„Jasně, do prdele! Jasně, že nejsou. To jsou Yankeeové... Námořní pěchota.“ Podíval se na nástěnku s rozpisem služeb, počmáranou samými změnami a doplňky. „Tady v rozdělení je ale nemám,“ zamračil se.

Desátník pokrčil rameny:

„No, to bude zase to čoro moro kvůli Winstonkovi. Dyť už se to sem courá celej tenhle podělanej den. Přidaj se nový jednotky, a pak se to zase zruší. Taky každé ví, že Yankeeové prd vědí, jak to tu chodí.“

„To si piš, že to tak je... Tak jo, skoč ven a řekni strážnejm, ať je stavěj. Táhle ten od nich vypadá jako oficír,“ zapátral zrakem v houstnoucím šeru. „Tak ať strážnej nezapomene vzdát čest, i když je ten důstojník podělanej Yankee.“

Kane svou četou řízným povelům u strážní budky zastavil, protože strážný vystoupil a stavěl je. Od úst mu v chladném vzduchu šla pára:

„Oddíl námořní pěchoty velvyslanectví USA... Čestná stráž na dnešní večer.“

Strážný, s bodákem blýskajícím odlesky syčícího plynového plamene, hodil pohledem po desátníkovi a koutkem úst sykl:

„Je to v pořádku?“

Ten se zadíval na nadšenou tvář amerického důstojníka a na mariňáky ztuhlé v pozoru s pohledem upřeným kamsi do neznáma a pomyslel si, že skutečně vypadají jako opravdoví vojáci.

„Ano,“ odpověděl i on koutkem úst. „Nechtě je projít — a nezapomeňte sakra vzdát čest!“

„Propustit — vlastní!“ zařval strážný ze všech sil.

Kane zavelel, mariňáci jako jeden muž znovu vykročili.

Strážný a desátník řízně plácli levou rukou o naleštěnou pažbu.

Kane pozdrav opětoval zdviženou šavlí. Vzadu si Polák bručel: „Ráz dva... ráz dva...“ a oddíl už mizel v šeru areálu.

Velitel stráže se díval, jak odcházejí.

„Skoro dost dobrý na to, aby mohli sloužit i v britský armádě,“ mručel si pod vousy. Pak si uvědomil, jak se s padajícím soumrakem ochladilo, a vyrazil honem zpátky na strážnici, aby si konečně dopřál hrnek kakaa a tajně si zalistoval v otřepaném starém čísle časopisu Zdraví a síla, které si tam mazaně schovával. Na Američany už nemyslel.

Inspektor Thompson sluchem okamžitě zachytil zvuk pochoduujících nohou. Najednou se zastavily. Thompson nachmužil obočí, protože slyšel, jak se vojáci — bůhví odkud byli — sami bez povelů rozházejí. Za ta léta, co sloužil u elitní jednotky, měl velice vypěstovaný smysl pro vojenskou disciplínu a etiketu. Ten jejich velitel venku by to měl pořádně schytat, že ty svoje chlapy nechá rozejít jen tak!

Z ničeho nic na psacím stole začal zvonit telefon. Inspektor si uvědomil, že zapomněl na Východokentský pluk, a teď mu asi sami volají. Natáhl se po sluchátku. Vzápětí však byl vyveden z omylu. Volali ze Schwarzkopfovy kanceláře a oznamovali mu, že propukly pouliční nepokoje. Sám zahlédl ve tmě tlumenou rudou záři plamenů.

„A sakra,“ ulevil si. „Už to zase začíná...“

Kapitola 20.

Franklin Delano Roosevelt, prezident USA, si bez cizí pomoci přitáhl invalidní vozík a silnýma rukama, jimiž si vynahrazoval slabé, nemoci ochromené nohy ne silnější než u tříletého dítěte se vzepřel, zvedl se z křesla a přesedl na vozík. Opatrně sevřel nažehlený záhyb na tmavé nohavici — a nohu znehybněnou obrnou tak dokázal nadzvednout a zkřížit přes druhou, stejně postiženou... A teď už se mohl svým skřipcem bez obrouček dívat na svět. Nejmocnější muž světa byl připraven naslouchat.

Mike Reilly, jeho suše seriózní šéf tajné služby, úsečně pronesl:

„Místní začali s pouličními nepokoji jen půl míle odsud.“ Na okamžik otevřel nejbližší okno, takže prezident mohl slyšet tlumené výkřiky a občasné práskání výstřelů z pušek. „Prozatím je naši lidé zadržují a generál Schwarzkopf mě ujistí uje, že to budou dělat i nadále. Přece jenom ale jsou jisté pochybnosti...“

„K věci, Miku,“ přerušil ho rozhodně Roosevelt.

„Jde o to, že si myslíme, pane prezidente, že byste na oslavu narozenin pana Churchilla neměl jezdit. Je to příliš riskantní.“

Roosevelt si beze spěchu připravil bakelitovou cigaretovou špičku, zasunul do ní cigaretu Lucky Strike, zapálil šiji a jednou potáhl.

„Miku, já vám něco řeknu. Já na tu oslavu jet musím. Nesmím Winstona zklamat prostě nesmím. Je to nedůtklivý starý medvěd — a já přece jen potřebuju jeho pomoc, abych tuhle válku vyhrál.“

„Ano, pane,“ zabručel Reilly. Přednáška se mu teď nehodila.

„Winstona nezajímá, jaký bude mír, až válku vyhrájeme. Mě ale ano. A tak se na ten mír snažím připravit už tady v Teheránu taky například tím, že se seznámím s maršálem Stalinem a získám ho na naši stranu. Winston je součástí té akce. Po válce se věci změní a až se Stalinem začneme ve jménu demokracie demontovat britské impérium, no...“ Pokrčil rameny a nechal zbytek věty nedopovězený. Pak obdařil statného šéfa tajné služby širokým vítězným úsměvem: „Miku, ať chcete, nebo nechcete, na tu Winstonovu oslavu jedu.“

Reilly to vzdal.

„Ano, pane prezidente,“ řekl a obrátil se k operativcům ze své tajné služby. Všichni to byli pořizci s boulemi na saku tam, kde měli v podpažních pouzdrech své osmatřicítky. Reilly jim teď úsečně oznámil: „Oukej, chlapi, rozjedeme to.“

Pak přešel ke stolu, zvedl kolenní vzpěry, sehnul se k prezidentovi a připevnil mu je v zaaretované poloze.

Prezident jako by si toho ani nevšiml. Dolů na své nohy se ani nepodíval. Reilly si vždycky říkal, že si toho prezident určitě ani nechce všimnout. A stejně to bylo s jeho pravidelnými týdenními lékařskými prohlídkami. Když Rooseveltovi admirál McIntyre, jeho osobní lékař, předepsal nějaké procedury, prášky či jiné užívání, dělal prezident bez jediné otázky všechno, co mu řekli. Možná to byla jeho metoda, jak se vyrovnat s chorobami, které ho sužovaly. Tak si to alespoň šéf tajné služby říkal.

Teď se Reilly zvedl a oprášil si kolena. Kdosi už prezidentovi přinesl klobouk a veliký námořnický plášť. Pak šef tajné služby osobně vyrazil s prezidentovým invalidním vozíkem k otevřeným dveřím. Za ním následovali ostatní: agent, který pro všechny případy nesl šaty na převlečení, další agent s masážní emulzí, která se prezidentovi vtírala do kůže, když se

zpotil, což bývalo dosti často, a třetí agent s pohotovostní lékárníčkou v černé tašce, kde nechyběla ani láhev whisky, na níž prezident vždycky trval. Reilly si pokaždé pomyslel, že je na ně na všechny asi dost žalostný pohled, ale vždycky ten ustálený postup přísně dodržoval.

Došli ke dveřím. Tam už čekal pancéřovaný packard s šasi odolným proti bombám. Byl tam jako vždycky — na vteřinku přesně. Reilly automaticky přikývl: Všechno je v pořádku.

„Jsem připravený, Miku," řekl prezident. Reilly se také přichystal.

Prezident se pevně přidržel jeho širokého ramene a sám se zvedl na nemohoucí nohy. Reilly ho při tom svou silou podpíral. Lidé venku — i kdyby to byl třeba jen malý hlouček vojáků, agentů a personálu z velvyslanectví — nesmějí nikdy vidět, do jaké míry je jejich prezident mrzák. Takhle to bylo vždycky.

Ozval se menší aplaus a prezident se zářivě usmál. Vesele zvedl cigaretovou špičku, což byla jeho oblíbená póza, ale Reilly se vůbec nedíval. Jeho úzkostný pohled byl upoután na zlověstně rudou záři plamenů nad Teheránem. Slyšel výkřiky davu, lačnicko po krvi, a slyšel, jak se ten hluk přibližuje. „Prokrista," pomyslel si, „ať už ho máme v autě ale co nejdřív!"

Nakonec prezidenta k rychlejšímu pohybu přimělo docela obyčejné pocení. Jak se silně namáhal, aby se jednou rukou udržel Reillyho, cítil, že už je celý propocení.

„Dobrá, Miku, pojďme dovnitř."

Když prezident dosedl na zadní sedadlo, Reilly úlevně vydechl. Roosevelt měl pořád ještě cigaretovou špičku frajersky zvednutou pro houfec přihlížejících, ale tvář už měl popelavou a celou pokrytou potem. Reilly vydal povel. Agenti z tělesné stráže se pustili do akce. Muži ozbrojení samopaly se přitiskli k bokům auta. Další se klusem vydali za ním. V oka

mžiku byl prezidentův packard obklopen stěnou lidských těl. Nejmocnější muž světa se vydal na pomalou cestu na oslavu Churchillových narozenin...

Berijův agent, který jeho odjezd sledoval, dal kapesní svítilnou smluvené znamení. Berija na ně čekal v horním poschodí ruského velvyslanectví. Jeho šef Stalin musel při jakékoliv příležitosti být tím posledním, kdo dorazí na místo. To, že si tak dával na čas, mělo být dalším výrazem jeho síly. Churchill a teď i Roosevelt na něho museli počkat. Berija, šef sovětské tajné policie, rázně došel doprostřed místnosti, kde Stalin seděl v křesle na vyvýšeném stupínku, jako kdyby spočíval na trůně.

Stalin byl nevelké postavy a jako všichni malí muži byl ješitný. Zatímco čekal v křesle, pudroval mu sluha tváře, aby skryl stopy po neštovicích, které Stalin prodělal ve své rodné Gruzii, když tam studoval v kněžském semináři.

Berija byl také Gruzín. To ho, jak cítil, s diktátorem zvláštním způsobem sblížovalo. Teď tedy řekl jejich společnou mateřštinou, aby mu sluha nerozuměl:

„Ten Američan už vyjel, soudruhu Staline."

Stalin se na něj podíval. Nikdy neuhýbal pohledem. Oči měl tmavé a neproniknutelné, ale Berija v nich nepotřeboval číst. Věděl, že se dívá do tváře tyranovi, člověku bez srdce. Mimoděk se zachvěl.

Stalin odpověděl rusky, zase proto, aby ukázal, že Berija pro něj není nikdo zvláštní:

„Charašo. Brzy vyjedeme." Odstrčil ruku sloužícího a prohlédl si svůj obličej v zrcadle. Jizvičky po neštovicích i nezdravě bledou pleť, která mu samozřejmě za jeho zády — vynesla několik přezdívek, například „podžobanec", se podařilo uspokojivě zamaskovat. „Můžete jít," řekl.

Sloužící odcouval a ukláněl se přitom, jako kdyby za starých časů odcházel od cara. Stalin počkal, až se za ním zavrou dveře, a pak se zeptal:

„A co mají znamenat ty nepokoje?"

„Víme, kdo je začal. Máme je pod kontrolou. Můžeme je zarazit, když budeme chtít. Obyvatelstvu jsme už dali na vědomí, že jich za každého našeho mrtvého zastřelíme sto. Už se provádí plán, podle kterého mladého šáha zatkne, pokud to bude nezbytné." Berija ze sebe vysypal, co všechno už udělal. Počínal si jako nějaký poddůstojník, který podává hlášení svému veliteli roty. „Stačí, když řeknete, soudruhu Staline, a bude to provedeno."

Stalin se poškrábal na svém důkladném nose. To bylo znamení, kterému už celý jeho dvůr rozuměl. Hlava státu přemýšlí a nechce, aby ho ostatní vyrušovali svým hovorem či radami.

Venku sílil hluk davu. Berija měl dojem, že slyší rachot kulometné palby. Zajímalo ho, zda to nestřílí některý z jejich vlastních kulometů. Jeho Zelené čepice už přece i dřív mnohokrát rozháněly davy ve všech šestnácti sovětských republikách předem vypočítanými kulometnými salvami, které vždycky skosily přední řady demonstrantů. Jeho kulomety se při zvládání téhle lůzy osvědčily jako mnohem účinnější metoda, než bývaly kdysi za cara kozácké knuty a šavle.

Pak se ozval Stalin:

„Necháme je, ať se bouří! Možná to těm plutokratům Churchillovi a Rooseveltovi připomene, že jednou takový dav

může rozhodnout taky o jejich osudu." Usmál se, ale ve výrazu jeho tváře nebylo nic příjemného. Jeho oči dál zůstávaly neproniknutelné... „Jen ať si tihle gentlemani uvědomí, že i dny jejich vlády jsou dost možná sečteny." Sehnul se a zvedl rtěnku, kterou tu sloužící nechal. Podíval se do zrcadla a pečlivě si ji nanesl na silné rty pod staromódním hustým knírem.

Berija se znovu maličko zachvěl. Jeho šéf teď vypadal, jako by se právě napil krve...

„No, Lavrentiji Pavloviči," pokračoval Stalin neosobním tónem, jakmile se octli v bezpečné kabině velikánského zisu, obklopeného po obou stranách

jízdním doprovodem z jednotek NKVD, „s tím plutokratem Churchilllem jsi to provedl dobře. Víc se ale obávám toho Američana. Ten představuje ohromnou a mladou zemi — britské impérium je už odepsané. Lev Churchill už poztrácel zuby," zasmál se.

Berija se přičinlivě zasmál s ním. Teď, když už byli na cestě na oslavu, se Stalin zdál trochu uvolněnější.

„Je to velice nemocný člověk, soudruhu generální tajemníku, pokud o tom Američanovi chcete vědět tohle."

„Ano, to je dobře. A slabosti — pití, ženy?"

„Naši lidé v Americe říkají, že ženy má," odpověděl Berija. „Byla tam jakási Lucy Mercierová, když byl o něco mladší. V poslední době je Roosevelt poblázněný do norské korunní princezny, jakési princezny Marty, která je v Americe v exilu od roku 1940, kdy její zemi obsadili fricové. Zda je jejich vztah sexuální povahy, to našim lidem není známo. Je jí ale opravdu posedlý, a ona se přestěhovala k němu, do jeho sídla..., k nemalému údivu jistě slečny Lelandové, což je údajně jeho sekretářka, ale podle toho, co se ve Washingtonu povídá, jeho morganatická manželka." Berija se odmlčel, když si masivní zis zabroukal, jak řidič zařadil druhou rychlost. „Nedávno věnoval norskému námořnictvu stíhač ponorek. Ve Washingtonu se říká, že to je pro toho chlapa typické. Každý jiný by to udělal tak, že by jí věnoval prsten s diamantem."

Stalin se zasmál.

„Výborně!" vykřikl a plácl se do stehů. „Takže ten člověk má pár známých slabostí, co?"

„Ano, soudruhu Staline."

„A co vědí o Rooseveltově politice?"

Ministr vnitra si okázale nasadil skřípec a pronesl:

„Typický Američan. Naivní, provinciální, zajímá se spíš o to, aby získal hlasy voličů z nějakého neznámého venkovského městečka než o velké světové problémy. Ale má své ambice, soudruhu generální tajemníku. Chce se zapsat do dějin světa."

Stalin Beriju obdařil pokřiveným úsměvem.

„Já myslím, milý Lavrentiji Pavloviči, že můžeme zajistit, aby se tam zapsal jako důvěřivec a hlupák navíc. Takový člověk pro nás Rusy nemůže být soupeřem, co?"

„Ano, soudruhu Staline," vyhrkl Berija. Diktátor přece nikdy nesnášel opačné názory. Lidé s ním buď souhlasili — nebo zemřeli.

„Samozřejmě tu ještě je ten starý pes Churchill. Ten je pořádně protřelý a vyzná se ve světě. Ten je mazaný všemi mastmi," dodal Stalin. „Jak se ale Roosevelt začne víc a víc přiklánět k našemu stanovisku, nemůže toho ten starý pes už moc udělat." A pak se chladně zeptal: „Ještě něco, soudruhu Berijo?"

Berija na okamžik váhal. Dokonce i přes rachot motorů, který vyluzovali motocyklisté z doprovodu, bylo už stále hlasitěji slyšet výkřiky davu. Ty mu připomněly, že bude potřeba i nadále provádět všechna bezpečnostní opatření.

„Ano, soudruhu Staline, ještě něco. Někdy čas už dostáváme zprávy o jakési skupině friců — a možná nejde jen o Němce... Chystají se vás a ty dva plutokraty tady v Teheránu zabít. Máme důvody předpokládat, že by atentátníci mohli být převlečení za Američany."

„Hm." Zdálo se, že na Stalina to příliš nezapůsobilo. „Co dokáže hrstka nacistických hrdlořezů proti síle tří velmocí? No?"

Berija zaváhal, než odpověděl:

„Dovolím si vám připomenout, soudruhu generální tajemníku, že i vy jste v mládí byl v dost podobném postavení. I proti vám se všechno stavělo, když jste bojoval proti moci carismu."

Diktátor se maličko usmál, snad polichocen zmínkou o svém nebezpečném mládí revolucionáře.

„Ale Lavrentiji Pavloviči, já jsem přece nebyl obyčejný atentátník nebo bankovní lupič! Já jsem působil mezi svými lidmi. Mezi nimi jsem mohl zmizet, jak jsem chtěl. Tihle fricové se přece mezi Peršany neschovají! Mělo by být snadné je rozeznat. Dohlédněte na to. Dejte je zlikvidovat!"

„To provedu, soudruhu Staline." A Berija se ponořil do mlčení stejně jako diktátor, jehož záhadný pohled se upíral do prázdna. Takový problém se dá přece vyřešit stejně jako mnoho problémů předtím — prostě vraždou. A masový vrah, který měl na rukou krev milionů vlastních lidí, se v poklidu ubíral na recepci.

Chvilku po setmění se Churchill zapotácel a skoro omdlel. Thompson spěšně přivolal jeho lékaře lorda Morana. Osobní lékař, urostlý, hranatý muž, veterán ze zákopů první světové války, neztrácel čas. Přiměl Churchilla, aby si lehl na nejbližší pohovku, změřil mu pulz, krevní tlak a vyzkoušel reflexy. Pak mu vyhrnul rukáv a dal mu injekci. Když pomalu stlačoval píst injekční stříkačky, řekl:

„Ty to přeháníš, člověče! Nezapomínej, že ti dneska už je šedesát devět let. Nemůžeš takhle pálit svíčku na obou koncích."

Churchillovi se začala vracet barva do tváří. Thompson si s úlevou vydechl, ale starostlivý výraz z jeho drsné tváře nezmizel.

„Chtěl jsem odjet předevčírem," slabě zašeptal Churchill, „ale zůstal jsem... kvůli dnešku... rozhodli jsme se provést invazi... do Evropy... všechno se musí naplánovat a připravit."

Moran mu gestem naznačil, aby toho mluvení nechal.

„Musíš tu nešťastnou oslavu narozenin zrušit a jít aspoň na čtyřicet hodin do postele, než poletíme zpátky do Káhiry, rozumíš!? Jestli půjdeš na tu recepci, Winstone, tak se zbytečně moc rozrušíš. Taky budeš moc pít a moc kouřit. Já tě přece znám.“

Ministerský předseda slabě zavrtěl hlavou.

„Ne, já tam musím... o tom se nesmí vědět... jak mi je. Žádná slabost... Musím ukázat sílu... jinak bude všechno ztraceno... Já tu oslavu musím udělat.“

Náhle se Churchill posadil, oči se mu podivně zaleskly. „Kde to jsem?“ zeptal se.

„Přece v Teheránu, pane,“ odpověděl Thompson, celý vyděšený. „V Teheránu, prosím... Jste tady už pár dní.“

Zdálo se, že ho Churchill neslyší. Zvedl ochablou ruku, jako by jí žádal o pomoc. „To musím... musím umřít v tomhle divném místě?“ zeptal se žalostně.

Thompson se odvrátil, aby skryl slzy.

KNIHA ČTVRTÁ

POSLEDNÍ ETAPA

„Konec dobrý všechno dobré.“

STARÉ PŘÍSLOVÍ

Kapitola 21.

„Pohni sebou, Poláku,“ sykl Kane, když se přesouvali k dalšímu kamennému pilíři. Zevnitř, z velvyslanectví, bylo slyšet hlučení mnoha hlasů. Ze směru od příjezdové cesty zazníval stále hlasitěji ryk davu. Nezbyvalo jim mnoho času.

Už skoro půl hodiny plácali nálože plastické trhaviny kolem celé budovy velvyslanectví a pokaždé, když britské hlídky přišly příliš blízko, zůstali bez hnutí stát, jen se přikrčili do stínu a poslouchali, jak jim buší srdce. Sotva se odvažovali dýchat. Krause si počínal jako posedlý. Pokaždé, když připlácí kus plastické trhaviny na nějaký sloup nebo zdivo, procedil mezi sevřenými zuby: „Teď tu válku vyhrajeme... My ty tři svině zabijeme...!“ A tuhle zvláštní novodobou litanii, plnou triumfující nenávisti, si s ním v duchu odříkávali i jeho esesáci.

Teď už do toho Polák musel vložit poslední kapku energie, aby Němcům stačil. Pokaždé musel počkat, až se nálož usadí, a potom musel rychle, šikovně a hlavně nenápadně odstranit časovanou roznětku, která nálož měla přivést k výbuchu. Polák si teď připadal jako docela šťastný člověk. Cítil se skoro, jako kdyby byl zpátky u svého milovaného Sboru. Dokonce na všechny povely odpovídal: „Rozkaz, kapitáne!“, dokud na něj Kane vztekle nezasyčel: „Jdi do prdele, nech toho! Já nejsem žádnéj tvůj kapitán, já jsem furt ten starej Charley Kane.“

Pak už Kana od ostrého hořkého zápachu plastické trhaviny rozbolela hlava. Mozek mu přitom ale pracoval jako hodinový strojek. Všechno zatím vycházel podle Chmatákova plánu. Jenže tohle byla teprve ta snadnější — třebaže moc důležitá — část akce, to Kane věděl.

Potíže začnou, teprve až skupina opustí areál velvyslanectví. Charley však zatím tuhle myšlenku zapudil a soustředil se na to, co dělá.

Další Krauseho mladý fanatik vyrazil ze stínu a přeběhl k pilíři, který podpíral velkou jídelnu. Na okamžik, v pruhu světla vycházejícího z budovy, Kane pohledem zachytil jeho vzrušenou zpocenou tvář. Zašeptal Chmatákovi:

„Fajn — za tímhle běž ty!“

Ten ani nepotřeboval pobízet. Stejně jako Kane věděl, že tohle je nejdůležitější část celé operace. Ať už se později pokazí cokoli, nebylo by dobré, aby je pak obvinili z vraždy či z pokusu o vraždu tří nejmocnějších lidí na světě. Nehlučně se kradl za Němcem a prsty ho už svědčely nedočkavostí, aby vytáhl roznětku a odhodil ji pryč.

Charley Kane, který skupině dělal zeď, se ve svém úkrytu vedle skleníku u budovy otočil a rozhlédl se po areálu.

Daleko na obzoru vyskakovaly zlověstně rudé plameny a bylo jasné, že už zakrátko bude nutné vyrazit. Brzy už velení Spojenců vyšle do ulic mnohem silnější jednotky a ty dav rozeženou. Budou muset. Nejvyšší lampasáci se neodvážejí něco zanedbat, když ta tři největší zvířata dnes večer oslavují.

Náhle zadržel dech. Za ozdobně sestříhanými keři vlevo zaskřípaly na šterku okované boty. Stál tam nějaký Brit. To se dalo úplně jasně poznat podle tvaru přílby. A ten voják se upřeně díval právě na skleník. Ozvalo se tiché škrtnutí zápalky. Kane neslyšně vydechl úlevou. Po škrtnutí zápalky za malý okamžik následoval červený plamínek zapalované cigarety. Strážný si tohle skryté místo vybral, aby si tu načerno zakouřil. Svou cigaretu však nevychutnával moc dlouho.

„Hej, ty,“ ozval se rozkazovacím tónem chraplavý hlas, „kde si sakra myslíš, že jsi? Kouřit na stojce!“

Kane zahlédl, jak svítilcí oharek cigarety dopadá na šterk.

„Dal jsem si akorát menšího čouda, seržante,“ řekl omluvně slabší hlas. „Mrzí mě to.“

„Jo, to tě bude teda mrzet pořádně...“ Chraplavý hlas se najednou zarazil. „Hele — a co je tohle?“

„Co jako?“

„Nemáš oči nebo co?“ vyštěkl znechuceně britský poddůstojník. „Támhle se něco hejbe. Tak sebou mrskni! Poklusem!“

Kanovi až vynechalo srdce. Ten Anglán zahlédl jednoho z Krauseho vojáků u vzdálenějšího konce budovy. Na vteřinku ho bylo vidět ve světle, které se lilo z jednoho z těch velkých oken. Kane zaváhal. Má zasáhnout? Tím by ale taky mohl všechno zkazit.

Teď oba Britové s připravenými puškami mířili k budově velvyslanectví. Šli maličko sehnouti, jako by každým okamžikem čekali nějakou nepříjemnost. Kane se modlil, aby ten seržant, nebo kdo to vlastně byl, nepřivolal pomoc. Teď už oba

byli skoro na úrovni jeho úkrytu. Přikrčil se hlouběji do stínu. Už slyšel jejich pravidelný dech. Kdyby chtěl, mohl by natáhnout ruku a na toho většího si sáhnout.

„Poslechni," bylo slyšet seržantův chraplavý hlas, „on se tam někdo fakt vometá. Něco se tam děje podezřelého..." Jeho slova přešla v tiché zasténání, když ho Kane pažbou revolveru udeřil do zátylku. Padl dopředu a rázem zřejmě ztratil vědomí. Puška mu vypadla z náhle zdřevěnělých prstů.

Druhý voják zareagoval rychleji, než Kane čekal. Prudce se otočil a současně provedl výpad. Kane uhnul právě včas. Popadl bodák, ale voják příliš rychle couvl. Prudce po něm kopl, ale voják to očekával a zase uskočil. Kanovi blesklo hlavou, že tenhle chlap určitě začne volat o pomoc. Musí ho zarazit — a rychle!

Z náhlého popudu po vojákovi mrštil revolverem a zasáhl ho do ramene. Brit vyjel bolestí a upustil pušku, jako by měl rameno přeražené. „Zatracená..."

výkřik se změnil v bolestné zaskučení, když Charley Angličana praštil přes nos a vrazil do něj, až se oba svalili na zem. Strážný instinktivně vykopl kolenem a zasáhl Charleye do slabin. Vlna mučivé bolesti projela Kanovi celým tělem. Zdělil se, že bude zvracet, ale včas se ovládl. Vší silou, s rukama mokřýma a lepkavýma od krve z Angličanova přeraženého nosu, zatlačil tomu druhému revolverem do obličeje. Jednou... dvakrát. ...třikrát. Najednou ze sebe voják vydal tiché zaupění a hlava se mu svezla na stranu.

Ještě chvíli, která mu připadala jako věčnost, tam Kane klečel a lapal po dechu, jako by právě doběhl velký závod. Hrudník se mu těžce zvedal. Potřásl hlavou a všechno se mu zas vrátilo na své místo. Dál vpředu už dokázal rozeznat siluetu Chmatáka, který tam likvidoval roznětku. Zvenku ze silnice doléhal rámus stále hlasitěji a bylo slyšet vztekklé práskání ručních zbraní. Velení zasáhlo. Teď už to jistě nebude dlouho trvat. Zvedl se na nohy. „Poláku," sykl zlostně. Polák se okamžitě vynořil z křoví, pohyboval se na svou velkou postavu neuvěřitelně tiše.

„Ať žijou mariňáci!" zašklebil se a když pochopil, co se tu asi odehrálo, hlesl: „Ty ses teda taky měl dát k mariňákům." „Jdi do prdele se svojí mariňákama!" zavrčel Charley vztekle. „Pojď ty dva odklidit, ale honem. Než je jejich kámoši začnou hledat. Tak sebou pohni!"

„Rozkaz, kapitáne." Polák zvedl velkého bezvládného poddůstojníka, jako by ten chlap nic nevážil. Bez námahy ho zase uložil na zem za skleníkem, zatímco Charley vlekl stejným směrem toho druhého. Táhl ho botami po šterku, takže to dělalo —jak se mu zdálo— děsivý hluk. Beze slova oběma mužům svázali ruce za zády jejich vlastními opasky a jejich vlastními khaki kapesníky jim zapali ústa, jak nejlépe dovedli.

„Nějakou dobu rozhodně nebudou vědět o světě, Charleyi," řekl Polák uznale.

„Doufejme," kývl Kane a uvědomil si, že se mu ruce pořádně třáslly, když toho vojáka svazoval. Pomyslel si, že se musí víc ovládat...

Byl to Chmaták, kdo tenhle plán vymyslel. Bylo to v té hrozně chvíli, když se krčili za džípem, kde udělali ten děsivý objev.

„Charleyi," zašeptal Chmaták, když se z toho šoku trochu vzpamatovali, „ten parchant Evers nás teda má pěkně v hrsti."

„Ale proč?"

„No, řekněme, že teď zkusíme fouknout, když víme, že má v plánu nás zabít. Jak daleko myslíš, že se dostaneme?"

„Daleko ne. Má tady všude kolem ty své perský raubíře."

„Přesně tak. A dokonce i kdyby se nám povedlo vypadnout, kam budeme utíkat? Rozhodně ne k našim. Ti by nás šoupli za mříže, než bys řekl švec."

Charley nevesele přikývl. Chmaták měl pravdu. Evers je skutečně měl v hrsti.

„Takže nemůžeme dělat nic jiného, než se držet Eversova plánu. Dokud nebudeme volní. A to bude ten večer, kdy bude atentát na ty velký zvířata."

„A co teda podle tebe uděláme pak?" zeptal se Charley a neznělo to zrovna optimisticky.

Chmaták neodpověděl přímo. Místo toho se zeptal:

„Byl jsi někdy u skautů, Charleyi?"

„Na co to, do prdele, teď potřebuješ vědět?"

„No já byl, u židovské skautů v Brooklynu," pokračoval Chmaták. „A jako kluka mě zajímal tenhle BadenPowell, ten chlap z Anglie, co skauting založil. No a tenhle B.P., jak jsme mu říkali, byl v nějaký tý válce obklíčenej nepřítelem v jednom místě, co se jmenovalo Mafeking, myslím někde v Africe..."

„Krucinál, člověče, zkrat' to!"

„Tak teda dokázal se tam proti nim udržet osm měsíců tím, že blafoval, poněvadž těch nepřátel byla pěkná přesila. A on to na ně mockrát sehrál tak, aby si mysleli, že je silnější, než ve skutečnosti byl. Například měl jenom jednu baterku, ale zapínal ji v hluboký noci na různých místech po celém okraji obrany, aby si nepřítel myslel, že bude noční útok. No nebyl, protože na něj B.P. neměl lidi. Ale nepřítel těma trikama unavil — a nakonec to vyhrál."

„Hele," zaprosil Charley, „vážně to zkrat'! Je tady svinská zima."

„No, uděláme to tak trochu jako starej BadenPowell. Budem před Eversem dělat, jako že jedeme podle jeho plánu, ale přitom ten plán využijeme pro sebe."

„A jak?"

„Až to všechno bude na spadnutí a ten dav taky bude v nejlepším, máme podle plánu utíkat k vozidlům. My míříme do džípu, co jsme v něm přijeli, a Němčouři utíkají k polopásům."

„Tak je to v plánu."

„Jo, ale co když se... řekněme... s džípem něco stane?"

„Ale dej pokoj," mávl rukou Charley. „S tím posraným džípem se tak jako tak jasně něco stane!"

„Jo, ale co když se řekněme něco stane ještě dřív, než do něj vlezem?" Chmatákovy tmavé oči se v tom stříbřitém svitu

škodolibě zaleskly. „A co když pak štípneme jeden z těch dvou polopásů? A to musíme, protože ten hajzl major Evers bude někde čekat na polopás. A důležitý je tohle: ten hajzl major Evers je něco jako naše jízdenka na svobodu. Má pro nás ty prachy a pasy. Musíme ho převízt úplně tak, jak ten starej Anglán, ten B.P., převez svý nepřátele.”

Charley začal horečně přemýšlet a pak se mu, i když zatím nejasně, začalo rýsovat východisko. Kdyby se jim podařilo klamat Everse až do konce a dostat se tak k jeho penězům a dokumentům, do Lisabonu by se už třeba nějak dostali.

Evers jim ovšem

musí uvěřit, že džípem odjet nemohli. A taky musí opravdu ty peníze a pasy mít... Jakmile bude Kane v Lisabonu, nějak by tam dostal i Magdu, o tom nepochyboval. Najednou cítil, jak se mu celým hubeným tělem přelévá vlna nové naděje. A tak se zeptal:

„Jak to zařídíme s tím džípem?”

Chmaták mu překotně vylíčil svůj plán, který vlastně během hovoru ještě domýšlel a neustále opakoval, že jsou to nápady „děravý jak řešeto”. Nakonec řekl:

„Já vím, Charleyi, já vím. Je to hrozně divokej plán a dobrejch padesát věcí nám přitom nemusí vyjít, ale je to jedinej plán, co máme.”

A teď se tu Charley s Polákem krčili za skleníkem a poslouchali sípavý, přerývaný dech obou omráčených Angličanů.

Kana se zmocňoval nepříjemný pocit, že jejich plán přestává vycházet už teď. Nebudou Angláni tyhle dva brzy postrádat? Nevyšlou pátrací skupinu, aby se po nich podívala ještě dřív, než Krause se svými vojáky dokončí všechny přípravy k tomu, aby poslal podle Eversových představ Velkou trojku výbuchem na onen svět? Pak by Anglánům, vybaveným světlomety, nedalo velkou práci zjistit, co se tady děje.

Přiklusal Krause. Byl celý udýchaný a nesmírně rozrušený.

„Už jsme skoro hotovi,” vydechl těžce. „Už jenom jednu nálož...” Vtom se zarazil. „Co je tohle? Co se stalo?” sykl, když si oba Angličany prohlídl.

„Nic extra... jen takový menší spor,” odpověděl Charley. Od té doby, co na spodku džípu našel nastraženou nálož, měl vždycky co dělat, aby se udržel, když s Krausem mluvil. Nejradši by toho Němce holýma rukama roztrhl jako hada. „Jen sebou hodte! Tyhle Angličany můžou každou chvíli přijít hledat.”

Krause tiše německy vyštěkl, že rozumí a odklusal pryč.

Charley se spěšně obrátil k Polákovi:

„Běž radši za ním a vytáhni i tu poslední roznětku! Já zatím...”

Jeho poslední slova se utopila v náhlé vlně zběsilého rámusu. Do tmy s jekotem vzlétly tři červené světlice a zanechaly za sebou ohon ohnivých jisker. Vteřinku na to jedna po druhé explodovaly a zalily noční oblohu krvavou červení. To byl Eversův smluvený signál. Znamenal, že se placený dav má pokusit jen jako, ne doopravdy vzít útokem příjezdovou cestu.

Charley popadl Poláka za ruku právě včas.

„A padáme,” zavelel do náhlého výbuchu divokého řevu a střelby zaznívající od příjezdové cesty.

„Ale co prezident, Charleyi? Je tam ještě jedna, kterou jsme nestihli zneškodnit.”

Charley Kane zavrtěl hlavou.

„Roosevelt se bude muset spolehnout na štěstí, jako my obyčejný smrtelníci. Tak dělej, Poláku, mažeme pryč, ale honem...”

Kapitola 22.

„Kulometníci,” překřikoval Schwarzkopf řev a skandovaný pokřik blížícího se davu, „vypalte ještě jednu, poslední varovnou salvu... nad ty jejich zatracené hlavy!”

V záři světlíc, které explodovaly na obloze a zalévaly všechno svým přízračným krvavě rudým přísvitem, generál viděl, že Peršanů jsou tisíce. Někteří se navzájem zaklesli lokty a postupují proti ubohým zábranám, uzavírajícím vchody na příjezdovou cestu. Byl z toho zoufalý. Zbývá snad jen pár minut a projede tudy prezidentův vůz. Neodvážil se ani pomyslet na to, co by se stalo, kdyby si ten hysterický dav prorazil cestu dál a prezidentské auto zahlédl.

Kulometníci, i v tom nočním chladu celí zpocení, se krčili za těžkým kulometem pod ochranou dalšího pultuctů amerických vojáků, většinou narychlo sehnanych písarů ze Schwarzkopfova štábu. Střelec svíral rukojeti kulometu, až mu zbělaly klouby na prstech. Pak stiskl spoušť.

Vzduchem zasvištěly kulky. O sto metrů dál začaly kusy rozbitého zdiva pršet na hlavy demonstrantů. Jeden z nich se obrátil — z tváře se mu řinula krev. Na okamžik Peršané zakolísali. Ale ne nadlouho. Na vyvýšené plošince stojící obrovitý Peršan, vybavený megafonem, do davu cosi zakřičel. Odpověděl mu další řev. Někteří zvedli zaťaté pěsti a té hrstce Američanů jimi hrozili. Několik jich nad hlavou mávalo dlouhými zakřivenými noži, které se výhrůžně leskly v záři plamenů z právě zapálených domů. Začali se znovu sunout vpřed.

Evers, který se schovával ve dveřích domu, spokojeně přikývl. Ebtehaj svou práci dělal dobře a měl by být patřičně odměněn. Samozřejmě, jakmile se Američané do davu opravdu pustí, všichni se rozprchnou a utečou, říkal si Evers. Peršané nemají kuráž na skutečný boj. Ještě pár minut ale budou Anglosasy zaměstnávat, a při troše štěstí nebude víc ani zapotřebí... jen ještě pár minut...

Major Evers pohlédl na zeleně světélkující ciferník náramkových hodinek. Bylo už skoro šest. Krause a jeho parta by už pomalu měli být hotovi. Brzy už vyrazí zpátky na svobodu. Opodál čekají dvě sanitky Červeného půlměsíce se spuštěnými motory a netrpěliví řidiči je v pravidelných intervalech vytácejí do obrátek, jako by se nemohli dočkat, až už budou na cestě.

Evers měl stejné pocity. I jemu se zoufale chtělo být už na nádraží a ve vlaku do Ankary. Naprosto přesně věděl, že

Anglosasové, jestliže dojde k atentátu, spustí v celém Teheránu rozsáhlou pátrací akci. Nikdo tu už nebude bezpečný. Ebtehaže, kterého perská policie dobře zná, zatknou takřka okamžitě. A ten začne zpívat jako kanárek, až si ho perští policajti na příkaz Spojenců vezmou do parády. Gestapo se od těch Peršanů ještě musí moc učit.

Major Evers podvědomě poplácal naditý kufřík, který měl řetízem připevněný k zápěstí, a pousmál se. S třiceti tisíci dolarů už se dostane hodně daleko. Likvidace Velké trojky bude pro Spojence nepochybně velká rána, ale vybědnou z toho. Jenom blázní jako Himmler si myslí, že Německu vyhrají válku, když zavraždí vůdce Spojenců. Spojenci si najdou nové vůdce, kteří nastoupí po Churchillovi, Rooseveltovi a Stalinovi. V každé zemi se vždycky najdou další politikové, kteří se nemůžou ani dočkat, až převezmou moc. V tom celá ta politická hra spočívá. Ale až Německo prohraje válku, to on už nechce Němcem být. A Německo prohraje...

Únikovou trasu už měl naplánovanou vlastně ji

plánoval už od té doby, co ho poprvé zapojili do operace Dlouhý skok. Jakmile si jeho zmizení všimnou, bude po něm přirozeně gestapo s pomocí abwehru pátrat. Věděl, že nejdřív začnou hledat v Jižní Americe. Vždyť koneckonců ten kontinent navrhli jako bezpečné útočiště i pro ty Amíky, co jsou do akce zapojení! V Jižní Americe je totiž dost německých agentů i spojenců. A Evers se znovu pousmál. Gestapo ho prostě bude hledat v nesprávném světadíle! To jeho vybrané místo je Kábul. Ovládá místní jazyk a už si taky zjistil, že mladí hoši tam jsou velice hezcí a poslušní. Při té myšlence si olízl rty. Jediné, co mu ještě zbývalo vyřešit, byl Krause a ti jeho mladí hrdlořezové z SS. A pak se po něm slehne zem.

Náhla kulometná dávka ho překvapila. Trhl sebou, třebaže tohle měl vlastně očekávat. V předních řadách postupujícího davu propukla panika, když střely zamířily přímo mezi ně. Všude teď muži padali, křičeli a svíjeli se bolestí. Někteří se přitiskli ke zdi, jiní se prostě nějak snažili krýt — a další se pracně z té smrtelné palby probíjeli pryč.

Schwarzkopf řval:

„Dejte do nich ještě jednu dávku, kulometníku! Jinak sem vtrhnou... Ještě jednu dávku, proboha dělejte!“

Mladý kulometník s tváří celou zalitou potem, se zuřivě lopotil s uzávěrem.

„Zaseklo se mi to, pane generále,“ ječel do výkřiků davu. „Zaseklo se to!“

Schwarzkopf si uvědomil, v jakém jsou nebezpečí. Jestliže teď dav nedokážou zastavit, ta rozběsněná tlupa se vzchopí a zaútočí. Už teď vůdcové křičeli na ostatní, aby šli do útoku. A pak tu hrstku Američanů, která jim brání v přístupu na příjezdovou cestu, zmasakrují.

„Tak s tím něco udělejte,“ křičel. „Mrskněte sebou, člověče!“

Generál už sám skoro nevěděl, co dělá, ale postoupil o několik kroků vpřed, vytáhl svou pětačtyřicítku, a jako kdyby ještě v mírových dobách stál někde doma v Americe na střelnici, zacílil těžký automatický kolt na velkého Peršana, který řval z plných plic a vypadal jako vůdce celé tlupy. „Vyřídít vůdce,“ říkal si generál. Cítil se už klidný a úplně se ovládal, zatímco vzadu se kulometník ještě pořád horečně lopotil, aby odstranil závalu na své zbraně, až se z toho ten zatracený pitomý krám mohl rozsypat...

Teď už se všichni horempádem řítili k bráně. Kane s druhými dvěma Američany vpředu a Krause s ostatními Němci hned za nimi. U hlavní brány měli britští vojáci napilno — honem si nasazovali přílby, hnali se pro zbraně na strážnici a spěchali obsadit zátaras. Vysoko šlehající plameny jim zalévaly tváře zlověstnou červení. Všechno tu působilo zmateně a chaoticky. Těžce oddychující Kane si pomyslel, že teď už zase všechno jde snad až moc dobře.

Mladý důstojník, ještě v košili, ale už s koltem v ruce, se s Kanem skoro srazil.

„Co se děje?“ vyjel. „Říkali mi, že jste čestná stráž.“

„Byli jsme,“ zafuněl Kane. „A teď jsme normálně bojová jednotka námořní pěchoty. Tam venku nás teď všechny potřebují.“ A potom svou odpověď ještě zkusil vylepšit: „A hlaste se předpisově! Jsem koneckonců vyšší hodnost.“ Tahle finta se zlatým proužkem podporučíka armády USA se mu vyplatila. Správně odhadl, že se ten Angličan v amerických hodnostech asi moc nevyzná.

„Promiňte, pane...“ začal Angličan.

„Major,“ pomohl mu Kane. „Tak dělejte, pohněte kostrou! Venku už je peklo.“

Společně běželi dál k zátarasu a britský důstojník volal na velitele stráže:

„Otevřete bránu a pusťte toho amerického důstojníka ven... Tak dělejte, honem!“

Drátěné zátaras byly bleskově otaženy na stranu a Kane mezi nimi sprintoval dál. Za ním následovali ostatní. Vojáci z Východokentského pluku se nechali unést vzrušením a pokřikovali: „Do toho, Yankeeové! Nandejte to těm přímoudlíkům! Dejte jim taky jednu za nás!“

Krause se dotáhl na Kana. Obličej měl rudý námahou a vzrušením, modré oči mu plály pravým esesáckým fanatismem. „Zvládli jsme to skoro celý... Ti chlapi už jsou prakticky mrtví... Nezapomeňte, co říkal major Evers... nasedněte do džípu.“

„Ano, ano, já vím,“ zafuněl Kane s předstíranou podrážděností. „Nemusíte mi říkat co a jak. Nechtě keců — a koukejte, ať jste pryč!“

Všechna tři vozidla, džíp i oba transportéry, byly už jen sotva sto metrů daleko. Ve světle požárů, které se rozhořely snad po všech stranách, je bylo jasné vidět. Kane hodil pohledem za sebe. Chmaták utíkal ze všech sil, paže mu pracovaly jako písky, jak se snažil udržet tempo s dlouhonoхими esesáky. Ti už teď Američany začínali dohánět. Kane švihl paží vzhůru a spojil palec s ukazováčkem do kroužku. Chmaták to udělal po něm. To bylo smluvené znamení. Z posledních sil se vrhl kupředu, nechali Krauseho za sebou a pádili, co jim síly stačily.

„Hej!“ řval Krause. „Nezapomeňte...“

Nikdo už ho ale neposlouchal. Tohle byla rozhodující chvíle...

Generálu Schwarzkopfovi až zběhl kloub ukazováčku na spoušti. Ze všech sil se snažil ovládnout svůj dech. Za ním kulometník ještě pořád zoufale zápasil s nábojnici, která se mu v komoře zasekla, a pokoušel se ji uvolnit. Schwarzkopf

pomalů tiskl spoušť. Dav se začal znovu dávat do pohybu, zadní řady se tlačily na přední a ty už se sunuly dál na cestu, přes těla mrtvých a umírajících. Nemůže si dovolit ho minout. Tenhle veliký snědý parchant je určitě vůdce celého davu, říkal si. Toho vyřídí a rozutečou se... V duchu se pokřičoval a stiskl spoušť. Veliký kolt mu v ruce zahřměl. Z úst vyrazil šarlatový plamen. Hlaveň to vyhodilo vzhůru, když ji těžká kulka opustila. Vůdce davu se viditelně zapotácel. Na špinavé bílé košili se mu najednou objevila rudá skvrna. Zamával nad sebou rukama, jako by šplhal po příčkách neviditelného žebříku a do posledního okamžiku tak zápasil o život. Bylo to marné. Náhle se Ebtehaj naklonil vpřed a těžce dopadl na hrbolaté dláždění. Byl mrtev. Na okamžik zástup kolem něho užasle ztichl. Vteřinku na to se ale ozvalo jakési divoké úpění, podobné vytí meluzíny. Schwarzkopfovi to připomnělo indiánské pohřební obřady a plačky, které na nich kdysi v mládí slyšel. Dav začal ustupovat.

To už Schwarzkopf věděl, že vyhrál.

„Kulometníku," vykřikl, ale ani se přitom neohlédl, protože stále upřeně sledoval ustupující dav, „už jste uvolnit ten závěr?"

„Ano, pane," vyjekl mládenec radostně. „Mám střilet?"

„Ne," řekl Schwarzkopf, protože věděl, že další zabíjení by už ničemu neprospělo. „Ne, to nebude třeba... Tohle už jim stačilo." Najednou se cítil velice slabý. Bylo to, jako kdyby někdo otevřel nějaký ventil a vypustil mu z těla všechnu energii. Generál ovšem věděl, že udělal všechno, co se udělat dalo. Zbytek už je v rukou božích...

Charley Kane hodil granát. Rudou nocí zasvětila malá vejčitá puma... Na tuhle vzdálenost se nedalo minout. Ve stejném okamžiku, kdy džíp vybuchl, vrhl se Kane k zemi. Síla explodující plastické trhavy to nevelké auto vyhodila vysoko do vzduchu. Dvě pneumatiky se roztrhly a odletěly. Motor začal hořet a noc ozářily jeho plameny.

Krauseho výbuch zastihl nepřipraveného a srazil ho na zem. Esesáci se u něj zastavovali, byli z toho všeho zmatení, dokonce i šokovaní. „Co to má znamenat?" vykřikl někdo.

Charley, Chmaták a Polák ovšem nic vysvětlovat neměli. Jakmile džíp, zahalený plameny, žuchnul zpátky na zem a pokropil všechno kolem hořícím benzinem z rozervané palivové nádrže, doslova proletěli ohnivou clonou k prvnímu transportéru.

Chmaták se vrhl za volant, Polák popadl v kabině púlpalcový těžký kulomet a hravě s ním zamával, jako by šlo o nějakou překližkovou atrapu.

„Himlhergot!" zařval Krause vztekle, když mu došlo, co se Američané chystají udělat. „Ty svině nás převezly. Tak honem!"

Esesáci se vrhli vpřed. Rozpoutala se divoká střelba. Chmaták nastartoval motor a hbitě zařadil první rychlost. Velký polopásový transportér celých pět tun se zatřásl a zaskřípal. Pomalu se dal do pohybu a kulky se odrážely od jeho bočního pancíře. Konečně zareagovali i britští strážníci u zábran. Bylo slyšet vzteklé výkřiky a jakot a kdosi zahulákal:

„Co se to tady, sakra, děje?"

Ani Američané, ani esesáci mu samozřejmě neodpověděli. Krause se vrhl do kabiny druhého obrněného transportéru a Polák na vozidlo vypálil dlouhou dávku. Jeden esesák se zapotácel a chytil se za zkrvavený obličej. Krause prudce otočil klíčkem. Amíci už byli padesát metrů daleko a Angličani přibíhali od zátarasů se zbraněmi připravenými ke střelbě. Musí se dostat pryč! Motor ale vůbec nezareagoval...

„Krucifix, himlhergot, sakra!" klel Krause. Znovu zběsile otáčel klíčkem. A znovu se nic nedělo. Najednou mu svítilo. Amíci o jejich plánu věděli! A stejně jako se vyhnuli léčce, která na ně čekala v džípu, stejně tak provedli sabotáž na druhém transportéru.

Zčistajasna opustila fahnenjunkera Krauseho veškerá bojovnost. Už neměl žádnou naději, padl do léčky v tomhle městě tisíce kilometrů od své vlasti. Pomalu, jako by jeho ruka vážila cent, vytáhl zpod blůzy ukrytou pistoli a odjistil ji. Běžící angličtí vojáci už byli skoro na úrovni stojícího transportéru. Krausemu se hlavou ještě mihla vzpomínka na nád herně dny v Norimberku, když tam byl jako hoch s Hitlerjugend na kapely, vlajky a obrovské jásající zástupy, když sám Vůdce vystupoval vzhůru po schodišti, aby promluvil ke sjezdu strany. Jaké vzletné naděje a sny ho tehdy ovládaly!

A teď?

Když jeho mladí vojáci kolem něj začali odhazovat zbraně a zvedat ruce nad hlavu, aby se vzdali, zastrčil si Krause hlavěni pistole do úst. Uvědomil si ještě, jak protivnou chuť má zbrojní olej, a pak jen s úplně nepatrným zaváháním stiskl spoušť.

Kapitola 23.

„Stráží... k počtě... zbraň!" zakřičel ze všech sil velitel stráže a dech se mu přitom v chladném listopadovém vzduchu srážel v obláček mlhy.

Vysoké boty stráže Východokentského pluku jedním rázem duply na beton, dlaně pleskly o pažby pušek a důstojník v pozdravu přiložil pravou ruku k čepici.

Z prvního zisu vystoupil Molotov, sovětský ministr zahraničních věcí. Zíral na čestnou stráž přes brýle se zlatými obroučkami asi tak, jako když si průměrně úspěšný obchodní cestující prohlíží své zboží. Za ním následoval Vorošilov, náčelník sovětského generálního štábu, jehož široká tvář byla celá jakoby zjizvená, jako kdyby mu ji v dětství někdo pořežal. Oba společně čekali, až ze svého zisu vystoupí Stalin.

Mladistvý velitel stráže byl celý napjatý. Už dva dny si procvičoval ta tři slova, jimiž chtěl sovětského vůdce uvítat. Doufal, že si neuřizne ostudu, zvlášť když se na to z horního konce schodiště dívá Winnie. „Sláva Krasnoj armiji!" zvolal hrdě.

Zdálo se však, že si toho Stalin vůbec nevšiml. Prošel bez zastavení kolem, dokonce ani neotočil hlavu.

„Trhni si nohou," řekl si v duchu velitel stráže. „Taky ses na mě moh, do prdele, aspoň podívat!" Stalin dál stoupal po schodišti, kde ho nahore čekal už zotavený Churchill. Stalin měl na sobě modře lemovaný plášť šafránové barvy a vojenskou čepici. Churchillův pohled však nespočinul na obleku sovětského diktátora, nýbrž na jeho očích. Snažil se pro-
niknout do jejich tajemné hloubky, ale nedokázal to. Ať už v nich ten člověk skrýval jakékoliv tajemství, Churchill věděl, že to po Hitlerovi bude jeho další nepřítel.

Stalin se na okamžik zastavil. Zvedl zaťatou pěst k pozdravu. Vypadalo to, jako kdyby zkameněl. Jakmile zůstal stát, obklopila ho okamžitě jeho gruzínská tělesná stráž a hned vedle se objevil Berija, který se pátravě rozhlížel. Na pár vteřin se rozhostilo trapné ticho. Jakýsi perský sloužící, který si snad neuvědomil, že je přítomna tak vysoce postavená osobnost, se pokusil proklouznout kolem tělesné stráže. Gruzíni zareagovali bleskově. Rázem ožili a dva z nich si velice drsným způsobem nešťastného Peršana podrželi. Další ho významně podebral pod žebry automatickou pistolí. Perský sloužící totiž nevědomky porušil základní zásadu chování v Kremlu: nikdo se k maršálu Josifu Stalinovi nesmí přiblížit zezadu.

Churchill si odkašlal.

„Vítejte na mé oslavě," řekl a jeho doprovodný tlumočník to přeložil do ruštiny.

Stalin nezareagoval. Jeho napudrovaný obličej zůstal netečný. Snad celou věčnost upřeně hleděl na Churchillovy bledé, nezdravé rysy, jako by v jeho tváři hledal něco, o čem věděl jedině on sám.

Pak se beze slova pohnul kupředu, následován svým doprovodem a tělesnými strážci. Veliké dveře velvyslanectví za ním hlučně zapadly. Bylo sedm hodin večer 30. listopadu 1944. Velká recepcce mohla začít.

Vzadu za budovou si inspektor Thompson nesmlouvavým pohledem prohlížel ztichlé mladé muže v uniformách americké námořní pěchoty, kteří stojí ve vyrovnané řadě u zdi. Z okolí příjezdové cesty bylo ještě slyšet výstřely a výkřiky, ale pomalu už doznívaly a Schwarzkopf před chvílkou volal, že se dav roztýlil. Když mu Thompson řekl, co se na velvyslanectví právě stalo, houkl generál do telefonu:

„Musíte na nich zapracovat, Thompsone! Já dám okamžitě všude pátrat po tom druhém vozidle. Ale proboha, inspektore, nedopusťte, aby se něco stalo prezidentovi!" Pak praštil sluchátkem a nechal Thompsona, ať si s těmi zajatci nějak poradí.

Thompson se teď obrátil na zženštilé vyhlížejícího třetího tajemníka velvyslanectví, kterého spěšně povolali z oslavy, protože se mělo za to, že umí německy. A zajatci na otázky, položené anglicky, nereagovali.

„Co tady dělali? Zeptejte se jich na to!"

Třetí tajemník jeho otázku klopýtavě zopakoval v němčině se silným anglickým akcentem — a vyčkávací se odmlčel.

Jeden ze zajatců, vysoký mladý muž s nápadnou jizvou přes celou levou tvář, odsekl:

„Jdi do hajzlu a vyser si tam voko, buchtíčko jedna přihrátá!"

Ostatní se rozesmáli.

Diplomat se začervenal a přetlumočil Thompsonovi, co Němec řekl, to hezké oslovení ovšem vynechal.

Thompson také zrudl, ale vzteky:

„Tak tohle si ke mně nebude nikdo dovolovat!" Pátravým pohledem přejel řadu drsných tváří před sebou a uvědomil si, že s touthle bandou bude těžká práce. Ti se jen tak nenechají zlomit. Ale zlomit je musíme a hodně rychle! Něco tady měli za lubem, to bylo jasné. Ženisté s minohledačkami už znovu prohledávali celý pozemek. Další se vrhli do sklepů, aby pátrali po nádobách s otravným plynem, ale nic nenašli. Jestliže Thompson co nejdřív nepřijde na to, co se frickové chystali provést, bude muset nařídít evakuaci velvyslanectví — a to tedy nastane peklo. Jak bez povyku někam odsunout tři nejdůležitější muže světa?

„Dobrá," ovládl se nakonec, „řekněte jim, prosím, tohle: Mají na sobě spojenecké uniformy. Když budeme chtít, můžeme je postřílet jako agenty nebo špiony. Tohle jim řekněte."

Diplomat se znovu pomalu prokousal překladem a čekal.

„Teď jim řekněte, že to neuděláme, jestliže nám hezky všechno vyklopí. Řekněte jim, že buď budou mluvit, nebo zemřou."

Diplomat se snažil a inspektorova slova přeložil do němčiny jako „mluvit, nebo chcípnut".

Ten, který ho předtím vyzval, aby si „vysral voko", se zatvářil pohrdavě, ale tentokrát nijak nereagoval.

Třetí tajemník chvíli počkal, a pak se na něj významně podíval.

„Neměli bychom jednoho z nich pro výstrahu ostatním zastřelit hned?" zeptal se mile inspektora, jako by navrhoval řešení nějakého banálního společenského problému. „Co ten sebejistý drzoun, co mi prve odmouval?"

Thompson cvičeným okem okamžitě postřehl, že obličej zajatců zareagovaly.

„Ale! Tak ti parchanti rozumějí anglicky!" vyštěkl. „A my tady s nimi ztrácíme čas... Oni to prostě jen schválně protahují, hajzlové mazaní."

„No tedy," řekl třetí tajemník, „taky jsem jim na to skočil."

„Jen se z toho nepodělejte, ty cvoku," řekl ten s jizvou správnou americkou angličtinou. A pak se obrátil k Thompsonovi:

„Dělejte si co chcete, ale my nepromluvíme — nikdy." Potom se vypjal a vztyčil pravici k nacistickému pozdravu:

„Kamarádi, Heil Hitler!"

Zajatci jako jeden muž srazili paty a řízně zvedli pravice. Od úst jim šla pára, jak tam stojí strnule v pozoru a oči jim fanaticky hořely.

Teprve teď přišel velící poddůstojník ženistů ohlásit, že v celém areálu velvyslanectví nebyly nalezeny žádné miny, ani nic jiného podezřelého. Začal mluvit, ale najednou se odmlčel. Nezarazil ho pohled na mladé, vyzývavě se tvářící nacisty, ale závan zápachu, který od nich šel.

Přistoupil k nim blíž. Vybral si toho s jizvou, chňapl mu po ruce a přičichl si k jeho dlani. Udivený Thompson jen mlčky

přihlížel. Neúspěšný tlumočník vyjekl: „Hele, on je očichává! O co tu jde?“ Poddůstojník však nevypadal na to, že by chtěl nějak žertovat. Najednou se obrátil k Thompsonovi:

„Tohle jsou ti chlápkové, co se nám tu flákali po areálu?“

„Ano. Proč?“

„No, pane,“ odpověděl velitel ženistů, „docela nedávno se patlali s plastickou trhavinou.“

„S čím?“ zeptal se úsečně Thompson. „Co je to plastická trhavina?“

Seržant mu to vysvětlil a Thompson zařval:

„Pane Bože! Okamžitě sežene všechny svoje lidi, ať se po tom podívají... Ale bleskově!“

Už deset minut, neli déle, si tam spolu povídali a popíjeli šampaňské. Brzy půjdou večerět. Alkohol přece jen vykonal své... Stalin se začal uvolňovat. Připil Rooseveltovi a Churchillovi jako svým „přátelům ve zbrani“ a dodal: „Tedy, pokud pana Churchilla mohu považovat za svého přítele...“

Churchill připustil, že po první světové válce dělal všechno, co bylo v jeho silách, aby zabránil rozšíření komunismu v Evropě. Stalin na to odpověděl, že tehdy Churchill neměl mnoho důvodů k znepokojení; nebylo přece snadné prosazovat komunistické režimy v zemích, kde je obyvatelstvo nechtělo. Ale přesto Stalina, jak sám řekl, a podobaný obličej se mu přitom roztáhl do mrazivého úsměvu, jedna věc těší — to, že pan Churchill nikdy nebyl liberál. To slovo vyřkl s takovým despektem, že liberál Roosevelt sklopil zrak a raději dělal, že nic neslyšel.

Churchill, jemuž se po šampaňském do bledých tváří trochu vrátila barva, měl pocit, že už teď všechno jde dobře. A říkal si, že snad Rooseveltovi, který se na jeho vkus až příliš sbližoval se Stalinem, tahle narážka došla. Stalinovo pojetí světa bylo černobílé —

kdo není přítel, je nepřítel. Na neslané nemastné liberální mudrování zjevně neměl kdy.

Snad to bylo tím šampaňským, ale Churchill měl náhle nutkavou chuť oba, Stalina i svého nového přítele Roosevelta, nějak přivést do rozpaků. Stalin se právě zmínil o tom, že bude jenom otázkou několika týdnů, než Rudá armáda znovu vstoupí do Polska a znovu získá území, které Rusko ztratilo roku 1941.

„Zajímavé,“ poznamenal Churchill. „Snad je v této chvíli vhodné připomenout, že právě na ochranu nezávislosti Polska vláda Jeho Veličenstva a samozřejmě i Francie vyhlásily roku 1939 válku Německu.“

Molotov, sovětský ministr zahraničních věcí, právě ten, kdo 22. srpna 1939 podepsal dohodu o rozdělení Polska mezi Německo a Rusko, se skutečně začervenal a ze Stalinových temných očí se v té chvíli poprvé dala vyčíst nějaká emoce hněv. Do hovoru se ovšem vmísil Roosevelt:

„Nemyslíte, Winnie, že bychom tam už měli jít?“

Churchill, najednou jako dokonalý hostitel, okamžitě prohlásil:

„Ale jistě, jen jsem se trochu zapomněl.“ Ušklíbl se a hned se odvrátil, aby skryl své potěšení. Jeho narážka trefila do černého. Připomněl Rooseveltovi, že „strýček Joe“, jak prezident USA sovětského diktátora s oblibou nazýval, byl kdysi sám Hitlerovým spojencem.

Vešli tedy do jídelny Churchill sám, ozbrojen jenom tlustým doutníkem, sevřeným mezi ukazováčkem a palcem, Roosevelt na invalidním vozíku, postrkovaném Reillym a provázeném po stranách dvěma agenty tajné služby se samopaly, a Stalin, kterého mezi gruzínskými osobními strážci bylo sotva vidět. To, že jedna jeho ruka je prakticky chromá, to tedy nebylo vidět vůbec... Když je tak chvíli pozoroval ministr zahraničních věcí Anthony Eden, pokřtil si je v duchu na churavého, ochrnutého a chromého. Z těch tří starců snad jen Churchill něčím připomínal normální lidskou bytost.

Zenisté i s Thompsonem horečně obíhali kolem stěn velvyslanectví a odtrhávali pořádné kusy plastické trhaviny, které byly na budovu snad všude naplácané.

„To nechápu, pane,“ řekl Thompsonovi udýchaný poddůstojník. „Ze všech těch náloží jsou odstraněné časové roznětky, které je měly přivést k výbuchu. To je tedy povedená legrace!“

Thompson zavrčel:

„Nedumějte nad tím! Hlavně ty zatracené krámy odstraňte a rychle!“

Uvnitř hosté usedali k večeři. Jako její zlatý hřeb se před nimi tyčilo mistrovské dílo perského cukráře, obrovský zmrzlinový dort. Ten vévodil celému stolu, bílý a zářící, ozdobený růžicemi v barvách všech tří velmocí. Byl už pronesen první přípitek a ke svému krátkému proslovu se chystal Stalin. Povstal. Připravil se i jeho tlumočník Berežkov. Všechno tady bylo uspořádané a společensky dokonalé, zatímco venku vládl naprostý zmatek. V pásech světla, které sem dopadalo z oken jídelny, bylo vidět pobíhající vojáky, kteří zběsile pátrali po plastické trhavině.

Thompson najednou vytřeštil oči. Uviděl totiž kus té hmoty, velký jako cihla. Barvou to připomínalo hnůj, ale uprostřed se něco lesklo.

„Tahle má roznětku!“ vykřikl a chňapl po náloži. Rukama, které se mu třáslly jako v horečce, ji odtrhl od zdi. Nevěděl, jestli má čas z ní roznětku odstraňovat. Vědom si toho, že by v následujícím okamžiku už mohl být mrtev, mrštil ji

Thompson co nejdál a práskl sebou na zem.

Jídelní stůl se trochu zatřásl, ale zvuk zvenčí skoro zanikl v hudbě orchestru. Někteří z hostů, kteří si toho otřesu všimli, si pomysleli, že bude asi mít něco společného se zemětřesením — tím byl Teherán proslulý. Rozechvěl se ovšem i obrovitý výtvar ze zmrzliny a šlehačky. Zpočátku to bylo sotva postřehnutelné, ale pak už se to nedalo přehlédnout. Stalin si ale, jak se zdálo, ničeho nevšímal. Hovořil dál a jeho kyprý tlumočník to překládal znuděným hostům. Teď už se zmrzlinový dort začal naklánět tak, že připomínal šikmou věž v Pise. Z růžic začaly odpadávat kousky jako omítka ze zdi. Tlumočník tu třesoucí se stavbu s obavami sledoval. Jenže Stalin mluvil dál a nikdo se ho neodvážil přerušit. A tak mluvil a mluvil.

Najednou se to stalo.

„Pozor!“ šeptl Anthony Eden svému sousedovi, velvyslanci. A hned taky instinktivně jednal: chytil ohroženého

nešťastníka vzadu za krkem, odkopl mu židli stranou a strhl ho k zemi. Svalili se oba a právě včas. S hlasitým puknutím se nad nimi nezadržitelně začala valit cukrová lavina a nad stolem se rozprostřel mrak moučkového cukru.

Tlumočník Berežkov dostal plný zásah. Až k nohám po něm stékala zmrzlina i šlehačka, oblak cukru ho na chvíli takřka zahalil, ale strach ze sovětského diktátora byl tak veliký, že Berežkov ani nemrkl a tlumočil dál. Nevynechal ze Stalinovy řeči ani slovíčko.

Perští sloužící přispěchali s ubrousky a utěrkami. Hosté spěšně odstrčili židle. Reilly a agenti tajné služby s připravenými zbraněmi utvořili kolem prezidenta kroužek. Churchill jen s obtížemi potlačoval smích, ale Stalinovy studené oči ani nemrkly.

Venku po celém Teheránu zazněly sirény, aby oznámily, že generál Schwarzkopf začal provádět to, co označil jako všeobecnou bojovou pohotovost k dopadení případných zbývajících atentátníků.

Vyčerpaný Thompson se ztěžka opřel o stěnu. Jeho policejní instinkt mu říkal, že bezprostřední nebezpečí už pominulo. „Díky Bohu," šeptal si. „Díky Bohu." Zítřka Velkého muže zase dopraví do Káhiry, do relativního bezpečí egyptského hlavního města. „A teď si nejspíš zasloužím jednu skotskou a hodně velkou skotskou." Unaveně se otočil a skoro se odploužil do své maličké kanceláře. Hovor vládců světa ho nezajímal. Teheránská konference byla u konce...

Kapitola 24.

„Tady je!" Polák se snažil překřičet rámus. „Támhle vlevo, stojí ve dveřích. Vidíte ho?"

Chmaták u volantu přikývl a Kane, který stál v kymácející se kabině polopásového transportéru hned vedle něj, se bleskově přikřčil. Nechtěl, aby ho Evers zahlédl a utekl dřív, než se k němu dostanou.

Dav teď ustupoval zpět po ulici poseté troskami, uskakoval před transportérem, ale jakmile si lidé všimli cizí uniformy, okamžitě začali hrozit zaťatými pěsti. Polák nepřetržitě otáčel velkým těžkým kulometem, jako kdyby se chystal střilet, a Peršané se raději kryli. Jenže ne všichni. Tu a tam už o boční pancíře zazvonily kameny a dokonce škrtly i střely.

Kane teď vyhlížel škvirou v ocelovém předním krytu. Evers čekal s kufíkem v ruce, obklopený několika statnými zápasníky. V postranní uličce za ním stály dvě sanitky Červeného pŕlměsíce, jak to bylo dohodnuto. Jasně se rýsovaly v plamenech požárů, které už se všude kolem rozhořely.

„Vidí nás," sykl Kane tiše na Chmatáka, jako kdyby ho Evers na tu dálku mohl slyšet. „Moc se mu neukazuj!"

„Jo, a hele má tam kufíček s prachama a s papírama," radoval se Chmaták. Od bočního pancíře se jim odrazila láhev.

Molotovův koktejl našťestí třeskl až dole — na hrbolatém dláždění — a zuřivě vzplanul. „Prokrista, oni si ti domorodci snad dneska nedají pokoj!" Chmaták se zakřenil a Kane, který cítil, že má nervy napjaté k prasknutí, ho okřikl:

„Sakra, nežvaň a jeď!"

„No jo, no..."

Kane si všiml, že se Evers rozhlíží, protože pořád nevidí ten druhý obrněný transportér. Teď trošku ustoupil stranou, aby dohlédl ke vzdálenějšímu rohu. Kane si pomstyctivě řekl, že už to nebude dlouho trvat a ten zrádný parchant pochopí, co se stalo.

Chmaták zařadil jedničku a zpomalil. Kousek před nimi se na ulici cosi dělo: Skupinka Peršanů tam něco kutila kolem podivné věci, která připomínala nějakou zvláštní zbraň, ovšem spíš podomácku vyrobenou. Chlapi se horečně snažili do toho zvláštního vynálezu naládovat cosi jako pumu s doutnákem. Jeden z Peršanů jasně sledoval, jak se polopásový transportér blíží. Evers ke skupince vykročil a za ním i jeho strážce. Major začal cosi křičet v jazyce fársi, pravděpodobně Peršany upozorňoval, že ti muži v transportéru jsou přátelé.

Kane si najednou uvědomil, že takovouhle zbraň už někdy viděl. Bylo to ještě před Dieppe, když cvičil se skupinou komanda. To, co tu teď měl na ulici před sebou, byl primitivní typ protitankové zbraně. Kane si pamatoval, že zpětný náraz u tohohle vynálezu se podobal kopnutí mezka... Jenže na blízkou vzdálenost měla ta primitivní zbraň obrovský účinek. Její střela by tenký pancíř polopásového transportéru určitě prorazila.

Bleskově se vrhl k volantu a prudce — skoro až na doraz ho strhl doprava.

„Do prdele!" zařval Chmaták, protože se v tom okamžiku staly hned dvě šokující věci: dlouhý čumák polopásu prudce narazil do zdi — a do zadní nápravy jejich obrněného transportéru bouchla střela. Bylo to jako úder obrovité pěsti.

Vzplál oslepující oheň a ozval se drásavý zvuk trhajícího se kovu. Na všechny strany svištěly vzduchem střepiny.

Polák zavyl bolestí, protože mu kus utrženého kovu jako ostří břitvy rozřízl ruku.

Kanovi se všechno roztočilo před očima. Vnímá jen to, že Chmaták vedle něj přepadl přes volant a kr vácí z nosu i z uší. Sebral všechny své síly a zatřásl hlavou. Všechno se pozvolna vracelo na své místo: vedle zdemolaného vozidla se zděšeně vynořil nějaký vyděšený chlápek, vítězně jásající Peršané se navzájem plácali po ramenou a další už se hnuli dopředu, aby dorazili každého, kdo by snad v rozbitém transportéru ještě byl naživu.

Charley Kane si malomyslně uvědomil, že je asi Šťěstěna opustila. Pořád to vypadalo, jak všechno vychází podle jejich plánu, a teď, v posledním okamžiku, přichází katastrofa. A třebaže se ještě pořádně nevzpamatoval, zakřičel na Poláka:

„Dej do těch hajzlů dávků! Drž je dál od nás!"

„Rozkaz, kapitáne," odpověděl Polák a zatřepal raněnou rukou, až z ní krev odstříkla na všechny strany. Musel přelézt potrháný kouřící pancíř, aby se dostal zpátky na své místo. „Krucifix," vyjel, když zjistil, že se lafeta neotáčí. Cep se výbuchem ohnul a nefungoval. Polák s klením zabral. Vší svou obrovskou silou kulomet zvedl z lafety a položil ho na vzpěru kabiny. Stiskl kohoutek. Postupující řady Peršanů smetla smršť olova. „Nažerte se, vomotaný hlavy," vykřikoval Polák, když začali padat jako loutky vedené nějakým šíleným principálem a svíjeli se na dlažbě. Ti v zadních řadách se dali na útěk. Křičeli strachy, snažili se ukrýt v domovních dveřích, vrhali se k zemi.

Kane zoufale třásl Chmatákem a pleskal ho po tvářích.

„Dělej, člověče! Prober se... Probaha dělej!" Tohle byla hrozná situace. Zdála se prakticky nezvládnutelná... Za okamžik

je Evers pozná a zjistí, že jeho intrika nevyšla. Nebo už možná teď bere nohy na ramena, protože si není jistý svým vlivem na dav Peršanů, kterým už nevelí Ebtehaj. „Chmatáku!"

Drobný mužik zasténal. Kane jím znovu horečně zatřásl. Chmaták otevřel oči a opatrně zašeptal:

„Kde to jsem?"

„Pěkně v prdeli, abys věděl!" zavrčel Kane. „Vzpamatuj se! Musíš se snažit. Jinak to máme spočítaný." Popadl ho a škubnutím postavil na nohy.

Polák přeskočil bočníci zdemolovaného transportéru s kulometem v náruči. Za ním se teď zlomeně vlekl Chmaták a jako poslední šel Kane.

Eversovi poněkud přitrouble poklesla brada, když je uviděl:

„Vy!? Ale..."

„Jo, my," zamručel Kane, který pořád musel Chmatáka podpírat. Polák je kryl kulometem. „Věci se vyvinuly trochu jinak, než jste čekal, pane majore." Charley Kane sjel očima po na zápasnicích, kteří na ty Američany ve špinavých a vlastně i ohořelých uniformách zírali jako na zjevení. „A řekněte těm svým gorilám, ať se drží hezky zpátky, nebo je tady Polák vymaže z povrchu."

Polák, kterému z ruky pořád kapala krev, radostně prohodil:

„Správně, kapitáne! Ať žijou mariňáci!"

„Co chcete?" zeptal se Evers rozechvěle, když k němu ti tři vykročili.

„Ale no tak! Vy přece víte, co chceme," vyštěkl Kane. „Ty peníze a pasy. Máte je v tom kufříčku, ne?" Ukázal na naditý diplomatický kufřík, připoutaný k Eversovu zápěstí ocelovým řetízem.

„Ano, ale..."

„Žádný podělaný ale! Vytáhněte klíček, odepněte ten krám od řetízku a hezky se s miláčkem rozlučte!" Kane zaťal pěst a zdálo se, že nemá daleko k tomu, aby ji na majora zvedl.

Kdesi v dálce začala ječet siréna přesně tak, jak si to Kane z mládí pamatoval z gangsterek v biografu. A hned taky věděl, co to znamená. Ta siréna, to je automobil vojenské policie. A ta policie je hledá. Už spustili poplach. Teď už se tedy opravdu nesmí ztrácet čas! Netrpělivě sekl očima po Eversovi, který se nešikovně hmoždil s klíčkem, než nakonec řetízek odepnul.

Kane mu kufřík vytrhl z ruky.

„Vem to, Chmatáku," vyštěkl. „Mrkni se dovnitř! Zkontroluj to!"

„Jasně." Chmaták otevřel koženou chlopeň, ale kupodivu mu to příliš nešlo. Ještě se po tom nárazu nedal pořádně dohromady. Chvilí se v kufříčku přehraboval, než prohlásil:

„Prachy tu jsou. A jeden... dva... tři pasy." Ve světle plamenů se mu špatně četla písmenka. „Je tady napsáno Republica de Chile. Jižní Amerika, že jo?"

„Jo, tak to zavři, drž a nepouštěj!"

Jeden z Peršanů zaťal pěsti a výhružně vykročil vpřed. Polák neváhal ani vteřinku. Rozmáchl se těžkým kulometem a Peršan vzápětí zavrával a vyplivl přeražené zuby.

„Tak fajn, vy vomotaný hlavy," zafuněl Polák. Kane popadl vyděšeného Everse za paži. „Koukejte to zvládnout, jestli se aspoň trochu máte rád!"

„Co chcete dělat?" zeptal se Evers bázlivě, když ho Kane postrčil k první sanitce. Za nimi se držel Chmaták, který obezřetně svíral drahocenný kufřík, a poslední kráčel Polák s kulometem namířeným na vzpurné Peršany.

„Potřebuju vás," odpověděl Kane. Někde v bludišti uliček nalevo od nich začala ječet další siréna a její signál se jasně blížil.

„Proč... K čemu? Máte peníze a pasy. K čemu bych vám ještě mohl být dobrý?"

„Nechtě toho!" vyjel na něj Kane. „Řekněte tomu prvnímu řidiči, že nás poveze!" Kane pohlédl do prohnané snědé tváře perského řidiče. Byl to obličej, který nikoho nenechával na pochybách: vyjadřoval absolutní nespolehlivost a lačnost. „Řekněte mu, ať jede na sever do ruského sektoru."

„Do ruského sektoru?" zaprotestoval Evers. „V plánu ale byl půlnoční expres do Ankary."

„Jo, ale v tomhle plánuje teď drobná změna, Evers. Tak mu to všechno řekněte — a zatraceně rychle!"

„Američané?" opakoval později nevěřícně generál Schwarzkopf. „Řekl jste Američané, kapitáne?"

„Ano, pane," odpověděl do telefonu důstojník kontrarozvědky Východokentského pluku velice úsečně, s typicky britskou výslovností. „Vyslýchal jsem zajatce osobně — umím německy. Řekli, že byli do akce vysláni pod velením čtyř Američanů, kteří v Německu byli jako váleční zajatci..."

„Přeběhlíci," přerušil ho Schwarzkopf.

„Přesně tak, pane. No a jeden z nich podle všeho přišel cestou o život. Takže zbyli ti tři, kteří utekli po tom, co velitel těch chlápků, nějaký Krause, spáchal sebevraždu. Teď když mají po ptákách, zpívají všichni jako kanárce," pronesl, jako by na tuhle formulaci byl velice hrdý.

„Uvedte prosím jména těch tří Američanů, pane kapitáne!"

„Jeden se jmenuje Ziemanski, patrně polského původu, hodně urostlý a fyzicky zdatný."

„Poznamenal jsem si to."

„Ta další jména jsou možná zkomolená, pane. Jeden je Žid všichni zajatci se na tom shodli. Je to ale přece jen divné, že Žid pracuje pro nacisty."

Schwarzkopf v duchu souhlasil, ale neřekl nic. Život už mu přinesl spousty podivných překvapení.

„Zajatci to jméno nikdy neviděli napsané. Něco jako Handlung... nebo snad Handmuhle. Ale říkalo se mu Chmaták..."

Víc jsme nedali dohromady."

„A ten poslední?"

„To byl velitel," odpověděl okamžitě kapitán. „Tenhle Američan to měl na starosti od samého začátku. Vysoký, atletická figura, hodně citlivý. Vlastně..., ještě jedna věc! Přišel kdysi o kus levé ruky. Míval na ní koženou rukavici, nejspíš aby zakryl pahýl. To by mělo být pro identifikaci dobré."

„Ano, to by mělo," souhlasil Schwarzkopf a zuřivě si všechno zapisoval. „A jméno toho chlápka?"

„To zajatci taky nikdy neviděli napsané, pane. Říkali mi ho foneticky asi jako „kein", tedy jako německy „žádný", ale to mi zrovna nepřipadá jako nějaké běžné anglosaské jméno."

„To opravdu ne," přitakal Schwarzkopf. Spěšně si naškrábal „Kein", a pak se zeptal: „Jaký ti hajzlové měli únikový plán?"

Anglický důstojník se na druhém konci drátu ušklíbl. Jak to tak vypadá, tak ten uprchlý Arník dělá hlavounům pěkně těžkou hlavu! No jo, z toho může být pěkný malér! Nahlas to ovšem nekomentoval, jen řekl:

„Měli se sejít s rezidentem — nějaký major Evers... Čekal na ně v jedné postranní ulici, která vybíhá z příjezdové cesty. Víc o něm nevěděli. Měl je odtamtud převést ve dvou sanitkách Červeného půlměsíce — jako náš Červený kříž, pane — na teheránské hlavní nádraží."

„Železniční nádraží?"

„Ano. Měli v plánu stihnout půlnoční expres do Ankary."

„A měli papíry, civilní šaty, peníze a tak?"

„Mysleli, že ten člověk ten major Evers to pro ně všechno bude mít připravené, třeba v těch sanitkách. Do neutrální země by samozřejmě v uniformách americké námořní pěchoty dost dobře cestovat nemohli."

„To máte pravdu," řekl Schwarzkopf zamyšleně a tužkou si čmáral do bloku. „Takže hledáme tři muže..., možná čtyři, jestli toho chlápka toho Everse — vezmou s sebou. Neřekli zajatci, jestli se Evers domluví místním jazykem?"

„Domluví. Patrně tady jako důstojník německé výzvědné služby byl hodně dlouho."

„Takže čtyři. Ti rřeběhlíci budou potřebovat někoho, kdo mluví tou místní hatmatilkou," uvažoval Schwarzkopf. Potom zvučně pronesl: „Dobře, pane kapitáne, odvedl jste dobrou práci. Příslušným způsobem se o tom zmíním vašemu veliteli."

„Děkuji, pane," odpověděl důstojník Východokentského pluku.

„Teď v té práci pokračujte a dejte mi bez prodlení vědět o všem, co nového vyhrabete!"

„Ano, rozkaz!"

Telefon se odmlčel a Schwarzkopf ještě chvíli civěl na své čmáranice. Mimoděk si jméno zrádce přepsal z „Kein" na „Kain". Potom zvolna přikývl. Tohle přepsání mu připadlo dost trefné. Skutečně vždyť ten neznámý americký přeběhlík měl také v úmyslu zabít své bratry! Rysy generálova širokého obličeje ztvrdly a Schwarzkopf se rozhodl: Teď toho „Kaina" dostane, i kdyby to měla být poslední věc, kterou ještě v životě udělá...

Kapitola 25.

Jeli už půl druhého dne. Kanovy zeměpisné znalosti byly, pokud šlo o Persii, velice útržkovité. Věděl však, že ze začátku musí mířit k severu a pak se obrátit k severozápadu, aby se dostali na turecké hranice. Samozřejmě že by mu Evers, ten „starý lišák", jak mu Němci říkali, mohl poradit, ale on do ničeho Everse nechtěl zasvěcovat. Přece jen pro všechny případy.

První den se rozhodl všechno prostě risknout a nařídil perskému šoferovi, aby se držel primitivních silniček, které vedly souběžně s železnicí z Teheránu do Kazvínu. Usoudil, že bezpečnostní služby Spojenců se nejdřív soustředí na samotný Teherán a teprve později rozhodí síť dál. Kromě toho počítal s tím, že v Kazvínu seženou benzin. Ten budou potřebovat, aby se z toho chatrného bidného města vůbec mohli odvážit do neznámé divoké krajiny na cestu trasou, kterou si naplánoval jižním směrem od Urmíjského jezera — a dál až do Turecka.

Přirozeně počítal s tím, že na hlavní silnici, která vedla přímo na sever na ruské hranice u města Máku, bude velký provoz a spousta ruských vozidel všech těch nákladních aut a tanků, které dodávali Spojenci a které Rusové tak nutně potřebovali na ruskoněmecké frontě. Od téhle silnice se právě chtěl držet co nejdál, i když věděl, že ji v některém místě budou muset překřížit — a to ještě dřív než dojedou k Urmíjskému jezeru. Tenhle problém ale řešit dopředu nemělo smysl.

Teď, odpoledne druhého dne, tedy 2. prosince, měl hodně důvodů k tomu, aby si myslel, že se jich Štěstěna bude držet i nadále. Stáčili se k severozápadu po silnicích, které nebyly o mnoho lepší než primitivní polní cesty. Vesnice a osady byly od sebe čím dál tím vzdálenější a nikde nebylo ani nejmenší stopy po přítomnosti nějakých vojenských jednotek. Během celého odpoledne už nezahlédli dokonce ani žádného z vesnických policistů, z těch obvykle obtloustlých a důležitě vyhlížejících chlapů ve špičatých helmách. Zdálo se, že veškerou civilizaci nechávají za sebou.

Evers se tou dobou už uklidnil a bez ptaní plnil veškeré příkazy. Podle Kanova návodu vysvětloval řidiči, co má dělat a ujišťoval ho, že dostane „velký dar", až na konec cesty dorazí. Kane mu přirozeně nedůvěřoval. Po tom, co jim chtěl Evers provést s džípem, to ani nebylo možné. Polákovi proto mezi čtyřma očima řekl:

„Co se Everse týká, měj oči na stopkách!"

„Jo, jako hlemejžd', spolehni se!" Přece jenom se ale zdálo, že důstojník abwehru s nimi spolupracuje, jak nejlépe dovede. Jednou je s předstihem, dřív, než si sami něčeho všimli, upozornil na ruskou kolonu, která se jejich směrem blížila, jindy včas zaznamenal motor průzkumného letadla a navrhl jim, aby se schovali v úzké rokli. Kanovi hned na začátku řekl:

„Budu vám pomáhat, jak nejlíp budu umět, abychom se dostali do Turecka. Jistě chápete, že teď vůbec netoužím po tom, abych zůstal v Persii — nebezpečí je tu příliš velké. Jakmile překročíme turecké hranice, budu rád, když mě propustíte a dáte mi dost peněz na to, abych se dostal do Ankary a mohl se tam ohlásit našim úřadům."

Kane si s ním nic neujednával, prostě jenom řekl:

„Potom se uvidí, Eversí. Teď to táhněte se mnou, a já to pak možná," váhavě pokrčil rameny, „možná potáhnu s vámi." Eversovi nezbylo, než se s takovou

odpovědí spokojit, i když jeho mazaný a stále ještě neúnavný mozek už znovu promýšlel plány, jak situaci zvrátit.

Už ve tři hodiny odpoledne obloha začínala temnět a Kane si uvědomoval, že brzy bude čas uložit se někam na nocleh. Nemohli riskovat, že by sanitka ve tmě zapadla do nějakého výmolu, jakých na rozbité cestě na severozápad bylo všude plno. Mohla by si zlomit osu. Kromě toho se také ochladilo. Bylo jasné, že bude lepší najít si nocleh v teple.

Nechtěli už znovu spát vzhůru v sanitce jako minulou noc, kdy si připadali jako v lednici.

Ve čtyři už se stmívalo a Kane pomalu začínal ztrácet naději, že nějaký nocleh najdou, když to hledané místo spíš ucítil než spatřil. Později si ten pach už vždycky ztotožňoval s Persii: kořeněná vůně pistácií, šafránové rýže, dřevěného uhlí a maličko pnpáleného kozího masa. Teď těžce polkl a cítil, jak mu žaludek začíná nedočkavě kručet. Tušil, že hned za nejbližší zátáčkou si někdo připravuje jídlo, a on si najednou uvědomil, že za posledních čtyřicet osm hodin nesnědl kromě kousku suchého chleba a okoralého sýra vůbec nic.

Sanitka prokodrcala zátáčkou a vstříc jí poplašně zamečely kozy, které spásaly řídkou travu na okraji shluku roztroušených chatrčí. Z dřevěných příbytků, kde už za okny blikaly svíčky, se vyhrmulí lidé. Děcka s nafouklými bříšky, i v tom chladnu bosá, ženy až na oči celé zahalené v černém, osmahlí muži v ovčích kožiších, všichni stejně nosatí... V patách jim ňafali a štěkali vychrtlí polodivoci psi.

Evers nařídil šoférovi zastavit a všichni čtyři Polák jako vždycky s kulometem ve svalnatém náručí vstoupili do kruhu zvědavých a trochu polekaných vesničanů.

„Nemám zjistit, kde je ket kúda?" zašeptal Kanovi Evers.

„Kdo to je?" zeptal se Kane, kterému se v té chvíli znovu hlasitě ozval žaludek.

„Vesnický náčelník, jmenovaný guvernérem provincie. Bez jeho dovození pro nás neudělají nic."

Kane se dlouho nerozmýšlel. Jsou unavení, hladoví a kdyby pokračovali v cestě, moc daleko by stejně už nedojeli. A navíc by riskovali havárii. Kromě toho — houf vesničanů vypadal neškodně, vysloveně zakřiknutě.

„Ale jo," kývl unaveně, „sežeňte ho! Řekněte mu, že potřebujeme nocleh a něco k jídlu. Zaplatíme mu."

Evers cosi pronesl v místním jazyce fársí a jeden z pasáků koz na ně zakýval špinavým prstem.

„Máme jít za ním. Zavede nás k náčelníkovi," řekl Evers. Promluvil s řidičem a otřískaná stará sanitka se na nízkou rychlost hlučně rozjela k domu, který byl o něco větší než ostatní.

Kane se obrátil k Chmatákovi.

„Jakmile řidič zastaví," nařídil, „sundej víčko rozdělovače. Nechci, aby nám ten hoch v noci zkoušel vzít roha."

„Jasně," přikývl Chmaták.

Následovali pak pastevece koz pěšky. Zastavili se před domem hlídaným podvyživenými vychrtlými psy, kteří na ně štěkali a chňapali jim po nohách, když průvodce na kohosi dovnitř volal. Potom na ně zase zakýval prstem a ukázal, že mají vstoupit. Chmaták už stačil splnit Kanův příkaz a teď všichni procházeli nízkou tmavou chodbičkou, která vedla do velké místnosti osvětlené syčící petrolejkou. V koutě stálo ohniště a hořící dřevo naplňovalo místnost štiplavým dýmem.

Kane zakašlal a několikrát zamrkal, jak se pohledem snažil proniknout šerem a kouřem. Jakýsi muž seděl u nízkého dřevěného stolu, na kterém byly ubrusu špinavé deky — ostatně Kanovi se zdálo, že tady, v Persii, je všechno špinavé... Pod stolem hořel v jámě v hliněné podlaze oheň a muž si u něj zahříval špinavé bosé nohy.

„Salám alejkum," pozdravil Evers.

Vyhublý, mrtvolně bledý náčelník, neoholený a shrbený pod černým ovčím kožichem, pozdrav opětoval a letmo pohlédl na cizince. Nedal přitom najevo žádnou zvědavost, která byla tak jasně patrná na vesničanech. Kane pochopil, že se náčelník zřejmě považuje za velice důležitou osobu. Dokonce ani příchod nějakých bílých cizinců nemohl jeho povýšenou důstojnost narušit.

Evers mu cosi řekl a náčelník zvedl dva špinavé prsty.

„Souhlasí s tím," tlumočil Evers, „že v jeho vesnici můžeme zůstat přes noc a že nám dají najíst. Zaplatíme dva stříbrné tomány."

„Prokristapána, dejte mu ty prachy, zloději starýmu," zakuckal se Chmaták, kterému mu v zakouřeném místnosti zalévaly oči slzami. „Dejte mu všechno na světě, ať už z tyhle hrozný díry vypadneme!"

„Zaplaťte mu, Eversí," rozhodl Kane. „Mne to tady taky hrozně dusí." A rozkašlal se.

Evers vytáhl peníze a náčelník skřehotavým hlasem cosi rozkázal pastevci, který je sem uvedl. A vzápětí už opravdu zase byli venku — na tom požehnaném čerstvém vzduchu.

O půl hodiny později se octli v jakési kůlně osvětlené olejovými pochodněmi a cpali se rýží, bílými fazolemi a kozím masem, tuhým jako podrážka. Jídlo si nabírali z obrovské misky, kterou jim přinesly dvě ženské. Polák o nich prohlásil, že jsou tak ošklivé, že by nesvedly ani nadřazeného Chmatáka. Po celou tu dobu je se zlověstně blahosklonným výrazem v hubeném obličejí pozoroval náčelník...

Kanovi, který už cítil, že ho začínají kousat blechy, se ten Peršan ani za mák nelíbil. Usmíval se, ale v těkavých tmavých očích se nemíhl ani záchvěv nějakého porozumění. Špinavé hubené tlapy si pořád mnul o sebe, jako by se snažil smýt z nich jakýsi pradávný hřích. Chmaták, který se poctivě pokoušel rozžvýkat kousek tuhého masa, sledoval, kam se Kane dívá — a zašeptal:

„Charleyi, tomu chlapovi bych nevěřil, ani co by se za jeho špinavěj nehet vešlo."

„Jo, to máš pravdu. Ale myslím, že nás z něj hlava bolet nemusí. Lidi z jeho vesnice jsou takoví chudáci, že nemají ani základní věci, který jsou zapotřebí k normálnímu životu. Zbraně asi taky těžko budou mít. A nedovedu si představit, že by o nás někde mohli podat nějakou zprávu. V tomhle zapadákově není ani elektřina, ani telefon, prostě nic."

„Jo, to je fakt," kývl Chmaták a znovu se pustil do boje s tuhou kozí pečínkou.

Zdálo se, že snad náčelník čte Kanovy myšlenky, protože se naklonil k Eversovi a jazykem farsí mu řekl:

„My jsme chudí lidé. Všichni nás tady nechávají na pokoji, dokonce i výběrčí daní." V úsměvu ukázal prořídle zuby.

„Naše úroda je moc ubohá, naše stádo moc malé a naše ženy moc ošklivé tak sem k nám nechodí dokonce ani Rusové."

Pak náčelník všem hostům popřál dobrou noc, ale Kane upřímnosti jeho slov příliš nevěřil. Když se náčelník vzdálil, Charley svým lidem oznámil:

„Zítra se tady rozloučíme a vyrazíme k tureckým hranicím. Řekl bych, že máme právě tak dost benzínu, a počítám, že ta sanitka taky ještě vydrží."

„No já teda budu rád, až z tý kraksny nadobro vypadneme," vykřikl Chmaták a pokusil se vyšťourat si ze zubů kozí maso. „Mému zadku teda zrovna dvakrát nesvědčí." A pohládl si hubené pozadí.

Kane se zasmál:

„Fajn, ještě jeden den. Teď ale nebudu nic riskovat. Vy," ukázal na Everse, „a řidič budete spát támhle! Ať na vás vidíme...."

„Já problémy dělat nebudu," přerušil ho Evers. „Já se chci taky dostat do Turecka."

„Pro jistotu to ale takhle uděláme," řekl Kane chladně. „A toho náčelníka si musíme taky ohlídat." Ukázal k oknu.

„Odtud je vidět jediný východ z vesnice. Po celou noc se budeme střídat a pozorovat ho."

Jestliže někdo — a myslím tím kdokoli, muže, ženu, nebo dítě odejde, chci to vědět, ale okamžitě."

„Rozkaz, kapitáne," vyhrkl nadšeně Polák. „Přesně takhle to mariňáci dělají, veliteli."

Kane byl v pokušení ho za to věčné mariňácké nadšení a všechny ty opičárny kolem námořní pěchoty seřvat, ale neudělal to. Koneckonců měl tohoto chlapa docela rád, a tak mu tu jeho nadšenou hru nechtěl kazit. Řekl jenom: „No jo, mariňáku, tak máš první hlídku. Dvě hodiny u toho okna."

Polák se zakřenil, natáhl se po těžkém kulometu a lehce ho pozvedl.

„Zvedám kotvy, kapitáne!" A vstal, aby se přesunul k oknu.

Za pár minut už se v mihotavém světle syčících pochodní ukládali k spánku. Kane byl najedený a unavený, ale zpočátku nemohl usnout. Trápila ho jakási podivná, neurčitá předtucha, sám tomu nerozuměl. .. Konec konců už jsou přece skoro na místě!

Když pak konečně usnul, stejně neměl klidný spánek. Zdálo se mu o Magdě, ale bůhvíproč ji viděl v objetí toho náčelníka se zkaženými zuby, který se jen šklebil a šklebil, zatímco ona se mu nabízela a chtěla, aby s jejím svíjejícím se nahým tělem dělal neslýchané věci.

Když se probudil, zjistil, že jeho obavy byly zjevně zbytečné. Nic se nestalo. Úsvit byl jasný a čistý, ve vzduchu bylo cítit chlad, jako by vzápětí mělo sněžit. Venku ty dvě nehezké ženy vařily voňavý bylinkový čaj. Bylo cítit vůni chleba, který se pekl v malé hliněné píce. Kane si promnul oči a podíval se trochu vyčítavě na Chmatáka, který teď s kulometem držel u okna službu.

„Človče, ty jsi mě nevzbudil na hlídku!?"

„Polák to vzal za tebe," kývl Chmaták k hromotlukovi, který pochruoval v koute. „Přej že ze všech mariňáků si musí nejvíc odpočinout kapitán," řekl Chmaták a dobromyslně napodobil Polákovu dikci.

Kane jen v údivu zavrtěl hlavou:

„Chlapi, vy dva mě hejčkáte, jako bych byl nějaký chuděrka! No tak dobře stalo se! Vzbudíme Poláka a dáme si nějaký ten domorodý dlabanec. Čas utíká."

Ve spěchu se napili mátového čaje oslazeného medem a najedli se nekvašených chlebových placek, namazaných zavařeninou z lesních jahod. Chutnalo jim to tak skvěle, že zapomněli dokonce i na kousance od blech. Rychle se ještě opláchli v ledově studené bystřince, která vesničanům sloužila jako vodárna, prádelna pod širým nebem a nepochybně i jako latrina — a to je osvěžilo úplně.

V osm hodin, kdy neduživě žluté slunce teprve přelézalo rozeklané okraje horských štítů označujících hranici s Tureckem, už zase ujížděli v oří skané perské sanitce dál. Kane se po rozloučení ještě ohlédl. Vychrtlý náčelník, obklopený svým kmenem otrhaných vesničanů a jejich zvířaty, jim dlouze mával na rozloučenou. „Prdel světa," povzdychl si Kane v duchu a pak už na místní lidi nemyslel. V duchu se zabýval problémy, které by jim mohl přinést tenhle nový den. Vždyť už zase byli na cestě...

Jakmile zmizeli, neztrácel vesnický náčelník ani minutu. Jeho kostnaté prsty vyhrabaly z hromady hnoje v kozí ohradě sluneční telegraf. Věděl, že za tuhle zprávu ho tučná odměna nemine. Němci mu slíbili víc stříbrných tománů, než si celá tahle vesnice vydělá za rok. Začal vysílat signály.

Kapitola 26.

„Můžeme zastavit?" zeptal se Evers s tichým povzdechem. „Je mi líto, ale já už zase musím."

Kane zuřil:

„Prokristapána, to už je za hodinu potřetí, co se chcete jít vysrat!"

„To je tím jídlem včera večer," zoufal si Evers. „Prosím!"

„Jen ať si nadělá do kalhot," šklebil se Chmaták. „Lidi, koukněte se na tu oblohu! Brzy bude chumelit."

Charley Kane zvedl oči. Slunce úplně zmizelo a nebe mělo hroznou olověnou barvu. Chmaták má pravdu. Bude padat sníh.

„Prosím," žadonil Evers. „Já už to fakt nevydržím! Bolí mě šíleně břicho."

„Tak dobrá," svolil Kane. „Řekněte řidiči, ať zastaví. Ale ať jste raz dva hotový!"

Evers honem něco řekl perskému šoferovi. Ten šlápl na brzdy a sanitka se kolébavě zastavila. Evers seskočil ze

stupátka, ještě když byla v pohybu. V běhu si stahoval šle a utíkal k malému příkopu, kde si dřepł.

Kane se za ním nejdřív díval, ale pak toho nechal. Evers nemůže utéct. Kam by šel v téhle holé pustině, kde nic není a prakticky nic tu neroste a kterou podle všeho za malou chvíli začne navíc bičovat sněhová bouře? Netrvalo by to dlouho, a člověk by tu zemřel hladem.

Čekali tedy a Charley Kane uvažoval. Jestliže opravdu bude sněžit, bude to jediné dobře. V chumelenici snáz překročí hranice. Dá se předpokládat, že cesta, po níž jedou, bude končit na nějakém hraničním přechodu, kde nejspíš bude ruská pohraniční stráž. Sněhová bouře by uprchlíkům dala šanci nepozorovaně projet. A třebaže už to od Poláka slyšel za poslední hodinu několikrát, potěšilo ho, když znovu uslyšel jeho ujišťování: „Už to nebude dlouho trvat! Za chvíli tam jsme!“ Vesele mu odpověděl: „Dneska večer se budeš ládovat tím největším stejekem, co jsi kdy viděl. A s oblohou!“ dodal významně a poklepal na kufřík s třiceti tisíci dolary. „Teď si to budeme moct dovolit.“

„A budou tam taky ženský, Charleyi, že jo?“ zažadoňil Chmaták. „Z tohodle kodrcání v autě je člověk celej nadřazený.“

„Jasně, že budou. První turecká dámička, která bude po ruce, bude tvoje!“

„Díky, Charleyi,“ řekl Chmaták vděčně, jako kdyby se mu po tom sdělení pořádně ulevilo. „Jsi fakt dobrej!“

Kane už otevíral ústa, aby něco dodal, ale zase je pevně sevřel. No sátý perský řidič s podivným výrazem v drobném, jakoby svrstětlém obličejí upřeně zíral do zpětného zrcátka. Charley se rychle ohlédl.

Daleko vzadu za nimi byl vidět malý obláček prachu a ten se pohyboval. Kane se obrátil se k Chmatákovi, který z nich měl nejbystřejší zrak:

„Rozeznáš, co to tam je?“

„Já nevím, co myslíš.“

„Ten obláček prachu. Vypadá to, jako kdyby se pohyboval směrem k nám.“

Chmaták se tam upřeně zadíval, i druzí dva se snažili v dálce něco rozpoznat.

„No, vypadá to... jako houf jezdců na koních... To je ale asi tak všechno, co tam rozeznám. Jezdci na koních... No jo, je jich asi tak padesát nebo i víc a mřít tryskem sem.“ Kanův mozek se rozjel na plně obrátky, protože Polák právě řekl to, co i jeho hned

v první chvíli napadlo. „Možná to budou ty zatracený Rusáci! Nebo ty místní vomotaný hlavy... Ale ať tak, nebo tak, řek bych, že to pro nás nebude nic dobrýho.“

„To máš, sakra, pravdu,“ vzpamatoval se konečně Kane. „To teda nic dobrýho nebude.“ Vystrčil hlavu z kabiny a vztekle zakřičel: „Dělejte, Evers!... Ale poklusem!“

„Hned to bude, prosím,“ zakňoural Evers. Jak tam dřepěl, byla z něj vidět jen hlava.

„Dělejte!“ opakoval Kane, když už i on sám začal rozeznávat jezdce, jimiž se ta nehostinná pláň začala hroznou rychlostí zaplňovat. „Jestli okanzítě nepůjdete, necháme vás tady.“

„Už jdu,“ řekl třesoucím se hlasem Evers, vstal a začal si zapínat šle pohyby, které Kanovi připadaly neuvěřitelně pomalé. Perský řidič zatím startoval motor.

„Už máme jenom půl zásobníku, Charleyi,“ řekl Polák. Jako správný mariňák jednal z vlastní iniciativy a rozbíjel bez nějakého dohadování zadní okno sanitky, aby do otvoru mohl strčit hlavěň kulometu. „Ale jestli se ty vomotaný hlavy jen trochu přihlížej, dám jim nažrat olova.“

„Prozatím toho nech, Poláku,“ prohodil ustaraně Kane. „Nechceme se přece dostat do něčeho, čemu se můžeme vyhnout.“

Evers konečně zalezl do sanitky a šofér ihned vyrazil. Jenže cesta byla jako obyčejně plná děr a výmolů, takže musel jet na dvojku, rychlostí sotva dvacet pět kilometrů za hodinu. Ale i to stačilo. Jezdci začali zaostávat. Obloha šedla víc a víc a vypadala pořád výhružněji. Dírou, kterou Polák prorazil do zadního okna, dovnitř pronikal mrazivý vzduch. Uběhlo půl hodiny. Z jezdců teď byly titěrné postavičky až někde daleko vzadu. Napětí zase povolilo, Polák odložil zbraň a usilovně si dýchal na zmrzlé ruce.

„Jéžiši,“ povzddechl si, „tady je mi větší zima než mi bej válo u nás doma, ve starý vlasti, když jsem tam jako kluk běhal v krátkých kalhotách.“

Charley Kane neodpověděl. Byl příliš zaměstnán svými myšlenkami. Co ti jezdcí mají znamenat? Instinktivně předpokládal, že nic dobrého a že za nimi nejedou jenom tak náhodou. Že by snad někdo z vesnice, kde přespali, jejich přítomnost někam ohlásil? Snad vesnický náčelník? Ten opravdu vypadal na to, že by za čtvrt dolaru prodal i vlastní matku.

Čas utíkal a Evers, který asi už překonal své obtíže, je upozornil, že jejich cestu bude křížit ruská zásobovací trasa na město Máku:

„Dopravují po ní materiál ve dne v noci. Čtyřicet hodin denně pořád je na ní provoz, jak přisunují materiál na východní frontu.“

Kane přikývl. Modlil se, jen aby začalo sněžit. To by značně snížilo viditelnost a pak by snad mohli proklouznout mezi dvěma ruskými konvoji. Teď se pořád, každých pár minut znovu díval vzhůru na oblohu, ale sníh jako z udělání nepadal a nepadal.

O hodinu později zastavili v jakési strži a Kane se s ostatními vydal prozkoumat silnici, která vedla na Máku. Jak Evers řekl, byla skutečně neustále vytížená. Jednotlivě i ve skupinkách po ní vozidla projížděla na sever k ruským hranicím a mřítla dál na těžce zkoušenou frontu, kde byly každý den stovky takových tanků a nákladních aut zničeny.

Kane se snažil v tom provozu najít nějaký řád, nějaký časový rozvrh, ale nic takového v tom nebylo. Intervaly byly v nejlepším případě jen několikaminutové. Chmaták, jako by mu četl myšlenky, řekl:

„A co kdybysme tu ten auťák nechali? Co kdybysme to riskli pěšky?“

Kane zavrtěl hlavou.

„To nejde. My ten vůz ještě budeme potřebovat. Nejenom tady, ale i na turecké straně. Musíme se dostat hlouběji na

jejich území. Nebudu riskovat, že nás

nějaký turecký četník na hranici předá zpátky, když ho Rusáci podmáznou."

„Jo, to máš pravdu, Charley," souhlasil Polák. „Rusáci to klidně můžou udělat."

Kane se ohlédl a všiml si Eversovy tváře. Výraz zpráskaného psa, který měl první den, z ní už zmizel. Nahradilo ho cosi, co by Kane mohl popsat jedine jako celkem radostné očekávání. Charley se zamračil. Na co by se teď Evers tak mohl těšit? Spálil už přece všechny mosty!

Vzápětí se z oblohy začala lině snášet první velká sněhová vločka, až spočinula na konci Polákova slovansky baňatého nosu. Kane spustil Everse z očí a zahleděl se vzhůru. Silou své vůle přesvědčoval mračna, aby z nich začalo pořádně sněžit. „No tak, Pane Bože," žadonil, „pošli mi sníh — spousty sněhu!"

Zdálo se, že Bůh tu prosbu vyslyšel, protože skoro okamžitě první křehké vločky vystřídala souvislá bílá stěna sněhu, který se řítí dolů s takovou razancí, jako kdyby se božská prozřetelnost rozhodla zahladit svět, rozdělený válkou vedví. Vmžiku se viditelnost snížila prakticky na nulu. Kane už dál neztrácel čas. „Řekněte mu," obrátil se na Everse a ukázal na řidiče, „ať nastartuje. Přes tu silnici přejedeme fofrem a žádná světla."

Evers jeho instrukce předal v jazyce fár si šoférovi. Ten se sice zatvářil vyděšeně, ale i přesto poslechl. Na nízkou rychlost se kodrcali dopředu a stěrače kmitaly sem a tam, jak se marně snažily smést těžký mokřý sníh z předního skla. Po pravé straně bylo nejasně vidět čelní světla další ruské kolony, mřící na sever. Kane položil ruku řidiči na rameno.

„Stop!" zavelel.

Peršan tomu slovu možná nerozuměl, ale gesto ihned pochopil. Zabrzdil, až se sanitka otrásla a šla na čerstvém sněhu trochu do smyku.

Světla se přibližovala. Kane se upřeně zadíval vpřed a úsečně přikázal:

„Řekněte mu, ať jede, co to dá. A žádný kiksy! Dám mu povel, ať se připraví! Pak vyrazí na druhou stranu. Pěkně fofrem. Je to jasný?"

„Jasný." Evers rychle Kanova slova přetlumočil a řidič začal s ustrašeným výrazem vytáčet motor. I on věděl, co je všechno v sázce.

Právě je mýjela jedna z kolon. S každým projíždějícím automobilem blikla tlumená bílá světla. Řidiči se hrbili nad volanty, oči přilepené na čelní sklo, po němž se kmitaly stěrače. Kane se snažil očima proniknout vířící stěnu padajícího mokrého sněhu a napjatě čekal na modrá světla, jimiž bylo opatřeno poslední vozidlo každé kolony. Konečně kolem nich auto s modrými světly projelo... „Připravít," křikl Kane na Everse. Němec jeho povel pro řidiče zopakoval. Motor zavyl ve vysokých obrátkách. Řidič věděl, že by to byl konec, kdyby s vozidlem uvázl uprostřed silnice. Zařadil první rychlost. Chmaták vedle něj naprázdno polkl a zadrmočil cosi v jazyce jidiš. Snad to byla modlitba, ale Charley neměl kdy o tom uvažovat. Naklonil se kupředu a oči ho až rozbolely námahou — jako kdyby jimi ruskou kolonu tlačil dál, aby už mohli projet. Napětí, které cítil, bylo skoro nesnesitelné.

Konečně byla ta modrá světla pryč. „Teď!" vyhrkl Kane.

„Bože můj," šeptl Polák a pokřičoval se. Nervy měl v téhle chvíli napjaté k prasknutí stejně jako všichni ostatní.

Sanitka kolébavě vyjela menší stoupání. Na silnici to bylo už jen pár metrů. Kane se začal modlit. Už žádné ruské vozidlo! Ať už jsou konečně za silnicí! Peršan se zařazenou jedničkou se s hranatou sanitkou škrábal na vozovku. S drncnutím se tam vyhouplí a okamžitě se sklouzli po sněhové břečce, kterou tu poslední konvoj ve svých stopách zanechal. Vůz začal sjíždět na stranu.

„Prokrista, dělej," zabědoval Chmaták a zaťal pěst

ti, až mu klouby prstů zbělely. „Dostaň tu mrchu na druhou stranu... Chlape, dělej!"

Perský šofér, jehož dravci tvář se navzdory chladu zalévala potem, zápolil se sněhem a zběsile točil volantem, protože kola v té břečce prokluzovala. Zobákovitým nosem se skoro tiskl až na přední sklo. Prkenně vzpřímený Evers byl zjevně polomrtvý strachy. Věděl totiž ještě lépe než všichni ostatní, co by se s nimi stalo, kdyby padli do rukou Zeleným čepicím.

Kane stáhl postranní okénko. Dovnitř vnikl prudký závan ledového vzduchu, plného sněhu. Upřeně hleděl ven po silnici dál k jihu. Měl pocit, že zahlédl záblesk nových světél. Blížila se další kolona.

„Sakra," přidal se k Chmatákovi. „Tak přece dělej! Na druhou stranu!"

Jenže sanitka řidiče neposlouchala, jela si zjevně, kam chtěla. Řidič dál zoufale zápolil s volantem, ale neohrabané vozidlo začalo sjíždět bokem k příkopu na protější straně silnice.

„Zastav!" vykřikl Kane. „Zastav tu pitomou kraksnu!"

Řidič se o to snažil, ale sanitka už se zastavit nedala. Mířila dál rovnou do zkázy, ať řidič rukama lepkavými od potu točil volantem jak chtěl. Zapadli do příkopu. Chmaták se uhodil do hlavy o přední sklo. „Kurva pitomá," hlesl — a to už jim zhasl motor. Sněhovou vánici se k nim blížil další ruský konvoj.

Kane se bleskově rozhodl.

„Teď se připravte na nejhorší," rozkázal. „Všichni na podlahu! Kryjte se!"

Evers ten povel vykřikl na řidiče. Ten celý vystrašený uposlechl.

Všichni šli kryti. Pak se vynořilo první vozidlo. Byl to džíp s dvěma muži na předních sedadlech. Auto klouzalo rozbrědlým sněhem.

Kane zadržel dech. Měl pocit, že by si otevřeným okýnkem sanitky na nejbližšího Rusa mohl sáhnout tak byli blízko sebe. Jenže Rusové zjevně měli plné

ruce práce, nebylo snadné udržet vůz na silnici. Projeli kolem bez povšimnutí.

Teď následovalo velké americké nákladní auto, dvaapůltunka. Řetězy na pneumatikách chřestily, jak se prokusovaly vrstvou sněhu až na asfalt. Všichni se znovu přikrčili a srdce se jim zběsile rozbušila. Tentokrát přece nemuseli mít takové štěstí! Co když někdo vystoupí a bude se snažit zjistit, proč tady stojí opuštěná sanitka?

Nezastavil ale nikdo. Jedno nákladní auto za druhým se v oslepující chumelenici valilo kolem nich a všichni, kdo v těch vozech seděli, měli jen jedinou starost: udržet se v té hrozné sněhové bouři na silnici. Párkrát se v Kanovi srdce skoro zastavilo to když řidič hlučně přeřadil, nebo když auto prudčeji zpomalilo. Pokaždé to ale dopadlo stejně: řidiče zajímala jediná cesta, ne nějaká sanitka v příkopu. Pak už byli všichni z téhle kolony pryč a Kane rázně zavelel, aby všichni vystoupili a pokusili se vyhrabat auto z příkopu. Další ruský konvoj tu mohl být dřív, než se nadějí.

S klením a těžkým oddechováním se do toho pustili, rvali auto nahoru, motor řval a řidič zápasil s volantem, když ze škarpy hledal nejvhodnější cestu. Sníh pořád padal jako zběsilý. Byli ale úspěšní během pěti minut se jim podařilo dostat se znovu na vozovku. Tam ale jejich štěstí skončilo. Všude kolem sanitky se z bílé záplavy vynořovali jezdcí na koních. Tak je přece dostihli! A teď je zase vytlačili mimo silnici...

„Do prdele," hlesl Kane a potom rezignovaně řekl: „Ať ten náš Peršan zastaví."

Evers se poprvé od té doby, co ho tehdy v teheránské boční uličce unesli, zasmál.

„Ano," řekl vesele. „Myslím, že to bude rozumné, pane Kane..."

Kapitola 27.

Sanitka se s hlasitým vrzáním zastavila. Jezdci ji prakticky obklíčili, ale kopyta jejich koní ve sněhu vůbec nebyla slyšet.

„Co je to za lidi?" zeptal se Kane majora Everse.

„Mí přátelé. Mí velice dobří přátelé. Víte, já je mám na své výplatní listině celou tu dobu od roku 1941, kdy Spojenci Persii začali obsazovat a kdy v Berlíně rozhodli, že by se kmen Pahlaví měl podporovat, aby svými nájezdy brzdil nebo i zastavil angloamerické dodávky do Ruska. Vlastně," ušklíbl se zlomyslně, „jsme jejich šéfa dokonce vzali do Berlína a přihráli mu tam jistou německou dámu. To je osvědčený způsob, jak si zajistit loajalitu cizince, to vy, Charleyi, přece moc dobře víte sám, ne?"

„Jak tomu mám rozumět?" Kanův hlas zazněl skoro výhružně.

„No oba jste poznali tutéž ženu... Takže vy s tím starým kozlem máte něco společného. Podle všeho ji ale dokázal uspokojit dostatečně, i když je dvakrát starší než ona."

Kanova paže se vymrštila. Charley chytil drobného majora za límec a přitáhl si ho k sobě.

„Tím chcete říct, že moje Magda."

„Nechci tím říct nic a vy dejte ty své špinavé americké pracky pryč," zafuněl Evers, „ale okamžitě, jestli se máte aspoň trochu rád!"

„Charleyi," prohodil prosebně Chmaták, „nech ho bejt! Ty zatracený vomotaný hlavy jsou tady všude kolem nás. Nic dobrýho z toho nekouká."

Charley Kane uvolnil sevření. Připadal si jako ochromený, když těžce dopadl zpátky na sedadlo. Bylo mu, jako by se mu celý svět dočista rozpadl. Všechno to dělal přece jen a jen pro Magdu! A ona ho celou tu dobu zřejmě podváděla. Už od samého začátku pracovala pro něj! Užasle zavrtil hlavou a oči se mu zalily slzami. Co je to ale za hnusný, všivý svět!?

Jezdci stojící sanitku už těsně obklopili. Někteří slézali z koní, až na oči byli celí zachumlaní do špinavých ovčích kůží, v rukou pohotově svírali stararé pušky.

Eversův úšklebek se doširoka roztáhl:

„Raději byste ten kufík měl pro jistotu dát do úschovy ke mně, Charleyi," protáhl škodolibě Kanovo křestní jméno.

„Lidi z tohoto kmene mívají dlouhé prsty."

Kane nezareagoval. Evers se tedy sám naklonil dopředu a kufíček si ze sedadla podal. Chmaták na to jen vyděšeně zíral.

Evers si toho pohledu všiml:

„A bohužel... Žádný Jeruzalém se pro tebe nekoná ani letos, ani napřesrok, ani později, ty podělanej Žide! Pahlaví jsou dobří muslimové a Židy nemají rádi."

„Ty parchante hnusná!" odplivl si Chmaták a pokusil se po Eversovi chňapnout. Ten už ale otevíral postranní dveře:

„No, to už je opravdu čest! Osobně mě přišel uvítat představitel kmene. A vy s takovými lidmi máte cosi společného, vidíte, Charleyi?" Kane se strnule díval do vířící bílé mlhy. Vysoká postava s plnovousem sestoupila z koně a následována asi tuctem jezdců se blížila k sanitce.

Kanovi bylo fyzicky špatně. Cožpak by se Magda mohla milovat s nějakým takovým degenerovaným dědkem?

Podvědomě ale cítil, že Evers říká pravdu. Mohla a podváděla i jeho. Všechno to na něj, k sakra, předem navlíkli!

Zoufalý pocit nevolnosti prudce

vystřídala palčivá zlost. Pane Bože, tak tohle jim tedy neodpustí. Tyhle omotané hlavy ho nezastaví a Poláka s Chmatákem, když už se dostali až sem, taky ne.

„Poláku," sykl, zatímco si Evers před reflektory auta potřásl rukou s tím bradatým Peršanem. „Vylez s tou bouchačkou opatrně zadem."

Polák se zakřenil:

„Rozkaz, kapitáne!"

„Chmatáku, až řeknu, ubališ pořádně jednu šoférovi a popadneš volant."

„Jak je plán, Charleyi?" zašeptal Chmaták s novou nadějí v hlase.

„Zas tak extra se nezměnil," odpověděl Kane zvolna a nespouštěl přitom oči z předního skla. Věděl, že vzadu už Polák vyklouzl ze sanitky do sněhu a vytáhl s sebou i těžký kulomet. To pro něj nepředstavovalo žádnou zátěž. „Jestli dokážeme vyfídit Everse a toho fousáče, pěkně tím znervózníme ty ostatní."

„Jak vyfídit?"

„Najedeme do nich.“

„To mi teda bude největším potěšením, hlavně když se mi povede naprat to do toho zkurvenýho Němčoura Everse. Ale co Polák?“

„Polák už bude vědět, co má dělat. My srazíme ty dva a pak profřičíme o kus dál a hned se zase vrátíme. Polák tak bude mít příležitost, aby mohl střílet. My ho samozřejmě rychle vyzvedneme a raz dva budeme padat pryč.“

Chmaták nadšeně vyhrkl:

„Jdem do toho, Charleyi. Jen řekni kdy.“

Kane si olízl rty, najednou celé oschlé. Ti dva si tam v chumelenici pořád ještě cosi povídali a jasné se rýsovali ve žlutém kruhu světla, které vrhaly reflektory. Řidič se celý natahoval dopředu, jako by se snažil vyslechnout, co tam říkají. To byla ideální příležitost. Kane tiše strčil do Chmatáka loktem. Ten přikývl. Pomalu, neslyšně začal Kane vytahovat revolver z opasku.

„Ted!“ sykl.

Chmaták ani na vteřinku nezaváhal. Vrazil řidiči do žeber svůj ostrý loket. Peršan zaskučel. V příštím okamžiku ho Chmaták vystrčil ze dveří ven do sněhu a vrhl se na jeho sedadlo. Jakmile sanitka trhaně vyrazila vpřed, Kane se vyklonil z okénka a vystřelil na Everse. Němec se chytil za rameno a zavyl bolestí. Dlouho však nekřičel...

Jak Kane doufal, Polák ten výstřel z revolveru pochopil jako signál. Jeho kulomet začal chrlit oheň. Zaskočení jezdci padali všude kolem na zem. Koně v náhlém záchvatu strachu řičeli, couvali, vzpínali se a shazovali muže ze svých hřbetů. Některá zvířata se splašila a tryskem hnala pryč i se svými mrtvými pány. Ve chvílce byl všude chaos a zmatek. Chmaták si nenechal ujít příležitost, která se mu teď naskytla. Jakmile na sebe Polák strhl pozornost, hranatá sanitka vyrazila vpřed. Kdosi po nich vystřelil a okno se roztříštilo. Pažbou revolveru Kane střepiny skla vyrazil ven a vzápětí ho do tváře uhořel ledový vítr. Chmaták měl oči úzké jako štěrbinu, když se naklonil nad volant a tiše klel v jidiš.

Evers zareagoval takřka okamžitě, viděl, co se blíží. Kane zahlédl jeho strachem zkřivenou tvář, když se snažil odpotáčet stranou. Zkrvavená paže mu bezvládně visela podle těla. Snažil se však marně. Ještě prudce zvedl nezraněnou ruku, jako by jí chtěl odvrátit to, co nutně muselo přijít. Ještě stačil otevřít ústa, ale vykřiknout už nedokázal. Sanitka narazila přímo do něj a dokázala srazit i bradatého starce. Oba muži zmizeli pod roztočenými koly a Kane střílel a střílel... Kolem auta vládl šílený zmatek.

„Napravo, jed' napravo!“ křičel do děsivého rámusu Kane. „Tam je Polák.“

„Jasně!“

Chmatákovi se podařilo obrátit sanitku do protisměru. Jeden kůň bez jezdce do nich z boku narazil a upadl. Jakýsi jezdec na sanitku zblízka vypálil ze

své starožitné pušky. Kolem se rozletěly veliké kovy ve střepiny. Peršan se snažil za jízdy vyskočit na stu patko. Už se i držel, když po něm Kane hmátl, vrazil mu prsty do nosních dírek a prudce trhl vzhůru. Chlap s jekotem spadl na zem, z rozbitého nosu mu crčela krev. Jedna kulka zasáhla pravé zadní kolo. Z pneumatiky začal hlučně unikat vzduch. Zpocený Chmaták klel a zoufale se snažil dostat vůz ze smyku. Z vířící bílé mlhy se vynořil Polák. O kulomet někde přišel, ale místo něj v ruce třímал krátkou zahnutou šavli, kterou sebral nějakému jezdci, a mocně jí mával na všechny strany. Vypadal, jako by ho to vyložené bavilo.

Kane se vyklonil z kabiny:

„Naskoč! Honem!“

„Nech mě ty vomotaný hlavy dodělat!“ zakřičel na něj Polák a zasadil úder dalšímu z nich. Peršan pronikavě zavřeštěl jako hysterická ženská a zavrával zpět, zatímco jeho utáta paže už padala na zem.

„Naskoč, Poláku!... A ty mě pusť k volantu!“ vyštěkl Kane na Chmatáka.

„Oukej, Charleyi.“ Polák odhodil krví zrudlou šavli a chytil se sloupku zadních dveří. Ve stejném okamžiku, kdy se vytáhl až skoro dovnitř, zasáhla ho do zad nad křížem kulka. Polsky zanařikal a dopadl na podlahu sanitky. Pak už jen tiše umíral, zatímco Kane zoufale šlapal na plyn.

Charley zuřivě strhl volant na stranu. Ze sněhové bouře se vynořovali další jezdci a v jízdě stříleli ze svých prastarých pušek. Do boků otřískané sanitky bušil déšť kulek. Uchvácený divokou vášní boje se Chmaták nebezpečně vyklonil z bočního okna a vystřílel do jezdců celý zásobník. Muži padali na zem. Ze strany do auta znovu vrazil kůň, rudý proud krve se mu řinul z rány, když se vzepjal a zabušil předními kopyty do vzduchu. Pak se svalil na bok a přimáčkl pod sebou řvoucího jezdce. Chmaták jako šílený znovu nabil, zalapal po dechu, jako by běžel o závod — a dál střílel...

Kane měl tvář celou zalitou potem. Nevěděl, co se stalo Polákovi, nevšímal si Chmatáka, jen se snažil o jediné: ujet se sanitkou dřív, než nějaká kulka proděraví palivovou nádrž nebo zasáhne jinou důležitou součást vozu. Křičel se nad volantem a třeštil oči jako šílenec. Tohle byla jejich poslední šance. Zběsile točil volantem ze strany na stranu, kličkoval a razil si cestu vpřed, zatímco olovo bušilo do boků sanitky jako těžký tropický déšť.

Chmaták něco krátce prohodil. Přestal střílet a zapřel se o opěradlo sedadla. Koufíci revolver mu v ruce visel volně dolů. Vypadalo to, jako by snad ten drobný mužik usnul. Kane zaklel, neměl ale čas, aby se po něm pořádně podíval. Ze sněhové bouře se vynořila další skupinka jezdců. Bez sebe vztekem i strachem Kane namířil přímo do nich a zběsile přitom klel.

„Hlavy vomotaný... hnusáci zkurvený... všiváci zasraný... táhněte mi z cesty!“ Ječel na ně ty své nadávky, řval, až mu od rtů odletovala pěna.

Jeden z jezdců ztratil s ostatními krok a jeho kůň se s autem ošklivě srazil. Zvíře zaržalo a padlo. Jezdec se však stačil šikovně vyšvihnout ze sedla a jako cirkusový akrobat přeskočil na kapotu sanitky. Kane najednou neviděl před sebe. Instinktivně sešlápl brzdu. Vozidlo na sněhu začalo klouzat a tancovat ve smyku. A potom umíněně sjíždělo doprava. Kane zoufale zápasil s řízením, aby auto dostal znovu pod kontrolu.

Peršan ležel na kapotě, levou rukou se přidržoval rámu rozbitého předního skla, předkláněl se a divoce před Kanem

šermoval zakřivenou krátkou šavlí. Při něm ale ještě pořád stálo štěstí. Dvakrát se mu před zuřivými údery podařilo těsně uhnout. Peršan se tak nakláněl, až Kane ucítil jeho horký, česnekem páchnoucí dech. Pak ale sanitka přestala klouzat a Charley si uvědomil, že už ho řízení znovu poslouchá. Odvážil se tedy jednou zpocenou rukou pustit volant. Toho Peršana se musí zbavit! Když nic jiného tak

ten chlap mu překáží ve výhledu! Vší silou Peršana praštil pěstí do bradatého obličeje. Muž zavyl bolestí. Nosní kůstky mu zapraskaly a Kanovu sevřenou pěst zalila horká krev. Jezdec zmizel z okýnka, ještě chvíli se svíjel nahoře na kapotě, ale marně už se tam snažil udržet. Za okamžik se sesunul pod kola. Sanitka se ještě zhoupala, jak jeho tělo přejela, a pak vyrazila přímo do sněhové bouře. Charley Kane vyvázl...

Přicházel váhavý úsvit. Sníh už přestal padat. Zvenčí nebylo slyšet žádné zvuky. V té bílé záplavě, která se táhla od obzoru až k obzoru, bylo ticho, ani ptáček nezazpíval. Polák už byl dvě hodiny mrtvý a Chmaták umíral, to Kane viděl. Byl v deliriu, potichu něco říkal v jazyce jidiš a co chvíli sevřel Kanovu pravici, jako by hledal oporu. Charley Kane mu ale nic takového poskytnout nemohl. Jediné, co mohl udělat, bylo to, že neustále opakoval:

„To bude v pořádku, uvidíš! Hned jak se dostaneme do Turecka... Povídám, to bude v pořádku.“ Ohlédl se dozadu, kde na podlaze sanitky leželo zhroucené v kaluži vlastní krve Polákovo veliké tělo. „Čestný slovo, Chmatáku, to bude v pořádku, uvidíš...“ Zavadil očima o ránu zející v Chmatákových prsou a cítil, jak mu oči zaplavují slzy. Tohle už nebude v pořádku, nikdy už to v pořádku nebude, už nikdy ne.

Potom Kane vystoupil, nabral plnou hrst sněhu a mačkal ho, až sníh začal tát. Pak vklouzl zpátky do kabiny a vložil Chmatákovi tající sníh do vyprahlých otevřených úst. „Nic jiného nemáme, ale tohle ti pomůže. Bude to v pořádku...“

„Charleyi,“ přerušil ho Chmaták slábnoucím hlasem. Jeho oči neklidně těkaly kolem a ve tváři se mu usadil onen podivný výraz, jaký Kane vídal u lidí, kteří se chystali umřít. „Neprovedli jsme nic špatného, že ne?“ Jeho ruka hledala Kanovu, až ji našla. „Řekni mi to.“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl tiše Charley.

„A prezident... Stalo se mu něco?“

„Ne. Je pořád naživu.“

„No, to jsem rád, Charley.“ Chmaták pevně sevřel víčka, a pak znovu oči otevřel. „Napřesrok v Jeruzalémě...“ zašeptal chraptivě a potom se mu hlava svezla na stranu. Byl mrtev.

O půl hodiny později je Charley Kane oba dva pohřbil pod sněhem, jak jen to nejlépe dokázal. Byl si vědom, že časem je asi nějaké divoké zvíře objeví, ale aspoň po nějakou dobu je sníh před dravou zvěří ochrání. Chvíli ještě na té pusté bílé pláni postál a díval se na ty dva kopečky sněhu. Neměl, co by řekl, snad jenom „sbohem, Poláku“ a „sbohem, Chmatáku.“ Pak se obrátil a pomalu došel k sanitce. Motor naskočil hned napoprvé. Charley unaveně zařadil jedničku a vyrazil tam, kde v dálce leželo Turecko. Dolů se zvolna snášelo pár prvních vloček další vánice. Pomalu začaly zakrývat stopy kol za sanitkou. Brzy už je zakryjí úplně a nikdo nepozná, že tudy někdo projel. Charley Kane byl už zase na útěku...

EPILOG

Láska a peníze

Floridské slunce pálilo. Obloha byla bez mráčku. Moře se blyštělo. A několik staroušků tupě civělo... Seděli v houpacích křeslech před svými ošuntělými penziony a čekali, kdy pomalu přijde smrt. Uslazené oči jim teď ale závistí skoro vylézaly z důlků.

Ten muž byl asi tak starý jako oni. Postavu měl však pořád štíhlou a vzpřímenou. Na sobě měl bílý oblek z lehké indické látky — dokonale nažehlený a podle všeho šitý na míru. Padl mu jako ulitý. Bronzově opálený obličej mu zářil zdravím a na postavě bylo vidět, že je prostě udržovaná...

Té ženě snad nebylo ani třetinu let, kolik měl on. Pevně se držela jeho ruky v rukavici a přímo z ní čísela latinoamerická svěžest a chuť do života. Nadra měla pevná a vyzývavá, spoutaná pouze odvážným výstřihem šatů z červeného hedvábí. Jak slunce prosvítalo hedvábím mezi jejíma nohama, bylo vidět, že na sobě nemá žádné spodní prádlo. Tahle dvojice to nebyl otec s dcerou. Tihle dva byli milenci.

Starcům, kteří se dívali, jak se ten šťastný pár pomalu loundá k pomníku, div nevypadly zažloutlé zubní protézy z otevřených svařetých úst. Napadaly je samé nemravné myšlenky, ale to bylo asi tak všechno, na co se zmohli. Staré židovské dámy s bleděmodrými přelivy a zrcadlovými brýlemi si v téhle chvíli myslely své. Co taky jiného, když tu byly obklopeny jen vetřelými vrstevníky se srdečnými chorobami a problémy s prostatou. Ten svižný muž s rukou v rukavici takové problémy zjevně neměl. Ach ano, to by byla změna...! A ne pořád je

nom to zatracené bingo a bridž každý večer, den co den.

Elegantní dvojice ale o tuhle skomírající společnost v houpacích křeslech neměla zájem. Zastavila se před jednoduchým bílým pomníkem, na kterém byl zelenozlatý emblém rangers.

„Slavným padlým,“ přečetl starý muž nahlas nápis na pomníku a přeložil ho pak dívce do španělštiny. S hlodavou závistí si starci v houpacích křeslech uvědomili, že ten člověk na čtení ani nepotřebuje brýle. To má tak někdo štěstí! Dívčí smyslná tvářička chvilku vypadala zamyšleně. Pak ale znovu převládla její bezstarostná přirozenost. Povzbudivě muži obemkla pažemi zdravou ruku. Jemně se usmál a ukázal pravidelné, jasně bílé zuby. Na oplátku za její gesto ji pohladil po pikantně vypjatém zadečku, uvězněném v hedvábí. Pohledem přitom procházel jména, vepsaná zlatým písmem do kamene. Tohle byl seznam vojáků z šestého praporu rangers, kteří padli ve válce.

Starší diváci v houpacích křeslech z toho byli docela vzrušeni. Někteří nervózně v ústech mleli zubními protézami, jiní se rukama, plnými hnědých jaterních skvrn, popotahovali za šle.

„Winthrop C, kapitán,“ přečetl zamyšleně polohlasem muž v bílém obleku, „padl v boji... Padl v boji!“ Muž teď

Conchitu pohladil poněkud smyslněji a hlavou se mu mihlo, že to nebožtík senátor prostě nějak zařídil, aby jeho syna nahlásili jako padlého. Kdyby ten bohatý namyšlený hajzlík jenom věděl, jak potupně jeho syn zemřel! Znovu Conchitu pohladil po zadečku.

„To je nechutné!“ poznamenala jedna z těch matron s bleděmodrým přelivem, když se Conchita začala provokativně vlnit v bocích, zřejmě vzrušená dotykem mužovy ruky. „Policajti by proti tomuhle měli něco dělat!“

„Nech toho, Myrtle,“ zabručela její sousedka, která se naklonila dopředu a pozorně se brýlemi dívala, aby jí něco neušlo. „Já bych půlku Hymánových pračů ať je Pán Bůh jeho duši milostiv dala za to, kdyby se ten chlápek takhle měl ke mně.“ A olízla si vyschlé, jasně nalíčené, svažštělé rty.

Muž v bílém obleku se k jednoduchému pomníku maličko sklonil. Nikdo vlastně nevěděl, proč ho postavili právě v téhle floridské čekárně na smrt. Pak konečně našel, co hledal: „Kane Ch., štb. seržant... Ztracen v akci.“ Přeložil ta slova své společnosti.

Zasmála se vyložila si to poněkud po svém:

„No tedy, Carlosi, ty v akci nikdy nejsi ztracený aspoň pokud jde o postel...“ A výmluvným posunkem naznačila, co má na mysli.

Pod tenkým hedvábím se jí rýsovala nádherná pevná stehna, na nichž kdysi svými dlaněmi takzvaně „válela“ stejně pevně proslavené havanské doutníky. Jeden ze starých přihlížejících mužů hlasitě vydechl a chytil se za prsa, jako by na něj přišel srdeční záchvat. Jeho soused se tak natahoval, aby dobře viděl, až spadl z houpacího křesla. „Bože všemohoucí,“ vyhekl pak, „tohle už je na mě sakra moc!“ A zavřel oči, jako kdyby odešel na věčnost. Nikdo si ho ale nevšímal. Podívaná u pomníku byla zajímavější.

„A proč jsme museli jet zrovna sem, Carlosi?“ optala se dívka. „Ty jsi ho znal toho Kana?“

„Ano, znal jsem ho hodně dlouho, když jsem byl ještě mladý.“

„A šťastný?“

„Ne, jenom mladý, ne šťastný. Šťastný jsem teď.“

„Querido Carlos,“ zašeptala a dlaní pevně sevřela jeho stehno. „Pojedme zpátky do hotelu!“ Zamrkala a za jejími dlouhými řasami jí zajiskřily oči. „Těch starých lidí, co nás tady okukují, už mám docela plné zuby. Je čas na naši siestu.“

Krátce se zasmál:

„Aha, siesta... Problém je, že při ní nikdy nedokážeme usnout.“ Kývl na řidiče velkého bílého cadillaku, který si tu na týden pronajali, když přiletěli ze Santiaga de Chile. Až do téhle chvíle se auto drželo

za dvojicí v diskrétní vzdálenosti. Teď zavrnělo a vyrazilo vpřed, aby je dohnalo. Vystoupil šofér v livree s vysokými, jakoby jezdeckými botami, smekl čepici se štítkem, uklonil se a čekal, až zákazníci nastoupí.

Jedna z majitelek bleděmodrého přelivu hlasitě poznamenala:

„To není žádná spravedlnost! Nejen že se mu to jeho péro postaví, ale on je ještě k tomu samý prachy. No nevolá tohle do nebes?“

„No jo, cizinci,“ povzdechl si kysele jeden ze starých pánů v houpacím křesle. „A tohle jasně cizinci jsou poznal jsem, že mluví španělsky.“

„Jen se z toho nepotento, Hermane,“ zabrumlal jeho soused. „Hele, ta dámička nastupuje do toho fára tak, že jí to všechno vpředu málem leze z vejstříhu! To jsou věci!“

Šofér počkal, až nastoupí i muž, a pak zabouchl, nebo spíš zacvakl s tím nóbl zvukem, který vydávají jen a jen dvířka od cadillaku. Usadil se na své sedadlo a zařadil první rychlost.

Charley Kane se ještě jednou, naposledy ohlédl na pomník. Na okamžik se mu hlavou mihla vzpomínka na Chmatáka a na Poláka. Už je to padesát let, co zemřeli a on je na té bezútěšné pláni pohřbil pod kopečky sněhu... Cadillac se plavně rozjel a Conchita svému společníkovi šikovnými prstíky pokoušela knoflíky u kalhot. Okamžitě na ty dva někdejší parťáky zapomněl.

Starouškové před penziony se zase spořádaně usadili do houpacích křesel a dál čekali, až přijde smrt...